

விநாயகாஷ்டமி

140168
1988

ORGANIZED BY
Shakravarthi Srinivasa Charitable Society

133, BIG STREET,
KUMBakonam.

பெரியாழ்வார்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

திருப்பல்லாண்டுமூலமும்,

பரமகாருணிகரான

பெரியவாச்சான் பிள்ளையருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநமும்,

இதற்குப்பூர்வர்களருளிச்செய்த

அரும்பதமும்,

பாகரங்களுக்குப் பதவுரையும் தாத்ப்யமும்

ப்ரமாணத்திரட்டுமும்,

ஸ்ரீமத்-உ. வே.

திருமலை-நல்லான்-சக்ரவர்த்தி

T-8592

திருஷ்ணமாசார்யஸ்வாமிகளால்

பரிசோதிக்கப்பட்டு

ஸ்ரீமத்-உ. வே. செஞ்சி-திருமலைநல்லான் சக்ரவர்த்தி
சேஷாத்ரியாசார்யஸ்வாமிகளின்திருவடி ஸம்பந்தியாகிய

செஞ்சி-இல்வீடு

அரங்கசாமிமுதலியாரவர்களாலும்

அவரது குமாரர்

செ - இ - திருவேங்கடமுதலியாராலும்,

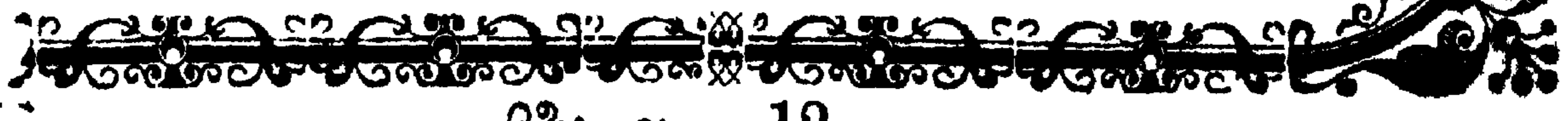
சென்னை

ஸ்ரீநிகேதன அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.



1895.

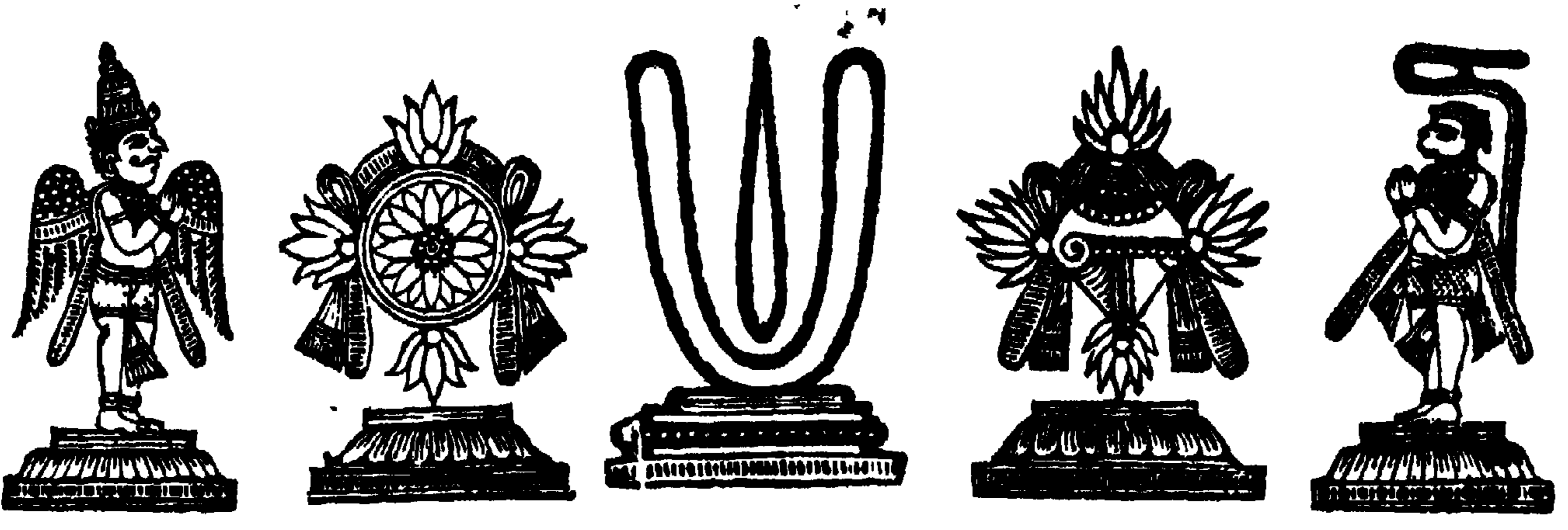
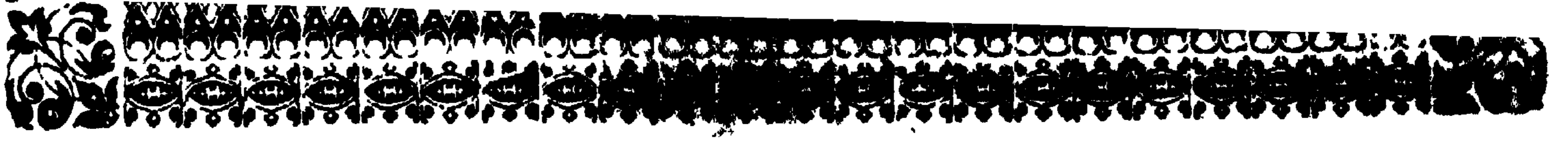


விலை அரை 12. .

இந்த க்ரந்தம் வேண்டுமவர்கள் சென்னை பெத்துநாயக்கன், பேட்டை செஞ்சி-இல்வீடு அங்கசாமிமுதலியாரிடத்திலும், அவரது சூமார் செ-இ-திருவேங்கடமுதலியாரிடத்திலும் க்ரயத்துக்குப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

இன்னும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பந்தாய க்ரந்தங்களும் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

022:41721
DO



ஸ்ரீ டெ தராஜா நுஜாய நஜி.

ஸ்ரீ டெ த நிமஜாஜைஹா டெ ஸிகாய நஜி.

த னி ய ன் க ள் .

ராஜா நுஜாயாவா த்ரம்ஜ்ஞாநவைரா க்யபூஷணம் |
 ஸ்ரீ டெ த நிமஜாஜைஹா டெ ஸிகாய நஜி ||
 ராமா நுஜதயாபா த்ரம்ஜ்ஞாநவைரா க்யபூஷணம் |
 ஸ்ரீ மத்வேங்கடநாதார்யம்வந்தேவேதாந்ததேசிகம் ||

(இதன துபதப்பொருள்.)

ராமா நுஜ - ஆத்தோயராமா நுஜசார்யொன்று சொல்லப்பட்ட அப்புள்ளாருடைய, தயா - தயைக்கு, பா த்ரம்-பாத்ரபூதரும், ஜ்ஞாநவைரா க்யம்-ஜ்ஞாநவைரா க்யங்களை, பூஷணம் - ஆபரணமாகவுடையவரும், ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதார்யம்-ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதாசார்யொன்னுந் திருநாமத்தை யுடையவருமாகிய, வேதாந்ததேசிகம் - வேதாந்ததேசிகரை, வந்தே - வணங்குகிறேன்—எ-று. (க)

(இதன துதாத்ரம்.)

ஆத்தோயராமா நுஜசார்யொன்று சொல்லப்பட்ட அப்புள்ளாருடைய தயைக்குப் பாத்ரபூதரும், ஜ்ஞாநவைரா க்யங்களை பூஷணமாகவுடையவரும், ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதாசார்யொன்னுந் திருநாமத்தை யுடையவருமாகிய வேதாந்ததேசிகரை வணங்குகிறேன் என்பதாம்.

லக்ஷ்மீநாதஸமாம்பாம்நாதயாமுநமத்யமாம் |
 அஸ்மதாசார்யார்யந்தாம்வந்தேகுருபரம்பராம் ||

(இ-ள்.) லக்ஷ்மீநாத - ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மீநாயகனை, ஸமாம்பாம்- ப்ராரம்பத்திலும், நாத - ஸ்ரீமந்நாதமுநிகளையும், யாமுந - ஸ்ரீயாளவந்தானையும், மத்யமாம் - மத்யமத்திலும், அஸ்மத்-என்னுடைய, ஆசார்ய - ஆசார்யனை, பார்யந்தாம் - அந்தத்திலுமுடைய, குருபரம்பராம் - குருபரம்பராய. வந்தே-ஸேவிக்கிறேன்—எ-று. (உ)

தனிப்பாடல்கள்.

(நா-ம்.) ஸ்ரீமந்நாராயணனை ஆதியிலும், ஸ்ரீமந்நாதமுநிகளையும் ஸ்ரீயாளவந்தானையும் மத்யமத்திலும், எனது ஆசார்யனை அந்தத்திலும் உடைய குருபரம்பரையை வணங்குகிறேன் என்பதாம்.

யொநி-த ழிஷு-கவடி-ஜய-ழார-ழு
வொரொஹ-தஸுடி-தராணி-த்யுணாயொடுந|
ழுஷு-ரொஹ-மவ-தாஸுடி-யொகவிலியொ
ராரி-ந-ழுஷு-ழாரணஸாரண-ழுஷு||

யோநித்யமச்யுதபதாம்புஜயுக்மருக்ம
வ்யாமோஹதஸ்ததிதராணி-த்ருணாயமேநே
அஸ்மத்த்ருரோர்பகவதோஸ்யதயைகஸிந்தோ
ராமாநுஜஸ்யசரணௌசரணம்ப்ரபத்யே||

(இ-ள்.) ய:-எந்தபாஷ்யகாரர், நித்யம் - நிரந்தரம், அச்யுத-நாசரஹீ தனாகிய ஸ்ரீய:பதியினுடைய, பதாம்புஜயுக்ம - பாதாரவிந்த த்வயமாகிய, ருக்ம-ஸுவர்ணத்தினிடத்தில், வ்யாமோஹத: - விசேஷாதரத்தை யடைந்திருக்கிறவராய், ததிதராணி - அந்த பகவத்பாதத்வயத்துக்கு வ்யதிரிக்தமாகியவிஷயங்களை, த்ருணாய - த்ருணப்ராயமாய், மேநே - நினைத்தாரோ, அஸ்மத்த்ருரோ: - அப்படிப்பட்ட என்னுடைய ஆசார்யரும், பகவத: - பூஜ்யரும், தயைகஸிந்தோ: - காருண்யர்த்நாகரருமாகிய, அஸ்ய - இந்த, ராமாநுஜஸ்ய - ராமாநுஜாசார்யருடைய, சரணௌ - திருவடிகளை, சரணம் - ரக்ஷகமாய், ப்ரபத்யே - ஆச்யிக்கிறேன்—எ-று. (ந)

(நா-ம்.) எந்தராமாநுஜர் நிரந்தரமும் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய இரண்டு திருவடிகளில் மிகுந்த அன்புள்ளவராய், வேறுவிஷயங்களை த்ருணத்துக்கொப்பாக நினைத்தாரோ, அப்படிப்பட்ட எனது ஆசார்யரும், பூஜிக்கத்தக்கவரும், க்ருபாஸமுத்ரம்போன்றவருமாகிய இந்தராமாநுஜருடைய திருவடிகளை ரக்ஷகமாக ஆச்யிக்கிறேன் என்பதாம்.

ராதாவி-தாயு-வதயஸு-நயாவிஹதி
ஸுஷு-யொடி-வநியொடுநடி-ழயா-நா|
ழுடி-ஸு-ந:க-மவ-தவ-ழு-ழாலிராரி
ஸ்ரீ-தடி-ழு-யு-ம-ழு-ணரி-ரி-ழு-ழு||

மாதாபிதாயுவதயஸ்தநயாவிபூதி
ஸஸ்ர்வம்யதேவநியமேநமதந்வயாநாம்|
ஆத்யஸ்யந:குலபதேர்வகுளாபிராமம்
ஸ்ரீமத்ததங்க்ரியுகளம்ப்ரணமாமிமுர்த்நா||

(இ-ள்.) மாதாபிதா - தாய்தந்தைகள், யுவதய:-யௌவநஸ்திரீகள், தநயா:புத்ரர்கள், விபூதி: - ஐஸ்வர்யம், ஸர்வம் - ஸமஸ்தமும், மதந்வயாநாம் - என்வம்சத்தாருக்கு, நியமேந-நியமத்தினால், யதேவ - எந்தஆழ்வாருடையதிருவடிகள் ஆகின்றனவோ, ஆத்யஸ்ய - முதல்வராகிய, ந:-என்டய, குலபதே: - ப்ரபந்தஜகூடஸ்தராகியசடகோபருடைய, வகுளா

தனிப்பாடல்கள்.

பிராமம் - மகிழ்மலர்களால்மனோஹரமாகிய, ஸ்ரீமத்-தேஜஸ்ஸோடுகூடிய,
ததங்க்ரியுகளம் - அந்தபாதத்வந்த்வத்தை, மூர்த்நா-சிரஸ்ஸினாலே, ப்ரண
மாமி - ஸேவிக்கிறேன்—எ-று. (ச)

(தா-ம்.) தாய்தந்தைகள் யௌவநஸ்தீர்கள் புத்ரர்கள் ஜஸ்வர்யங்கள் ஆகிய
எல்லாம் என்வம்சத்தாருக்கு நியமத்தினால் எந்த ஆழ்வாருடைய திருவடிகள் ஆகி
ன்றனவே, அந்தமுதல்வராகிய என்னுடைய ப்ரபந்நஜநகூடஸ்தராகிய சடகோப
ருடைய, மகிழ் மலர்களால் அலங்க்ருதமாய் தேஜஸ்ஸோடு விளங்குகிற, இரண்டு
திருவடிகளையும் ஸிரஸ்ஸாலே வணங்குகிறேன் என்பதாம்.

ஹிதஸ்யாஸுஜிஹாஹயஹுநாய
ஸ்ரீஹதிஸாரகௌஸெவரயொயிவாஹாநி
ஹகாஹி ரெணுவரகாயகீரூபிஸுநாந
ஸ்ரீதிராஜஸுஜிஹிஹிணதொஷிநிக்யூ||

பூதம்ஸ்ரஸ்சமஹதாஹ்வயபட்டநாத
ஸ்ரீபக்திஸாரகுலசேகரயோகிவாஹாநி
பக்தாங்க்ரிரேணுபரகாலயதீந்த்ரமிஸ்ராத்
ஸ்ரீமத்பராங்குசமுநிம்ப்ரணதோஸ்மிநித்யம்||

(இ-ள்.) பூதம் - பூதத்தாழ்வாரையும், ஸரஸ்ச-ஸரஸ்ஸில் அவதரித்த
பொய்கையாழ்வாரையும், மஹதாஹ்வய - பேயாழ்வாரையும், பட்டநாத-
பெரியாழ்வாரையும், ஸ்ரீபக்திஸார - திருமழிசையாழ்வாரையும், குலசேக
ர-குலசேகராழ்வாரையும், யோகிவாஹாநி - திருப்பாணாழ்வாரையும், பக்த
தாங்க்ரிரேணு - தொண்டரடிப் பொடியாழ்வாரையும், பரகால - திருமங்
கையாழ்வாரையும், யதீந்த்ரமிஸ்ராத் - பூஜ்யராகியயதிராஜாரையும், ஸ்ரீமத்-
கைங்கர்யயுக்தராகிய, பராங்குசமுநிம் - நம்மாழ்வாரையும், நித்யம்-நிரந்த
ரமும், ப்ரண தஃ-ஸேவித்தவன், அஸ்மி-ஆனேன்—எ-று. (ஊ)

(தா-ம்.) பூதத்தாழ்வாரையும், பொய்கையாழ்வாரையும், பேயாழ்வாரையும்,
பெரியாழ்வாரையும், திருமழிசையாழ்வாரையும், குலசேகராழ்வாரையும், திருப்பா
ணாழ்வாரையும், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரையும், திருமங்கையாழ்வாரையும்,
யதிராஜாரையும், நம்மாழ்வாரையும், நிரந்தரமும் சேவித்தவன் ஆனேன் என்பதாம்.

சக்திரவர்த்தி. வெ. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர்.

தேதி.....
49, பெரிய தெரு
கும்பகோணம்.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமஃ.

ஸ்ரீவரவரமுநயேநமஃ.

பெரியாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

திருப்பல்லாண்டு.

தனியன்கள்.

மாராஜீவநயீ துபுராஹவெஜாநுஸௌஷாநு
நாவதிவரிநீவஸாஹுஜாஜாதுகாஜே|
ஸாஸாநாஜீராவஜ்யொராஹநாயஸுஸாஷாநா
அஜகாஹதிஹகஹ்விஷுவிதநஜாஜி||

குருமுகமநதீத்யப்ராஹவேதாநசேஷாந்
நரபதிபரிக்ஷிப்தம்சல்கமாதாதுகாமஃ|
ஸ்வசுரமமரவந்த்யம்ரங்கநாதஸ்யஸாஷாந்
தவிஜகுலதிலகந்தம்விஷ்ணுசித்தம்நமாமி||

(இதனதுபதப்பொருள்.)

யஃ - எந்தப்பெரியாழ்வார், நரபதி - ஸ்ரீவல்லபதேவனென்கிறராஜனா
ல், பரிக்ஷிப்தம் - ஏற்படுத்தப்பட்ட, சல்கம் - வித்யாசல்கத்தை, ஆதாது
காமஃ - க்ரஹிப்பதற்கு ஆசையுள்ளவராய், குருமுகம் - ஆசார்யமுகத்தா
ல், அநதீத்ய - அப்யஸிக்காமலே, அஸேஷாந் - ஸமஸ்தமாகிய, வேதாந்-
வேதங்களை, ப்ராஹ - உபந்யஸித்தாரோ, ரங்கநாதஸ்ய - ஸ்ரீரங்காதிபனு
க்கு, ஸாஷாந் - ப்ரத்யக்ஷமாய், ஸ்வசுரம் - மாமனாரும், அமர-தேவதை
களால், வந்த்யம் - ஸ்தோத்ரம்செய்தற்குத்தக்கவரும், தவிஜகுல- ப்ராஹ்
மணவம்சத்துக்கு, திலகம் - அலங்காரபூதருமாகிய, தம்விஷ்ணுசித்தம்-அ
ந்தப்பெரியாழ்வாரை, நமாமி-ஸேவிக்கிறேன்—எ-று. (க)

(இதனதுதாத்பர்யம்.)

எந்தப் பெரியாழ்வார் ஸ்ரீவல்லப தேவனென்கிற அரசனிலற்படுத்தப்
பட்ட வித்யாசல்கத்தை க்ரஹிப்பதற்கு ஆசையுள்ளவராய், ஆசார்யமுகத்தால்
அப்யஸிக்காமலே ஸமஸ்தவேதங்களை உபந்யஸித்தாரோ, ஸ்ரீரங்காதிபனுக்கு மா
மனாரும், தேவர்கள் வந்திக்கத்தக்கவரும், ப்ராஹ்மணவம்சத்துக்கு அலங்காரபூதரு
மாகிய அந்தப்பெரியாழ்வாரை ஸேவிக்கிறேன் என்பதாம்.

அவதாரிகை—இதுதான் திருப்பல்லாண்டுத் தனியனாயிருக்கும்.
அந்தத் திருப்பல்லாண்டு பாடுகைக்கடியான பெரியாழ்வார் வைபவத்தைப்
பெருக்கப்பேசி, அவரை ப்ரணியாத நமஸ்காரம் பண்ணும்படி சொல்லு
கிறது.

திருப்பல்லாண்டு.

வ்யாக்யாநம்—(மாராஜாவநீத ௧) - குருமுகமநதீத்ய) (க) ஸ்வ
 தஸ் ஸர்வஜ்ஞானஸர்வேச்வரனும், “ஸாநீவநெநஸக்யுதேநாக்ஷு
 விடி ஶாலவிஸூரடி-ஸாநீபநேஸ்ஸக்ருத்ப்ரோக்தம் ப்ரஹ்மவித்யாஸவிஸ்
 தரம்” என்னும்படி - ஸாநீபநியிடத்திலே யாய்த்து ஸகலவேதங்களையும்
 (௨) அதிகரித்தது. இவர், அங்ஙன் ஒருகுருகுலவாஸம்பண்ணி (௩) தந்
 முகேந * நலங்களாய நற்கலைகள் நாலையும் (௪) அதிகரியாதே, புண்டரீக
 ஶாப்போலே * துளவத்தொண்டிலே மண்டி, ஶ்ரீமாலாகாரஶாப்போலே
 * சூட்டுநன்மலைகளைத் தொடுத்து, வடபெருங்கோயிலுடையானுக்குச்
 சூட்டி அடிமைசெய்து போந்தார்; ஏவம்விததாஸ்யரஸஜ்ஞான விவர்,
 (நரவதிவரிக்ஷிஷு ஶுஷுரீதா-தகாஜி: - நரபதிபரிக்கீப்தம் ஶுஸ்க
 மாதானுகாம:) என்று ஶ்ரீவல்லபதேவனென்கிற ராஜாவாலே பரதத்த்வ
 நிர்ணய பூர்வகமாக புருஷார்த்தலாபத்தை லபிக்கக்காக அநேகமான
 (௫) அர்த்தத்தை வித்யாசல்கமாகக் கல்பித்துக் கல்தோரணத்திலே கட்டி
 வைக்க, இப்படி நிர்மிதமான அந்த தநத்தை வடபெருங்கோயிலுடையா
 னுடைய ஆஜ்ஞையாலே ஆஹரித்துக்கொண்டு வரவேணுமென்கிற அபே
 கக்ஷையையுடையாய், வித்வித்கோஷ்டியிலே சென்று; (ஶுஸுஷாநு -
 வெஷாநு - ப்ராஹ-அஸேஷாந் - வேதாந்-ப்ராஹ) “வேண்டிய வேதங்க
 ளோதி வினாந்து கிழியறுத்தான்” என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. இவர்க்கு
 அப்போது * வேதப்பிரானான * பீதகவாடைப் பிரானார்தாமே பிரம
 குருவாய், * போதில்கமல வன்னெஞ்சம் புகுந்து * நாவினுளானாய் * நா
 வினுள் நின்று மலரும் ஞானக்கலைகளை இவர்முகேந பேசவித்தானிறே.
 * எயிற்றிடை மண்கொண்ட வெந்தையான * ஞானப்பிரானாய்த்து இவனா
 * ஞானக்கலைகளை யோதுவித்தது. ஆகையாலே நாட்டார்க்கு ஒதினவிட
 மொழிந்து ஓதாதவிடம் தெரியாதிருக்கும். இவர்க்கு * மயர்வறமதிநல
 மருளுகையாலே அசேஷவேதங்களு மருளிச்செய்யும்படி விசதமாய்த்து.
 அத்தாலே “ வேதாந்த விழுப்பொருளின்மேலிருந்த விளக்கை விட்டுவித்
 தன் விரித்தன” என்னும்படி பரதத்த்வ ஸ்தாபநம்பண்ணி அந்த வேத
 தாத்தர்யமான திருப்பல்லாண்டை * அங்காணமேல் மங்கலவீதி வருகை
 யிலே மங்களாசாஸநமாக வருளிச்செய்தார். “வெஷாநுஸுஷாநு-வேதா
 நஸேஷாந்” என்கிறதுக்குள்ளே இதுவும் அந்தர்ப்பூதம். “வெஷுஸுஸு
 ஶுஸு ஶுஸுஸுஸுஸுஸுஸு - வேதாந்ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு” என்னக்
 கடவதிறே.

(ஶுஸுஸுஸு - ஶ்வஸுஸுஸு) அநந்தரம், வித்வான்களை வென்று கிழி
 யறுத்து அந்த தநத்தை ஶ்வாமிஸநிதியிலே ஶமர்ப்பித்து, மீளவும் தம்
 துறையான * துளவத்தொண்டிலே மூண்டு நடத்திக்கொண்டு போர;
 அக்காலத்திலே ஆண்டாள் இவர்க்குத் திருமகளாகத் திருத்துழாயடியிலே

(க) ஶ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞான் - எல்லாவற்றையும் தானேயறிந்தவன். (௨) அதி
 கரித்தல் - ஓதுதல். (௩) தந்முகேந - அஷ்வழியாலே. (௪) அதிகரியாது - கற்காமல்.
 (௫) அர்த்தம் - பணம்.

திருப்பல்லாண்டி.

உவநரிக்க ; இவரும் * திருமகள்போல வளர்த்துப்போர ; அஞ்சுபிராயத்
 நிலே திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷம் குடியில் பெண்களை அதுகரித்துத்
 திருப்பாவைபாடி, அதுக்குமேலே, அவர் * தொடுத்த துழாய்மலரை,
 “வியன் துழாய்க்கற்பென்றுக்கும் கருங்குழல்மேல்” என்கிறபடியேசூழிக்
 கொடுத்தவராய், பின்பு ப்ராப்தயௌவநையாய், * மானிடவர்க்கென்று
 பேச்சுப்படி வ் வாழாததன்மையளாய், “ தீமுகத்து நாகணைமேற் சேருந்
 திருவரங்கர்” என்றும், “ பணவாளவணைப் பற்பலகாலமும் பள்ளிகொள்
 மணவாளர்” என்றும் சொல்லப்படுகிற அழகிய மணவாளப்பெருமானை
 ப்ரார்த்தித்துத் திருமணம் புணருகையாலே அவர் மணவாளப்பிள்ளையா
 னார் ; * மறைநான்கு முன்னோதிய பட்டனுக்கிறே * பட்டர்பிரான் கோ
 தையைக்கொடுத்தது. ஆகையாலே, ஒளபசாரிகமாகவன்றிக்கே, யதாவாக
 ரங்கநாதனுக்கு பட்டநாதர் மாமனாரானார். அத்தாலே (சுடீரவடி ௮-அம
 ரவந்தாம்) என்கிறது. அதாவது - * வடிவுடைவானோர் தலைவனான தம்
 மை, அவர்கள் அடிவணங்கி யேத்துமாப்போலே, இவர் தம்மையும் அமரர்
 வந்திக்கும்படியான வரிசை கொடுத்தபடி. * தம்மையே யொக்க வருள்
 செய்வரிதே. பட்டநாதரான மாந்ரமன்றிக்கே, தேவர்களாலும் ஸ்துத்ய
 ராயிருக்குமவொன்கிறது. “ விரும்புவ ரமரர்மொய்த்து ” என்னக்கடவ
 திறே. அஸ்தானேபய சங்கிகளானவர்களையும் இவர் மங்களாசாஸநம் பண்
 னுமவராகையாலே, அவர்களும் இவர்க்கு ஸ்துத்யபிவாதநங்களைப் பண்
 னுவர்கள். “ வராவூர ஸ்வலாவெவஃ - பரஸ்பரநீசபாவை:” என்னக்கட
 வதிறே. இனி ரங்கநாதனோடே ஸம்பந்திக்கைக்கீடான பட்டநாதகுலத்
 தைச்சொல்லுகிறது. (அஜக-அகிலகூ- த்விஜகுலதிலகம்) என்று * வே
 யர்தங்கள் குலத்துதித்த விட்டுசித்தராகையாலே, “ அந்தணையான்கண்ட
 தணிரீர்த்தென்னரங்கத்தே ” என்னும்படி கண்டு கொடுத்தார். த்விஜகுல
 திலகராகையாவது - ப்ராஹ்மண குலத்துக்கெல்லாம் முக்யராய், சிரஸா
 வாஹ்யராய், ஸ்ரோஷ்டராயிருக்கையென்றபடி. (அவிஷ்ணு-அதிஷ்ட- தம்விஷ்
 ணுசித்தம்) அப்படி ஸ்ரோஷ்டராய், விஷ்ணுவை எப்போதும் சித்தத்திலே
 யுடையரானவரை யென்கிறது. “ வில்லாண்டான்றன்னை வில்லிபுத்தூர்
 விட்டுசித்தன் விரும்பியசொல் ” என்று - அடியிலே தமக்கு திருபகமாக
 ஆழ்வார் தாமே யருளிச்செய்தாரிறே. “ விட்டுசித்தர் ” என்கையாலே,
 “ மின்னுநால் விட்டுசித்தன்விரித்த ” என்று-பெரியாழ்வார், திருமொழியடி
 யிலும், “ விட்டுசித்தன்மநத்தே கோயில்கொண்டகோவலனை ” என்று -
 முடிவிலுமருளிச்செய்கையால், இந்தத் திருநாமத்தாலே அந்த ப்ரபந்த
 ப்ரவக்தாவென் னுமதுவும் ஸூசிதம். அதுக்கும் தனியன் இதுவேயிறே.
 “ அநந்தன்பாலும் கருடன்பாலும் ஐதுநொய்தாகவைத்து என் மநந்தனுள்
 னேவத்துவைகி வாழச்செய்தாயெம்பிரான் ” என்னும்படி-இவர் திருவுள்ள
 த்திலே அத்யபிநிவிஷ்டனாயிருக்குமாய்த்து. (விஷ்ணு-அதிஷ்ட - விஷ்ணுசித்
 தம்) * விஷ்ணுவாய்பதேஷ்டவ்யராயிருக்கிறபடி. “ நின்கோயிலில்வா
 மும் வைட்டணவன் ” என்றாரிறே. அவனும் வைஷ்ணவ ஸம்பந்தத்தை

(க) அபேக்ஷித்துக் கைப்பற்றினான் (கவிஷு-வி-த-ந-ரோ-பி - தம்விஷ்ணு சித்தம்நமாம்) அந்த விஷ்ணுசித்தரை “கிழியறுத்தான்பாதங்கள் யாமுடையபற்று” என்னும்படி ஸேவிக்கிறேனென்கிறது. நமஸ்காரமும் ஸேவையும் பர்யாயம். “ஷு-ந-ரோ-விஷு-வெ - ஓம்-ந-மோ-விஷ்ணவே” என்னுமது விஷ்ணுசித்தவிஷயத்திலேயாய்த்து; விசேஷஜ்ஞர்க்கு பகவதவிஷயத்திலே அகாவயிராய், இங்கேயிறே யெல்லாம் பூர்ணமாவது. * நம்பி விட்டுசித்தரிதே. இத்தால் - ப்ரதம ப்ரபந்தாறுஸந்தாநதசையில் தத்வக்தாவான ஆழ்வாரை “க-வ-உ-ர-ஜி-வி-வா-டி-யெ-க-த-ம்-பூ-ர்-வ-ம-பி-வா-த-யே-த்” என்று ப்ரதமம் திருவடிதொழும்படியைச் சொல்லிற்றுய்த்து.

அ-கை—(மின்னூர்தடமதிளித்யாதி) இதில், ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர்ப் பட்டர்பிரானான பெரியாழ்வாரவகரணஸ்தலத்தை யநுஸந்திப்பார் திருவடிகளைத் தொழுகையாலுண்டான ப்ரீதியையும், அவர் செயலைச் சொல்லுகையாலுண்டான விரோதி நிவர்த்தயாதிகளிலே த்ர்ப்தியையும மநஸஸோடே சொல்லி யுலாவுகிறதாயிருக்கிறது.

மின்னூர்தடமதிள்சூழ் வில்லிபுத்தூரென்றொருகாற்
சொன்னூர்கழற்கமலஞ்சூடினோம்—முன்னாள்
கிழியறுத்தானென்றுகாத்தோங் கீழ்மையினிற்சேரும
வழியறுத்தோநெஞ்சமே வந்து.

(இ-ள்.) மின்-மின்னுதல்- மணிகளாலொளிவிடுதல், ஆர் - நிறந்த- அதிகமான, தடம்-அகலப்பரப்பும், உயர்ந்தோங்குகையுமுள்ள, மதிள்-திருமதிளாலே, சூழ்-வளைக்கப்பட்ட, வில்லிபுத்தூர்என்று- ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரென்று, ஒருகால்சொன்னூர் - ஒருதரம் உச்சரித்தவருடைய, கழற்கமலம்- திருவடித்தாமரைகளை, சூடினோம்- விசேஷபூஜ்யமாகமுடித்தோம், முன்னாள்- புருஷார்த்தம்வெளியாகாதகாலத்தில், கிழி-பொருண்முடிப்பை, அறுத்தானென்று - அறுத்துவெளியிட்டவெனன்று, உரைத்தோம் - சொல்லப்பெற்றோம், ஆகையாலே, கீழ்மை-நாகத்திலே, இனி - இனிமேல், சேரும்-முன்போற்செல்லுகிற, வழி-மார்க்கத்தை, அறுத்தோம் - அறப்பண்ணினோம், நெஞ்சமே-மநஸே, வந்து-ஸம்ஸாரஹிதராய்வந்து—எ-று.(உ)

(தா-ம்.) மநஸே, ரதநகசிதமான திருமதிள்சூழ்ந்த ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரென்று ஒருதரம் உச்சரித்தவருடைய திருவடிகளை விரஸாவஹித்தோம், வித்யாகல்கத்தையறுத்துபுருஷார்த்தத்தை வெளியிட்டவெனன்று சொல்லப்பெற்றோம், ஆகையால் இனிநாகத்தில் முன்போற்செல்லுகிற மாககத்ததைநீங்கினோம் ஸம்ஸாரஹிதராய்வந்து என்பதாம்.

வ்யா-ம்—(மின்னூர்தடமதிள்சூழ்) தேஜஸ்ரகரமான பெரியமதிளாலே சூழப்பட்ட வில்லிபுத்தூர். இத்தால் - * செம்பொனையந்த மதிளாயிருக்கை. ப்ரதிகூலர்க்குக் கிட்டவொண்ணாதபடியாய், அநகூலர்க்குக் கண்டு வாழும்படியாயிருக்கை. கல்மதிள்போலே அத்தலைக்கு அரணாய், மங்களாசாஸநபரரான பெரியாழ்வாரிருக்குமுறில் மதிளிதே ; ஏவம்விதமான மதிளாலே சூழப்பட்ட (வில்லிபுத்தூரென்று ஒருகாற்சொன்னூர் கழற்கமலஞ்சூடினோம்) ஒருக்காலாகிலும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரை உச்சரித்த

தனியன் வ்யாக்யாநம்.

றபேற்றைப்பேசி நெஞ்சோடே ஹர்ஷிக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. “வில்லிபுத்தூர்” என்று ஒருகாற்சொன்னார்” என்றது-“வண்டின்னிசைக் கும் வில்லிபுத்தூர்” என்றும், “மென்னடை யன்னம் பரந்து விளையாமும் வில்லிபுத்தூர்” என்றும் பகவதவிஷயத்திலே தமப்பனாரும் மகளாரும் ஒருக்காற்சொன்னாப்போலே, பாகவதவிஷயமாக ஒருக்கால் சொன்னா றென்றபடி. ஸம்பந்தாநுஸந்தாநம் ஸகர்த்தென்றபடி.

அ-கை—(பாண்டியன் கொண்டாட) இதில், ப்ரபந்தவக்தரவாந பெ ரியாழ்வார் திருவடிகளில் உபாய ஸ்ஹீகாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

பாண்டியன்கொண்டாடப் பட்டர்பிரான்வந்தானென்

றீண்டியசங்கமெடுத்தாத—வேண்டிய

வேதங்களோதி வினாந்துகிழியறுத்தான்

பாதங்கள்யாமுடைய பற்று.

(இ-ள்.) பாண்டியன்-ஸ்ரீவல்லபதேவனென்கிறபாண்டியராஜன், கொ ண்டாட - மென்மேலேத்த, பட்டர்பிரான் - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குத்தலை வன், வந்தானென்று - எழுந்தருளினானென்று, ஈண்டிய - கூடின-அநேக மான, சங்கமெடுத்து-சங்குகளைக்கொண்டு, ஊத-அநேகர்ஸப்திக்க, வேண் டிய-அக்காலத்துக்கு ஆவஸ்யகமாகிய, வேதங்கள்-வேதார்த்தங்களை, ஒதி- தெரியச்சொல்லி, வினாந்து - தாமஸியாமல், கிழி-வித்யாசல்கமாகியபொ ருண்முடிப்பை, அறுத்தான்-அறுத்தவனுடைய, பாதங்கள்-திருவடிகளே, யாம்-நாங்கள், உடைய-ஆஸ்ரயமாகவுடைய, பற்று-ஆதாரம்—எ-று. (௩)

(தா-ம்.) ஸ்ரீவல்லபதேவனென்கிற பாண்டியராஜன்கொண்டாடும்படி வே தார்த்தங்களைத்தெரியச்சொல்லிக் கிழியறுத்த பெரியாழ்வாருடைய திருவடிகளே எங்களுக்கு ஆஸ்ரயம் என்பதாம்.

வ்யா.—(பாண்டியன்கொண்டாட) “தென்னன் கொண்டாடும்” எ ன்னுமாப்போலே, நமக்கு பரதத்த்வநிர்ணயம் பண்ணித்தரும்படி பட்டர் பிரான் வந்தானென்று பாண்டியனான ஸ்ரீவல்லபதேவன் சொல்லிக்கொ ண்டாட. அத்தசையிலே (ஈண்டியசங்கமெடுத்தாத) திரண்டிருக்கிற வி த்வத்ஸங்கமானது, ஓரோப்ரதேசங்களிலே ஒதிக்கிடக்கிறப்ரசம்ஸாபரவா க்யங்களையெடுத்து ப்ரஹ்மருத்ராதிகளைப் போரப்பொவியச்சொல்லி உப ந்யஸிக்கவென்னுதல்; (ஈண்டியசங்கமெடுத்தாத) என்று-ஜயசங்கங்கள் ப லவற்றையும வாயிலேமெடுத்தாதவென்னுதல். “பூங்கொள்திருமுகத்து மடு த்தூதியசங்கொலி” என்னக்கடவதிறே. (எடுத்தாத) என்றபோது - சங் கத்தையெடுத்து வாயிலே ஊதவென்றபடி. (அடுத்தாத) என்றபோது-கி ட்டிஊதவென்றபடி. அத்க்ஷேபித்தவிதவான்கள் வாயடைக்கும்படி (வே ண்டியவேதங்களோதி) “ஸுவெடுவொய துடிரிநனி - ஸர்வேவேதாயத் பதமாமநந்தி” வெடுவெஸுவெடுவொஹெவெவெடி-வேதஸ்சஸர்வை ரஹமேவவேத்ய?” என்கிறபடியே வேதங்களெல்லாவற்றாலும் ஆராதகப் ரகாரத்தையும் ஆராத்யவஸ்துவையும் சொல்லுகிறதென்றறுதியிட்டு, பக வத்பரத்த்வத்தைஸாதித்து, இனித்தாமுகைக்கு ஹேதுவென்? என்று திர

வடிகளிலே தாழ்த்தகிழியை, தவரித்து அறுத்தவருடைய - தாவ்யக்ரந்தி யையறுத்தவருடைய. (பாதங்கள்) கிழியறுத்த பட்டர்பிரான்பாதங்கள். (யாமுடையபற்று) "பட்டர்பிரானடியேன்" என்னுமபடி அவர்க்கு சே ஷபூதராயிருக்கிற நம்முடைய ரகைஷ. "கனகபானசரணம தமர்கட்கோர் பற்று" என்கிறபொதுவானவனுடைய திருவடிகளன்று, * அவனைப்பல் லாண்டென்று காப்பிடும பான்மையன்தாள். (யாமுடையபற்று) நம்மு டைய, ஆரண்-புகல், உபாயம், சாண்யமென்றபடி. (யாமுடையபற்று-பற் றற்றம்முடையபற்று. "பற்றி லார்பற்றநின்றான" என்னக்கடவாதே.

பிள்ளைலோகஞ்சீயி திருவடிகளேசரணம்.



ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதொமாதாஜாயநம.

பெரியவாச்சான் பிளவளையருளிச்செய்த திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யாநாவதாரிகை.

"வதிவிஸுவஸூரெதஸூரஸூ - பதிமவிஸுவஸ்யாத்மேஸுவரம்" என் றும் "தஜீஸூராணாவரஜெஹஸூரஸூ - தமீஸ்வராணாமபரமமமேஹஸ் வரம்" என்றும் ஸர்வஸ்வாமியாகவும் ஸர்வதீயநதாவாகவும் ஸர்வேஸ்வரன ஸ்வரூபத்தைநிர்ணயித்து, செநகஸ்வரூபத்தை "பஸூரஸூ-பஸ்யாஸ்மி" என்றும், "வராவாநஸூ - பரவாஸ்மி" என்றும், டிராஸஹிதாஸூ-தஸூ வெ- - 'தாஸபூதாஸ்ஸ்வதஸ்ஸர்வே' என்றும் சீருபித்து, இநதஸ்வரூபா நுரூபமான ஜ்ஞானமும் ஜ்ஞானநுரூபமான வர்த்தியும் பராவதாமாயிருக்க, (க) அய்யபிண்டத்துக்கு அக்நிஸமஸர்க்கந்தால்வந்த தாதாத்மயமபோலே சேதநர் (உ) அசித்பரத்யாஸத்தியாலே "தேவோஹம, மநுஷ்யோஹம்" என்று அஹங்கரித்து, புத்ரமித்ராதிகள் பக்கலிலே (ஈ) மமதாபுத்தியைப பண்ணி, இப்படிப்ரவாஹரூபேண நிக்யமான அஹங்கார மடகாரங்களா லே ஸர்வேஸ்வரகதமான (ச) ஸ்வாமிக்வ நியதர்த்தவங்களைத் தங்கள் பக் கலிலே (ஊ) அத்யவஸித்து, ஸ்வதஸ்ராபதமான (சூ) பாரதநத்த்யத்தில்வி முகராய், (எ) அதஏவ சபதாதி விஷயத்திலேபரவணாய், அக்தால்வந்த (அ) ராகத்வேஷாதிகளாலே அபிபூதராய்ப்படுகிற துக்கபாமபலாகளை அ றுஸந்தித்து, நிருபாதிகசேஷ்யான ஸர்வேஸ்வரன "ஸாஸநாஜாஸூ - ஸாஸநாச்சாஸ்தாம்" என்கிறபடியே தத்த்வஹிதநகளையறிந்து நல்வழி போகைக்குடலாக சாஸ்தரத்தைப்ரகாசிப்பிக்கநளினான். "ஹரூ ௦௦ தஜீ

(க) அய்யபிண்டம் - பழுக்கக்காய்ச்சின இரும்பு. உ) அசிதபரத்யாஸத்தி. அசித்து என்கிற நினைவு. (ஈ) மமதாபுத்தி - மமகாரம். (ச) ஸ்வாமிக்வ நியதர்த் தவம் - யஜமானரூபிருக்கையும் கட்டளையிடுகையும். (ஊ) அத்யவஸித்து - நிச்சயித் து. (சூ) பாரதநத்த்யம் - பிறவசப்பட்டொழுக்குகை (எ) அதஏவ - ஆகையாலே. (அ) ராகத்வேஷம் - நட்பும்பலையும்.

ஸுடிஸு தீவவிலெகூரீஸொரீ நஃபுரீவரீவகாரூணிகொடிடாதி - ஹர்
 த்துந்தமஸ்ஸதஸதீசவிவேக்துமீசோமாநம் ப்ரதீபமிவகாரூணிகோததாதி”
 என்னக்கடவதிமே.

இந்த சாஸ்க் (க) ப்ரதாநமும் வாஸநா தூவிதமாகையாலே அகி
 ஞ்சித்காமாக, (உ) ஓலைப்புறத்திற்செல்லாத தேசத்திலே (ஈ) எடுத்து
 விடும் ராஜாக்களைப்போலே ராமகர்ஷ்ணாதிருபேணவந்தவதரித்து, “விதூ
 ருநநநிரொஸாஸ ஹரூரூஸுஸாஸநாக்-பிதூர்வசநநிர்க்தேஸாத் பா
 த்வாஜஸ்யஸாஸநாக்” என்று-(ச) பிதர்வசநபரிபாலநாதிகளை (ரு) ஆசரித்
 தருளியும், இளையபெருமானை யிடுவித்து, “வகுத்தவிஷயத்தில் சேஷவர்த்
 தியே இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்” என்னுமிடத்தை ப்ரகாசிப்பித்தருளி
 யும், “ஸாஜுஸூரஹஸூரரீஸு - ராஜ்யஞ்சாஹஞ்சராமஸ்ய” என்றுகொ
 ண்டு இந்த வர்த்திக்கடியான பாரதந்தர்யத்தை ஸ்ரீபரதாழ்வானையிட்டு
 ப்ரகாசிப்பித்தருளியும், (கூ) இப்பாரதந்தர்யகாஷ்டையை, “மஹதாரீதூ
 வகூயு - ஹரதேந - நீதஃ - கச்சதாமாதூலகுலம் - பரதேந - நீதஃ”
 என்றுகொண்டு ஸ்ரீசக்ருக்நாழ்வானையிட்டு ப்ரகாசிப்பித்தருளியும், கர்ஷ்
 ணனாய்வந்தவதரித்தருளி தூத்யஸாரத்யங்களை ஆசரித்தருளியும், “யடி
 டாரூரூதிஸுரூஷஃ - யத்யதாசரூதீஸூஷ்டஃ” என்று - ச்ரோஷ்டஸமாசா
 ரம் கர்த்தவ்யம் என்று உபதேசித்தருளியும், இப்படி (எ) பஹுப்ரகாரத்
 தாலே ஆத்மாக்களுடைய பாரதந்தர்யத்தை ப்ரகாசிப்பித்தருளினவிடத்தி
 லும், பெரியவன் தாழ்ந்து ஆசரித்த இம்மஹாகுணத்திலே “சுவஜாந
 க்ரீரீரீரீரீரீ - அவஜாநந்திமாம்முடாஃ” என்கிறபடியே (அ) அநீச்வரத்
 வமாகிற கோஷத்தை ஆவிஷ்கரித்துக் காற்கடைகொள்ளுகையாலே
 அவையும் கார்யகரமாய்த்தில்லை. இனி, நாம் (கூ) “பார்வைவைத்து மர்கம்
 பிடிப்பாரூப்போலே ஸஜாதீயமுகத்தாலே சேதநவைசீகரிக்கவேணும்”
 என்று பார்த்தருளிப் பெரியாழ்வானை யவதரிப்பித்தருளிான்.

இவ்வாழ்வார், (க0) ஸஹஜதாஸ்யத்தை யுடையராகையாலே பக
 வத்விஷயத்திலே கிஞ்சித்கரித்து காலக்ஷபம்பண்ணவேணும் என்று பார்
 த்தருளி, அதுசெய்யுமிடத்தில் “அவனுக்கந்தவடிமையே கர்த்தவ்யம்”
 என்று அநுஸந்தித்து அவதாரங்களை ஆராய்ந்தவிடத்தில், கம்ஸனுக்குப்
 பணிசெய்துபோந்த மாலாகார கர்ஹத்திலே யெழுந்தருளிப் பூவையிர
 ந்து, அவன்றான் “புஸாடிவரூரீளநாயுள ரீமெஹூவாமதள |
 யநெராஹூரூயிஷுரீதூரூஹூரூவஜீவநஃ - ப்ரஸாதபரமௌநா

(க) ப்ரதாநம் - முதன்மை. (உ) ஓலைப்புறத்திற்செல்லாத-தன் ஆஜ்ஞை செ
 ல்லாத. (ஈ) எடுத்துவிடுதல் - படையெடுத்துச் செல்லுகை. (ச) பிதர்வசன் பரி
 பாலநம் - தந்தைசொல்லின்படி நடக்கை. (ரு) ஆசரித்தல் - அநுஷ்டித்தல். (கூ)
 இப்பாரதந்தர்யகாஷ்டை-பிதர்வசப்பட்டு முகுதலின் இந்தக் கடைசி எல்லையை,
 (எ) பஹுப்ரகாரத்தாலே-பலபடியாலே (அ) அநீச்வரத்வம்-ஈச்வரனாகாமை, (கூ) பார்
 வை - பெரிய மர்கம் பிடிக்கக்கூக வைத்த சிறிய மர்கம். (க0) ஸஹஜதாஸ்யம் -
 ஸ்வபாவமான அடிமைத்தொழில்.

தெனாமமகேஹமுபாகதௌ-தந்யோஹமர்ச்சயிஷ்யாமீத்யாஹ மால்யோப ஹீஷா” என்று உகந்து சூட்டச் சூடினபடியை அதுஸந்திக்கையாலே “இவ்விஷயத்துக்குப் பூவிடுகையொழிய வேறுகர்த்தவ்யயில்லை நமக்கு” என்று திருநந்தவருஞ்செய்க்கயிலே உத்யோகித்தா ரொருவரிடே.—இன்னமும், மற்றையாழ்வார்களிற்காட்டில் இவர்க்கு ரெடுவாசியுண்டு;—அவர்கள், தந்தாமுடைய ஸமர்த்திகளை எம்பெருமானாலேபெற நினைத்திருப்பார்கள்; இவர், தம்மை அழியமாறிவரும பகவதஸமர்த்தியையே தமக்குப் புருஷார்த்தமாக நினைத்திருப்பார். அவர்கள், ஈசுவரனைக் (க) கடகாகப்பற்றித் தந்தாமுடைய பயநிவர்த்தியைப் பண்ணாநிற்பார்கள்; இவர், தாம் கடகாகநின்று “அவனுக்கு என்வருகிறதோ!” என்று பயப்பட்டு அந்த (உ) பயநிவர்த்தியிலே யத்நம் பண்ணாநிற்பார்.

இப்படி மற்றையாழ்வார்களிற்காட்டில் இவர்க்குண்டான ரெடுவாசிபோலே, மற்றையாழ்வார்களிற்காட்டில் திருப்பல்லாண்டுக்கு ரெடுவாசியுண்டு;—வேதமென்ன, (ங) ததுபப்ரமஹணமான (ச) இதிஹாஸ (ஊ) புராணங்களென்ன, இவைபோலே (ஈ) அதிகர்த்தாதிகாரமாயிராது; ஸர்வாதிகாரமான திருவாய்மொழியிலுண்டான அருமையும் இதுக்கில்லை. “அரியயனரென்னுமிவனா ஒன்றதும்மநத்துவைத்து” என்றும், “முனியே நான்முகனே முக்கண்ணப்பா” என்றும் - (எ) உபக்ரமந்தொடங்கி (அ) உபஸம்ஹாரத்தளவுஞ்செல்ல த்ரிமுர்த்திஸாமயத்தை யருளிச்செய்கையாலே, “ஐயேவிநிசுமிநிசுஹ்யேயாவதாரா: - மத்யேவிநிசுகிரிஸம்ப்ரதமாவதாரா:” என்று - ரகுசுலஸஜாதீயனாயும யதுசுலஸஜாதீயனாயும் அவதரித்தாப்போலே, பரஹ்மருத்ரர்கள் நடுவே வந்தவதரிக்கையாலே வந்த ஸாம்யமென்று நிர்வஹிக்கவேண்டும் அருமயாதல், “நீராய் நிலனாய்” என்று தொடங்கி, “சிவனாயனாய்” என்று - சேதநாசேதநவாசி சப்தங்களோடே ஸமாநாதிகரிகையாலே, ஸாமாநாதிகரணயத்துக்கு நிபந்தநம் ஈசுவரனோடு சேதநாசேதநங்களுக்குண்டான (ஊ) பர்தக்ஸ்தியுபலப்தியில்லாத ஸம்பந்தமென்றே நிர்வஹிக்கவேண்டு மருமயாதலில்லை இப்பரபந்தத்துக்கு.—இன்னமும், மஹாபாரதம்போலே பெரும்பாப்பாய், “இன்னதுசொல்லிற்று” என்று நிணயிக்கவொண்ணாதாயிருக்கும் குறையுமின்றிக்கே, ப்ரணவம்போலே சப்தம் அத்யல்பமாய், ஸகல வேதார்த்தமும் அதுக்குள்ளே காணவேண்டி, அதுதெரியாதே தேடவேண்டிவரும் அந்தக்குறையுமின்றிக்கே, பன்னிரண்டுபாட்டாய், ஐசுவர்ய கைவல்யங்களை நீக்கி உத்தம புருஷார்த்தமான பகவத்கைங்கர்யத்தை (க) ஸக்ரஹமாக (உ) ப்ரதிபாதிக்கையாலே இதுக்கு ரெடுவாசியுண்டு.—

(க) கடகு - ரக்ஷகம். (உ) பயநிவர்த்தி - பயம் நீங்குகை. (ங) ததுபப்ரமஹணம் - அதின் வ்யாக்யாநம். (ச) இதிஹாஸம்-இராமாயணமும், மஹாபாரதமும். (ஊ) புராணம் - ஸ்ரீபாகவதம் முதலிய புராணங்கள். (ஈ) அதிகர்த்தாதிகாரம்-வேதமோதூகைக்கு அவர்களுக்கே அதிகாரமுள்ளது. (எ) உபக்ரமம்-ஆரம்பம். (அ) உபஸம்ஹாரம் - முடிவு. (க) பர்தக்ஸ்தியுபலப்தி - ஸர்வேசுவரனைவிட வேறாக இருக்கையும, வேறாகத் தோன்றுகையும. (ஊ) ஸக்ரஹமாக-எளிதாக அறியத்தக்கதாக. (ஈ) ப்ரதிபாதித்தல் - சொல்லுதல்.

இன்னமும், இப்ப்ரபநதம், தன்னை (க) அதிகரித்தவன்கையிலே பாந்நதநைகக் கைப்படுத்தவல்ல சக்தியையுடைத்தாகையாலே வந்த ஏற்றமுமுண்டு;—“பரமாத்நுமனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு” என்றிறே இதுக்கு பலம்.

இப்ப்ரபநதமவதரித்தபடி யென்னென்னில்; ஸ்ரீவல்லபதேவனென்கிற ராஜா, தார்மிகனாகையாலே, புரோஹிதரான செல்வநம்பியை, “புருஷார்த்த நிர்ணயபூர்வகமாக அதர்ஷ்டஸித்திக்கு விரகென்”? என்ன; “யாஜுஸ்யியஃ ப்ரமணம் - தர்மஞ்ஜஸமயஃ ப்ரமணம்” என்கிறபடியே - வித்வான்களைத்தரட்டி வேதார்த்த நிர்ணயத்தைப்பண்ணி அவ்வழியாலே புருஷார்த்தம் பெறவேணும்” என்று சொல்ல; அவனும் அப்படியே (உ) பஹு-தரவ்யத்தை வித்யாசல்கமாகக்கட்டி வித்வான்களை ஆழ்வாநம்பண்ணிச் செல்லுகிறவளவிலே, வடபெருங்கோயிலுடையான், ஆழ்வாராயிடுவித்து லோகத்திலே வேததாற்ப்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கக்காக, “நீர் போய்கிழியையறுத்துக்கொண்டுவாரும” என்று அருளிச்செய்ய; “அது வித்யாசல்கமாக நிர்மித்ததொன்றன்றோ, கையில் கொட்டுத்தழும்பைக்காட்டிக் கிழியையறுக்கலாமோ” என்ன; “அது உமக்கு பரமோ, நாமன்றோ வேதார்த்த ப்ரதிபாதநத்துக்குக்கடவோம்” என்று ஆழ்வாரா (ங) நிர்ஹந்தித்தருள; ஆழ்வாரும், பாண்ட்ய வித்வந்தகோஷ்டியிலே யெழுந்தருளினவளவிலே, செல்வநம்பியும் ராஜாவும் (ச) அப்யுத்தாநப்ரணாமபூர்வகமாக பஹு-மாநம்பண்ண, அத்நைக்கண்ட வித்வான்கள், ராஜாவை (ரு) அதிகேஷ்பிக்க; அவ்வளவிலே, செல்வநம்பி ஆழ்வாராத் தெண்டனிட்டு, “வேதநததாற்ப்யமான புருஷார்த்தத்தை யருளிச்செய்யலாகாதோ” என்ன; ஆழ்வாரும், “தத்யுயுரூரூரூணயயாவஃ ப்ரஹ்மணிக் - தத்ஸர்வம்தர்மவீர்யேண யதாவத்ஸம்ப்ராப்தி” என்று - ஸ்ரீவால்மீகிபகவான் ஸர்வார்த்தங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரித்தாற்போலேயும், ஸ்ரீபாஞ்சஜர்யஸ்பர்சத்தாலே த்நவன் ஸர்வஜ்ஞானாற்போலேயும், பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸகல வேதார்த்தங்களையும் (சு) ஸாக்ஷாத்கரித்து, வேதநததாற்ப்யமான அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதித்தருள; அதிகேஷ்பித்த வித்வான்களோடு அநுவர்த்தித்த ராஜாவோடு வாசியற (எ) ஸர்வரும் (அ) விஸ்மிதராய்; அநநதாம், இவனா ஆனையிலேயேற்றி, ராஜா, ஸபரிகரனாய் ஸேவித்துக்கொண்டு, நகரி வலமவருகிற மஹோந்ஸவத்தைக் காண்கைக்காக, புத்ரர்களை ப்ரஹ்மரகம்பண்ணும் ஸமயத்திலே மாதாபிதாக்கள் காண ஆதரித்துவருமாப்போலே, பிராட்டியோடேகூட ஸபரிகரனாய்க்கொண்டு ஈசுவரன் ஸநிஹிதனாக; தத்பரிகரபூதரான ப்ரஹ்மாதிதேவநைகளும் ஆகாசத்திலே நெருங்கிநிற்கிற வித்தை ஸாக்ஷாத்கரித்த ஆழ்வார், ஸ்வஸம்ர்த்தியைக்கண்டு இறுமாவாதே, பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே நிரவதிக பக்தியைப்

(க) அதிகரித்தவன்-கறவன. (உ) பஹு-தரவ்யம்-மிக்க செல்வம். (ங) நிர்ஹந்தித்தல் - கட்டாயஞ்செய்தல். (ச) அப்யுத்தாந ப்ரணாமம்-எழுந்திருந்து தெண்டனிடல். (ரு) அதிகேஷ்பித்தல் - மதியாமல் பேசுதல். (சு) ஸாக்ஷாத்கரித்தல் - காணுதல் (எ) ஸர்வரும் எல்லாரும். (அ) விஸ்மிதராய் - ஆச்சர்யப்பட்டவர்களாய்.

பற்று, அவனுடைய (க) ஸர்வஜ்ஞத்வ (உ) ஸர்வசக்தித்வ (ங) ஸர்வரக்ஷ
த்வாதிகளை (ச) அநுஸந்திப்பதற்கு முன்னே, முகப்பிலுண்டான (டு)
ஸௌந்தர்ய (சு) ஸௌகுமார்யங்களைக்கண்டு, “காலாதீதமான தேசத்தி
ல யிருக்கிறவஸ்து, காலம் ஸாம்ராஜ்யம் பண்ணுகிற தேசத்திலே (எ)
=க்ஷார்விஷயமாவதே!, இவ்வஸ்துவுக்கு என்ன தீங்குவருகிறதோ!” என்
றும் (அ) அதிசங்கையாலே, ஆணையேலே கிடந்த மணிகளைத் தாளமாகக்
கொண்டு, “இந்த ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களுக்குத் தீங்குவாராதே
நித்யமாய்ச் செல்லவேணும்” என்று திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

அவாப்த ஸமஸ்த காமனாகையாலே ஒன்றொரு குறையின்றிக்
கே (க) ஸர்வநியந்தாவுமான ஈசுவரனைக்கண்டால் தமமுடைய மங்கள
ங்களை அவன்பக்கலிலே பார்த்திக்க (க0) ப்ராப்தமாயிருக்க, தாம அவனு
க்கு மங்களங்களை (கக) ஆசாஸிக்கை (கஉ) அஸநகதமன்றோவென்னில்;
முகப்பிலே சக்ஷார்விஷயமான ஸௌந்தர்யாதிகளிலே (கங) பகவத்ப்ரஸா
தலப்தமான பக்திபரவசராய்க்கொண்டு அழுகி, அவனுடைய ஸர்வரக்ஷ
த்வ ஸர்வசக்தித்வத்தையும் ஸ்வஸமர்த்தியையும் மறக்கையாலே பகவத்
ஸமர்த்தியே தமக்கு ஸமர்த்தியாகக்கொண்டு மங்களாசாஸநம்பண்ணுகை
ஸங்கதம். பகவத்ப்ரோமந்தான், தத்ப்ராப்திக்கு ஹேதுவாதல், (கச) ததநு
பவத்துக்கு பரிகரமாதலாகையொழிய, அறிவுகேட்டையபண்ணுமென்னு
மிடத்தில் பாமாணமென்னென்னில்:—

அது சிஷ்டாசாரஸித்தம;—ஹியொவ்யுஹாலாண ஸுஸாயப்ரா
தஸூஹிதா: | ஸவபாநுஜெவாநுநிஸூகிராஜஸூயெயஸூவிந:—
ஸ்த்ரியோவ்ருத்தாஸ்தருண்யஸ்சஸாயம்ப்ராப்தஸ்ஸமாஹிதா: | ஸர்வாந்தே
வாந்நமஸ்யந்திராமஸ்யார்த்தேயாசஸ்விந:” என்று - திவாராத்ரவிபாகமற,
தேவதைகளை ரக்ஷித்துப் புகழ்பலபத்தியப்போந்த சகாவர்த்திக்நிருமகனு
டைய ஸௌந்தர்யாதிகுணங்களுக்கு ரக்ஷகமாக, (கடு) அயோத்யாவாஸி
ஜநங்கள், பெருமாளால் தங்களுக்குவரும ஸமர்த்தியைமறந்து, தேவதை
களின்காலிலே விழுந்தார்களிறை:—பிராட்டியைத் திருமணம்புணர்நது
மீண்டெழுந்தருளாநிற்க, ஸ்ரீபரகராமாழ்வான வந்து தெரன்றினவளவி
லே, (கசு) தாடகாதாடகேயருடைய (கஎ) நிரஸநங்களைக்கேட்டிருக்கச்செ
ய்தேயும் அஞ்சி, க்ஷத்ரொஷாஹஸாஹஸூப்ராஹணஸூஹாயஸா: |

(க) ஸர்வஜ்ஞத்வம் - எல்லாவற்றையு மறிந்திருக்குத் தன்மை. (உ) ஸர்வ
சக்தித்வம் - எல்லாம்செய்ய வல்லவல்லமை. (ங) ஸர்வரக்ஷகத்வம் யாவரையும்
காப்பாற்றுந்தன்மை. (ச) அநுஸந்தித்தல்-சொல்லுதல். (டு) ஸௌந்தர்யம்-அழகு.
(சு) ஸௌகுமார்யம்-மென்மைத்தன்மை. (எ) சக்ஷார்விஷயமாகை - கண்ணால் கா
ண்கை. (அ) அதிசங்கை - ஐயப்படுகை. (க) ஸர்வநியந்தா - யாவரையும் கட்டளை
யிடமெவன். (க0) ப்ராப்தம்-சொந்திருக்கை. (கக) ஆசாஸிக்கை-வாழ்த்துகை. (கஉ) அஸ
நகதம் - தகாது. (கங) பகவத்ப்ரஸாதலப்தமான - ஸர்வேஸ்வரனருளால் பெற்ற.
(கச) ததநுபவத்துக்கு - அந்த அநுபவத்துக்கு. (கடு) அயோத்யா - பிறரால் வெ
ல்லக்கூடாதது. (கசு) தாடகாதாடகேயர்-தாடகையும், அவள் புத்ரர்களாகிய சுபா
ருமாரீசர்தளும். (கஎ) நிரஸநம் - ஜயித்தல்.

திருப்பல்லாண்டு

மீன்திக்கே யிருக்கச்செய்தேயும், செல்லநின்றதும் வரநின்றதும் (க)ப்
 போமாந்தயத்தாலே பயவேதுவாகக்கடவதிறே மாதாவுக்கு.—தன்கைக்க
 டங்காத (உ) விற்பிடிமாணிக்கத்தைப் பெற்றவன், அது ஸாரக்ஷிதமா இ
 ருக்கச்செய்தேயும் “அதுக்கு என்னவிரோதம்வருகிறதோ” என்று காற்ற
 சங்கிலும் பயப்படாநிற்குமிதே.—அல்பதேஜஸ்ஸைக்களான சந்த்ராதித்ய
 ர்களுடைய ஸந்திதியிலே அசித்தான பாஷாணங்கள் உருகாநின்றன.

“வாஸுஜாதிராவஸுஜிபு-பாஞ்சுஜ்யோதிருபஸம்பத்ய” என்
 றும், “பாஞ்சுசோதி நீபரமாய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே நிரதிசய
 ஸௌந்தர்யபுத்தனாய் நிரவதிக தேஜோருபனான வெம்பெருமானைக்கண்
 டால், பரமசேதநான ஆழ்வார் கலங்கச்சொல்லவேணுமோ. ஆகையா
 லே, ராவணாதிராக்ஷஸ தூர்வர்க்கமயமாய் காலம் ஸாம்ராஜ்யம்பண்ணுகிற
 தேசத்திலே இவ்விலக்ஷண விஷயத்தைக்கண்டருளி, “இவ்விஷயத்துக்கு
 எவ்வழியாலே தீங்குவருகிறதோ!” என்று பயப்பட்டு, (ங) தத்பரிஹாரா
 ர்த்தமாகத் திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

ஸ்வஸ்வரூபாஸ்வரூபங்களை உள்ளபடி யறிந்திருக்கிறவிவர், ரக்ஷய
 ரக்ஷகபாவத்தைமாறாடி ப்ரதிபத்திபண்ணுகை விபரீதஜ்ஞாநமன்றோவென்
 னில்:—(ச) கர்மநிபந்தநமான விபரீதஜ்ஞாநமாய்த்து த்யாஜ்யம்; விஷய
 வைலக்ஷண்யமடியாக வந்ததாகையாலே அவ்வைலக்ஷண்யம் உள்ளவளவு
 மறுவர்த்திக்கையாலே ஸ்வரூபப்ராப்தமாகக்கடவது: இன்னமும், (ரு)சே
 ஷ்சேஷிபாவஜ்ஞாநஸமநந்தரம் சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைக்கை சேஷ
 பூதனுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலே, தத்விஷயமாக மங்களாசாஸநம் பண்ணு
 கை சைதந்யகர்த்தயம்: அந்த சேஷத்வ (சு) காஷ்டையாவது-தன்னை அழி
 யமாறியேயாகிலும் ஸ்வாமிக்கு (ரு) ஸம்ர்த்தியை ஆசாஸிக்கையிறே; வே
 தாந்ததாத்தபர்யமிதே இத்திருப்பல்லாண்டில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது.

இப்ப்ரபந்தத்தில் முன்னிரண்டுபெட்டாலே - தாம் மங்களாசாஸநம்
 பண்ணுகிறார்; அத்தாலே தமக்கு பர்யாப்தி பிறவாமையாலே, மேல் மூன்
 றுபாட்டாலே - மங்களாசாஸநம் பண்ணுகைக்கு. (அ) பகவச்சரணர்த்தி
 களையும், (கூ) கேவலரையும், (கௌ) ஐச்வர்யார்த்திகளையும்ழைக்கிறார்; அது
 க்குமேல் மூன்றுபாட்டாலே (கக)ஆஹ-உதரானவர்கள் இவரோடே (கஉ)
 ஸங்கதராகிறார்கள்; அதுக்குமேல் மூன்றுபாட்டாலே - அவர்களோடே
 திருப்பல்லாண்டு பாடியுந்ருகிறார்; மேலிற்பாட்டு-பலச்சுருதி... .. *

(க) ப்ரோமாந்த்யம்-அன்பின்மிகுதியால் குருடனாயிருக்குத்தன்மை. (உ) விற்பிடிமாணிக்கம்-சிறந்தமாணிக்கம். (ங) தத்பரிஹாரம்-அதுக்கு ஸமாதானம். (ச) கர்மநிபந்தநம்-கர்மகாரணம். (ரு) சேஷ்சேஷிபாவம் - அதிசயத்தைப் பண்ணுமவனும், அதிசயத்தை யடையுமவனும். (சு) காஷ்டை-எல்லை. (எ) ஸம்ர்த்தி - நிறைவு. (அ) பகவச்சரணர்த்திகள்-ஸ்ரீவேச்வரன் நிருவடிகளை விரும்புமவர்கள். (கூ) கேவலர் - கைவல்யத்தை விரும்புமவர்கள், (கௌ) ஐச்வர்யார்த்தி-பொருளை விரும்புமவன்.(கக) ஆஹ-உதர் - அழைக்கப்பட்டவர்கள். (கஉ) ஸங்கதராகிறார்கள் - சேருகிறார்கள்.

திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யாந

அரும்பத அவதாரிகை.

பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்வாசார்யநியமநத்தாலே திருவாய்மொழிக்கு இருபத்துநாலாயிரமாக ஒருவ்யாக்யாநஞ்செய்தருளி, பின்புள்ளவையான இருபத்துமூன்று திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கும் தெரிய வ்யாக்யைகள் செய்வதாகத்திருவுள்ளம்பற்றி, வேதத்துக்கு ஓம் என்னுமதுபோல் உள்ளதுக்கெல்லாருசுருக்கான திருப்பல்லாண்டுக்கு வ்யாக்யாநஞ் செய்தருளக்கோலி, வக்த்ருவைலக்ஷணயபூர்வகமாக இப்ரபந்த வைபவத்தைப் பலபடியாலும் உபபாதித்துக்கொண்டு, ப்ரதிபாத்ய வைலக்ஷணயத்தையுஞ் சுருங்க அருளிச்செய்கிரார். “வெதிவிஸுஸ்யு” இத்யாதி மேலிற்பாட்டு பல ஸ்ருதியென்னுமளவும்.

ஆகிலும் சேதநோஜ்ஜீவநாத் தமாகப் பெரியாழ்வானாஸர்வேஸ்வரன் அவதாரிப்பித் தருளிணொன்றருளிச்செய்யத் திருவுள்ளம்பற்றி, அதிஷ்டிக்கையிடுகிரார் “வெதிவிஸுஸ்யு” இத்யாதி. எடுத்த ஸ்ருதிக்கார்த்தம் - ஸர்வஸ்வாமியாகவும் ஸர்வநியந்தாவாகவும் என்றது—ஸ்வரூபாநுரூபமான ஜ்ஞானமாவது - ஸேஷபூதனுக்கு ஸேஷிபக்கல் கைங்கர்யமே கர்த்தவ்யமென்கிற ஜ்ஞானமென்கை. ப்ருத்தியும் என்கிற அநந்தரம் தங்களுக்குண்டாம்படி அர்த்திக்கவேணுமென்று ஸேஷம் - தாதாத்ம்யமாவது-அபேதபுத்தி. சேதநர் என்றது கீழும்மேலும் அந்வயிக்கிறது. அஹங்கார மமகாரஹேது அசித்ப்ரத்யாஸத்தியாலேயென்றது - உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் “ஹத-ஹ” மித்யாதி - ஸதஸத் - நல்லதம் - தீயதம். “ஜநூநூஸுஹவெஸ்யுஷு யாஸுஜிஹவிதாந்யுணாஃ தாஸெவஹஜதஜஹு ராவெஹெஸாநிரயுக்ஷு” என்கிறவசனத்தையுட்கொண்டு அருளிச்செய்கிரார் இந்த ஸாஸ்த்ரப்ரதாநமும்இத்யாதி. அகிஞ்சித்கரமென்றது - அநேகவிஷயங்களில் அகார்யகரமென்றபடி. எடுத்துவிடுகையாவது - ஸேஷையைத்திரட்டிக்கொண்டுபோகை. பெருமாள் ஸாமான்யதர்மநிஷ்டென்று தோற்றுக்கைக்காக வகுத்த விஷயத்தில் என்றது—என்றுகொண்டு என்றது-என்று சொல்லப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற வென்றபடி. இனையபெருமானை வ்யாவாத்திக்கைக்காக இந்தவ்ருத்திக்கடியான பாரதந்தர்யம் என்றது. இஹவருத்தி அசிதத்தைப்போலேயிருக்கை. ஸ்ரீபரதாழ்வானிலும் ஆதிக்யம்தோற்ற இந்த பாரதந்தர்ய காவ்டையென்றது - “சுவஜாநனி” அவஜ்ஞாங்குர்வந்தி - இத்தைப்பற்றக் காற்கடைகொள்ளுகையாலே என்றது “ஃஸிஸா” என்கிறதைப்பற்றக் கார்யகரமாயிற்றில்லை யென்கிறது. பார்வையென்றது - ம்ருகம்பிடிக்க ஸாதநமாகவைத்தம்ருகம். பார்வையைத்து ம்ருகம்பிடிப்பானாப்போலேயென்கிற த்ருஷ்டாந்தபலதகாலே ஆழ்வாருடைய அவதாரம் கார்யகரமென்று தோற்றுகிறது. இத்தால் ஸாஸ்த்ரங்களாலும் அவதாரங்களாலும் திருந்தாதாரும் ஆழ்வாராலே திருந்தினூர்களென்று வைபவஞ்சொல்லிற்றாயிற்று. ஆக ஸர்வேஸ்வரன் ஆழ்வானா அவதாரிப்பித்து சேதநனா வசிகரிக்கப்பார்த்தான் என்கிரார் கீழ். இப்படி ஆழ்வாராலே சேதநர் திருந்தகைக்கு இவ்வாழ்வார்க்குள்ள ஏற்றம் என்னென்ன அருளிச்செய்கிரார் இவ்வாழ்வார் இத்யாதி. “ஏழாட்காலும் பழிப்பிலோம்நாங்கள்” என்றிருக்கையாலே, ஸஹஜதாஸ்யத்தை யுடையவராகையாலே

யென்றது - அவனுக்கந்த அடிமையென்கையாலே ஸ்வார்த்தகைங்கர்யபரரை வ்யா வர்த்திக்கிரார். அவதாரங்களை யித்யாதிக்குக்கருத்து-ராமாவதாரத்தில் இஞ்சித்கரி த்த ஸூக்ரீவாதிகள் ஸ்வார்த்தபரராகையாலும்-இணையபெருமாள் தாமேபின்றொட ருகையாலும், வாமநாவதாரத்தில் மஹாபலி அவ னிரந்தபோதும் நீர்வார்த்துக் கொடுத்து ஓளதார்யம் பெற்றுப்போகையாலும், இவ்வபதானத்தில் அந்யபரணை தன்னை அவனிரக்கத்தானுகந்து பூவிட்டானென்கிறது.—ஏற்றமிறையென்று பூவிடு கையாலே, தாமுமுத்யோகித்தானொன்று “தனக்கேயாகவெனைக்கொள்ளுமீதே” என் கிற மற்றையாழ்வார்களிலும் ஏற்றமருளிச்செய்கிரார் இன்னமுமித்யாதி. வாசித ன்னை உபபாதிக்கிரார் அவர்களிட்யாதி. தந்தாமுடைய ஸம்ருத்திகள் என்றது - அதுபவகைங்கர்யங்களால் தங்களுக்குண்டான தழைப்பு. பகவத்ஸம்ருத்தியென் றது - மங்களாஸாஸநத்தா லுண்டான தழைப்பு. இவ்வாசிதன்னை முகபேதேன விவரிக்கிரார் அவர்கள் ஈஸ்வரணையித்யாதி. கடகாக - பரிசையாக; - ரக்ஷகமாக வென்றபடி - ஆக வக்த்ருவைலக்ஷண்யத்தை யருளிச்செய்தாராய், இத்தை த்ருஷ்ட டாந்தமாகக்கொண்டு ப்ரபந்த வைலக்ஷண்யத்தைப் பலபடியாக அருளிச்செய்கி ரார் இப்படிமற்றையித்யாதி. வாசியெப்படியென்ன, வேதம் இத்யாதி. அதிக்க்ரு தாதிகாரிணை; தேஷாமதிகாரோயஸ்மிந்நிதிவிக்ரஹை; ; ஆனால், ஸர்வாதிகாரமாகத் திருவாய்மொழியுண்டே, இதுக்கதிலும் அதிஸாயமென்னென்ன, ஸர்வேத்யாதி. அதுக்கருமையெதென்ன “அரியயன்” இத்யாதி. “ஒன்றதும்மனத்துவைத்து” என்றது “நன்றெழினாரணநான்முக னரனென்னுமிவரை” என்றத்தைக் கடாக்ஷி த்து, இந்தப்பாசுராரந்தரத்தையுஞ் சேர்த்துஎடுத்து, அப்யாஸமுந்தோற்றுக்கைக்காக, த்ரிமூர்த்திஸாம்யத்தை யருளிச்செய்கையாலே யென்று நிஷேதிக்மைக்கு ப்ரஸக்தி ருபேண ஸாம்யஞ்சொல்லுகையாலே யென்றபடி. “மனப்பட்டதொன்றே” என்ற இடத்திலும், “இருபசையறுத்து” என்றஇடத்திலும், “முனியே”; என்ற இடத்தி லும் ஸாம்யநிஷேதம் அர்த்தஸித்தமிறே. “அரியயன்” இத்யாத்யம்ஸுத்தில் ஸா ம்யப்ரஸக்திக்கு நிர்வாஹகம்காட்டுகிரார் - “மத்யேவிரிஞ்சிகிரிஸம்”- முமுச்சொல்- அவ்யயம்- “விரிணியிரிஸயொஃயெ” என்றபடி. “முனியேநான்முகனே” என்ற இடத்தில் ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு நிர்வாஹகங்காட்டுகிரார் “நீராய்” இத்யாதி-ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு- “முனியேநான்முகனே” என்றதில் ஸாமா நாதிகரண்யத்துக்கென்றபடி. ப்ருதக்ஸ்தித்யுபலப்தியாவது-பிரிந்திருக்கையும் பிரி க்துதோன்றுகையும். அதிவிஸ்தாராதி ஸங்க்ரஹங்களாகையாலே வந்த தூர்ஜஞ்யே யதையும் இதுக்கில்லை ஸங்க்ரஹமாயிருக்குமென்கிரார் இன்னமும் இத்யாதி. ஐஸ் வர்யகைவல்யங்களை நீக்கியென்றதுக்கு “கூழாட்டிநின்றீர்களை” “புகுதலொட் டோம்” என்றதிலேநோக்கு. பகவத்கைங்கர்யத்தை யென்றதுக்கு “மண்ணுமண முங்கொண்டின்” என்றதிலேநோக்கு உண்டென்கைக்கு நியாமகமெங்கேயென்ன, “பரமாத்மனை” இத்யாதி. ஆக ஸர்வாதிகாரமாயும் நிர்வஹிக்கவேண்டும் அருமையு மின்றிக்கே பன்னிரண்டு பாட்டாகையாலே, ஸூக்ரஹமாயும் நிரதிஸயபலப்ர தாநஸமர்த்தமாயும் இருக்குமென்றருளிச்செய்து, இனியிந்த திவ்யப்ரபந்தம் அவத ரித்த ப்ரகாரத்தால் வந்த வைபவத்தை அருளிச்செய்யக்கருதி தஜ்ஜிஜ்ஞாஸூப்ர ஸ்நத்தை அதுவதிக்கிரார் இப்ரபந்தமித்யாதி. இதுக்குத்தரமாக முன்சுதையை அரு ளிச்செய்கிரார் ஸ்ரீவல்லபேத்யாதி. தார்மிகனாகையாலே யென்ற அநந்தரம், சிறி யதைப்பெரியது கலியாதபடி, கூடலென்கிற மதுரையிலிருந்து ராஜ்யம்பண்ணுகிற னாலத்திலே, நகரஸோதநார்த்தமாக வருகிறவளவிலே, ஒரு ப்ராம்ஹணன் அங்கொ ருதினினையிலே கிடக்கக்கண்டு, ராஜாவும் அவனையெழுப்பி, நீயானொன்று கேட்க, அவனும் நான் ஒரு ப்ராம்ஹணன் கங்கையாடிவருகிறேனென்ன, ஆனாலுனக்குப் போவதுண்டாதிஸ் ஒரு ஸ்லோகம் சொல்லிக்காணுயென்ன, ப்ராம்ஹணனும்

“வஷ்டுயாபுஷ்டிஷ்டுளப்யுயதெ ததாலாநு|நிஸாயபுஷ்டிஷ்டிவஸுளபுதெ அ
வாயிபுஷ்டிஷ்டுஹெதாவபுயலா நவெந|வா து.ஹெதாநிஹஜதூதாவ”
என்கிற ஸ்லோகத்தைச் சொல்ல, ராஜாவும் இதைக்கேட்டு, வ்யுத்பந்நனாகையாலே
த்ருஷ்டத்தில் நமக்குக்குறையொன்றுமில்லை, அத்ருஷ்டயத்நம்பண்ணும்படி யென்
கனே யென்று வ்யாகுலாந்தஃகரணமாய் என்று இவ்வளவும் அங்கேயே கூட்டிக்
கொள்வது. வடபெருங்கோயிலுடையான்-வடதளத்தைப் பெரியகோயிலாகவுடை
யவன். ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் ஸ்வாமியைச் சொன்னபடி. ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக என்ற
அநந்தரம் இவருக்கு ஸ்வப்நத்திலே யெழுந்தருளியென்று ஸேஷம். கொட்டுத்தழு
ம்பு-திருக்கைகளிற்கிணங்கள். கொட்டு-களைக்கொட்டு. கிழியை-முடிப்பை. ஆழ்வா
ருமென்ற அநந்தரம் இத்தொரு ஸ்வப்நமிருந்தபடியென்னென்று விஸ்மிதராய்விஸ்
வஸித்து என்று ஸேஷம். ஸ்ரீபஞ்சஜந்ய ஸ்பர்ஸத்தாலே என்ற இடத்தில்
“ஸவ்வபூரெந்நமொவிநு ஸ்வவஸுபுஷ்டி-தாஃஜவி | ஐதூநவாடி
தநயஃநிவயபுஷ்டிமவதி | ததஃவ்யுஷ்டநவடிநவஸுக்ஷணாந்யவநிநஃ |
தவஷ்டாவபுணதொஹுகூா ஹுடியாதாரிவ்யுயம்” என்கிற வசநங்கள்
அநுஸந்தேயங்கள். வேதாந்ததாத்பர்யமான அர்த்தமாவது - ஸமஸ்த ஸப்தமூல
மான அகாரத்துக்கு வாச்யனான ஸ்ரீமந்நாராயணனே ஸர்வஸ்மாந்பரன், ஸர்வ
காரணபூதன், முமுக்ஷுபாஸ்யன் - மோக்ஷப்ரதனென்கை- ப்ரதிபாதித்தருள
என்ற அநந்தரம் கீழேகிழிதானேயறுந்துவிழுவென்று ஸேஷம். வலம்-ப்ரதக்ஷிணம்.
ப்ரம்ஹரதம்-தோளுக்கினியான்—இறுமாப்பு - கர்வம்.—ஆக ப்ரபந்தமவதரித்தபடி
யை அருளிச்செய்தார் கீழ்-அவனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வேத்யாதி வாக்யத்தைவிவரிப்ப
தாகத் திருப்பல்லாண்டுபாடுகையில் ஸாங்கத்யஸங்கையை அநுவதிக்கிறார் அவாப்
தேத்யாதி.பரிஹரிக்கிறார் முகப்பிலே இத்யாதி.அமுந்தி-மக்நராய்.—பக்திபாரவஸ்
யத்தாலே ரக்ஷகத்வாதிகளை மநந்தாொன்னுநின்றீர், பக்தி பக்தருக்குஸாதகமாக
வும், ப்ரபந்நருக்கு அநுபவோபகரண மாகவும் ஸாஸ்த்ரம்சொல்லாநிற்க,இது அநி
வுசேட்டைப்பிறப்பித்து மங்களாஸாஸநத்திலே மூட்டுமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணமெ
ன்னென்கிற ஸங்கையை அநுவதிக்கிறார் பகவத்ப்ரோமமித்யாதி. அத்தை நிராகரிக்கி
றார் அதித்யாதி. ஸிஷ்டாசாரத்தைக்காட்டுகிறார் “வியி” இத்யாதி தேவகிப்பிரா
ட்டியும் என்னுமளவும்-“யஸுவூரெநாராஃஷ்யா” என்று அந்வயித்து ஸ்லோகதா
த்பர்யமருளிச்செய்கிறார் திவாராத்ர இத்யாதி. திவாராத்ரவிபாகமற தேவதைக
ளின் காலிலே விழுந்தார்களிறே என்ற அநந்தரம் தாடகாதாடகையாநிரஸந மு
கேந தேவதைகளை ரக்ஷித்தென்று ஸேஷம். ஆண்பிள்ளைத்தனத்தை - ஸௌந்தர்
யாதிகளை-“டிஷ்டு-தாஃ” என்று த்ருடாத்யவஸாயத்தை நினைத்தரக்ஷகொன்றே
யென்றது- “யபுஷ்டிவாரிணஃ” என்றத்தைப்பற்ற, ஸாதநாநுஷ்டாரம்பண்ணுகிற
வர்களுென்றது-ரக்ஷகொன்றறிந்து தத்பீத்யர்த்தமாகவென்று ஸேஷம்- “வெலாஃ
பிவொடிஷ்டு” மென்றதைப்பற்ற இவர்ஸந்நிஹிதர் இத்யாதி - அவற்றை - ஆபந்நி
வ்ருத்யபிமதஸித்திகளை—கர்மஸ்பர்ஸமன்றிக்கே என்கையாலே அயோத்யாவாஸி
கள், சக்ரவர்த்தி, கௌஸலையார், தண்டகாரண்யவாஸிகளான இவர்களை வ்யாவர்
திக்கிறது.தலைநீர்ப்பாட்டிலேஎன்கையாலே-ஸூரிகளை வ்யாவர்த்திக்கிறது-தலைநீர்ப்
பாடு-முதல்மடை—“சுநுவபூாஜ” என்றிருக்கையாலே அழகுக்குத்தோற்றது
அர்த்தஸித்தம். ஆக ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஸிஷ்டாசாரத்தைக்காட்டி,க்ருஷ்ணவ்ருத்
தாந்தம் காட்டுகிறார். இன்னமும் “ஜாஹ்வலீ” த்யாதி-லோகப்ரஸித்தமுமித்
யாதி. இப்படிதேடிப்பிடிக்கவேண்டாதே ஸர்வலோகப்ரஸித்தமான வெண்கிசார

கங்கைக்காட்டுகிரார் இவ்வர்த்தமித்யாதி.விற்பிடிமாணிக்கம்-வில் என்று தேஜிஷ்ட
 மாய், பிடியளவும் நீண்டமணியென்னுதல்; விற்பிடிபோன்ற மணியென்னுதல் விற
 பிடியென்று ராஜாவாய், ராஜார்ஹமான மாணிக்கமென்னுதல்—கீழ்ப்ரமாணங்காட்
 டி உபபத்தியுங் காட்டுகிரார் அல்பதேஸ்ஸுக்களித்யாதி. இப்படிப்ரஸக்தமானஸாங்
 காபரிஹாரங்களைப்பண்ணி; ப்ரக்ருதார்த்தத்தை உபஸம்ஹரிக்கிரார் - ஆகையாலே
 இத்யாதி. கீழ்ச்சொன்னவர்கள் 'மயர்வறமதிநலம்' அருளப்பெறாமையாலும், மா
 துஷ்பாவணையாலும், கலங்கப்ராப்தம்; ஸ்வரூபஜ்ஞரான இவர்கலங்கி மங்களாஸா
 ஸநம்பண்ணினால், ஸ்ரூபவிருத்தமன்றோவென்று ஸங்காநுவாதம் பண்ணுகிரார்
 ஸ்வஸ்வரூபமித்யாதி. ஸ்வஸ்வரூபவிருத்தமாறாலும் விஷயவைலக்ஷண்யஜ்ஞாந
 மடியாகையாலே உபாதேயமென்று பரிஹரிக்கிரார் கர்மேத்யாதி. அநுப்யுபகம்ய
 பரிஹாரநந்தரம் இன்னமும்ஸேஷேத்யாதி. இதுஸேஷத்வஜ்ஞாநகைங்கர்யமாகை
 யாலே ப்ராப்தமென்றுகருத்து. இத்தை உபபாதிக்கிரார் அந்தஸேஷத்வேத்யாதி.
 ஆக ப்ரபந்தவைலக்ஷண்யத்தை பஹுமுகமாக அருளிச்செய்து, ப்ரஸக்தஸங்காபரி
 ஹாரங்களையும்பண்ணி, இனி ப்ரதிபாத்யவைலக்ஷண்யமருளிச்செய்ய நினைத்து, அ
 ந்தவைலக்ஷண்யம்தோற்றும்படி ஈடுபடுகிரார்-இவ்வேதாந்தேத்யாதி. கீழ் பன்னிர
 ண்பொட்டாய் என்னுந்நீர், பன்னிருநாமப்பாட்டுக்களைப்போலே ஒரு நியதிகண்
 டிலோமேயென்ன, அருளிச்செய்கிரார். இப்ரபந்தத்தில் இத்யாதி. புத்திஸமாதா
 நார்த்தமாக காதாப்ரதிபாத்யங்களை உபந்யஸிக்கிரார் என்னவுமாம். அடியோமோடு
 மென்று பஹுவசநமுண்டாயிருந்தாலும், அது ஸ்வாபிப்ராயத்தாலேயாகையாலே
 தாம் மங்களாஸாஸநம்பண்ணுகிரார் என்கிரார். பகவச்சரணர்த்திகள் - தம்மைப்
 போல்பவர்.



ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:.

திருப்பல்லாண்டு.

முதற்பாட்டு.

வெண்செந்துறை.

பல்லாண்டுபல்லாண்டுபல்லாயிரத்தாண்டு
பல்கோடிநூறாயிரம்
மல்லாண்டதிண்டோண்மணிவண்ணாவுன்
செவ்வடிசெவ்விதிருக்காப்பு. (க)

(இ-ள்.) மல் - ஒருவராலுமடங்காத சாணூரமுஷ்டிகொன்கிற மல்ல
வர்க்கத்தை, ஆண்ட-நிரஸித்த, திண்-திண்ணிய, தோள்-திருத்தோள்களை
யுடையனாய், மணி-நீலரத்நம்போன்ற, வண்ணா-வடிவழிகையுடையவனே!,
பல்லாண்டு பல்லாண்டு - பலவர்ஷங்களிலும், பல்லாயிரத்தாண்டு-அநேக
ப்ரஹ்மகல்பங்களிலும், பல்கோடிநூறாயிரம் - இப்படியுண்டான கால
மெல்லாம், உன்-உன்னுடைய, செம்-சிவந்த, அடி-திருவடிகளின், செவ்வி-
அழகுக்கு, திருக்காப்பு-குறைவற்ற ரகசியுண்டாகவேண்டுமென்று மங்
களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்.

(தா-ம்.) மல்லவாவென்று ஸ்வாதீநமாக்கின த்ருடமான திருத்தோள்களோடு
விளங்காநின்ற நீலரத்நம்போலும் காந்தியையுடையவனே, உனதுசிவந்த திருவடிக
ளின் அழகுக்கு எப்போதும் மங்களமுண்டாகவேண்டும்என்பதாம்.

அ-கை.—முதற்பாட்டு. ஸௌந்தர்யாதி கல்யாணகுணேபேதமான
விக்ரஹத்தோடேவகுத்த சேஷியானவனைக் காலாதீநமானதேசத்திலேகா
ண்கையாலே “இத்தால் இவனுக்கு என்ன தீங்குவருகிறதோ!” என்று அதி
சங்கைபண்ணி, “ஈநாஹிஹமவாநுகாஹொ நானொஸ்ய ஶிஜவிஷ்யதே”
“அநாதிர்பகவாங்காலோ நான்தோஸ்யத்விஜவித்யதே” என்கிறபடியே -
காலதத்வ முள்ளதனையும் இச்செவ்விமாறாதே நித்யமாய்ச்செல்லவேணும்
என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்.

வ்யா-ம்—(பல்லாண்டு)அல்லாத (க)அவச்சேதகங்களையொழிய ஆயுஸ்
ஸுக்கு பர்யாயமான ஆண்டைக்கொண்டு காலத்தைப் பெருக்குகிறார்.
ஆயுஸ்சை ப்ரார்த்திக்கிறவராகையாலே; “யாவொஷ்யிஷிவாயுஷ்நு
யாமோஷ்திமிசாயுஷ்மந்” என்று - ஆயுஸ்சை ப்ரார்த்தித்தாரிதே
(உ) பெரியவுடையார். “வேதநூற்பிராயம் நூறு” என்று - ஆயுட்பர்
யாயமாகச் சொல்லிற்றிதே (ஈ) வத்ஸரத்தை. இந்த (ஈ) பஹுவசநத்
துக்கு அஸங்க்யாதத்வமே முக்யார்த்தமாகையாலே, அஸங்க்யாதமான

(க) அவச்சேதகம் - பகுக்கும் தர்மம். (உ) பெரியவுடையார் - ஜடாயு மஹா
ராஜர். (ஈ) வத்ஸரம் - வருஷம். (ஈ) பஹுவசநம்-பன்மையென்.

திருப்பல்லாண்டு

ஊர்ஜன் இவ்வழிகோடே நித்யமாய்ச் செல்லவேணுமென்கிரார். “பல்லாண்டு” என்கிற சப்தம் ஸ்வரூப வாசியுமாயிருக்கிறது. (க) உத்கர்ஷ்டனா யிருப்பா னொருவனை (உ) அபகர்ஷ்டனா யிருப்பா னொருவன் கண்டால் அவனுடைய உத்கர்ஷ்டாநுரூபமாகச்சொல்லும் பாசுரமாகையாலே. ஸர்வேஸ்வரனுடைய உத்கர்ஷ்த்துக்கு அவதியில்லாமையாலும், அவனைக்குறித்துத் தம்முடைய நிகர்ஷ்த்துக்கு அவதியில்லாமையாலும், இந்த உத்கர்ஷ்டபகர்ஷ்ட ரூபவைஷம்யம் ஸ்வரூபப்ராயுக்தமாகையாலே “பல்லாண்டு” என்கிறசப்தம் (ங) ஸ்வரூபவாசியாகிறது. மேல்பண்ணுகிற மங்களாசாஸநம் ஸ்வரூபப்ராயுக்தம் என்கைக்காகச் சொல்லிற்று. “ஜிதம்” என்றும், “நமஃ” என்றும், “தோற்றோம்” என்றும், “போற்றி” என்றும், “பல்லாண்டு” என்றும், இவை பர்யாயம். இச்சப்தங்களுக்கு அர்த்தபேத மில்லையோவென்னில்; ப்ரவர்த்திநிமித்த பேதத்தாலேவரும் விசேஷமுண்டானாலும் (ச) விழுக்காட்டில் (ரு) ஆத்மஸ்பர்சியாய்த்தலைக்கட்டுகையாலே பர்யாயமாகிறது. “ஜிதம்” என்று-அவனாலே தன்னபிமாநம்போனபடியைய யிசைந்து, அத்தலையில் வெற்றிக்குமேலெழுத்திடுமவன் வ்யவஹாரம். இத்தால் - ஸ்வரூபப்ரகாசத்தாலல்லது அபிமாநம்போகாமையாலே, இச்சப்தமும் விழுக்காட்டால் ஸ்வரூபவாசியாகிறது. “நமஃ” என்று - எனக்குரியேனல்லேனென்றபடி. இது (சு) நிவர்த்தஸ்வதந்த்ரனுடைய வ்யவஹாரம்; இதுவும் ஸ்வரூப ப்ரகாசத்தாலல்லது கூடாமையாலே ஸ்வரூப ஸ்பர்சியாகிறது. “தோற்றோம்” என்கிறது - “அத்தலையில்வெற்றியே தனக்கு ப்ரயோஜநம்” என்றிருக்குமவனுடைய வ்யவஹாரம்; அதுவும், அஹங்கார நிவர்த்தியிலே யல்லது (எ) ஸம்பவியாமையாலே ஸ்வரூப ஸ்பர்சியாகிறது. “போற்றி” என்று - தன்னைப்பேணாதே அத்தலையில் ஸம்ர்த்தியேபேணுமவன் வ்யவஹாரம்; இது ஸ்வரூபாநுரூபமிதே. “பல்லாண்டு” என்று-தன்னைப்பாராதே “அத்தலையில் ஸம்ர்த்தியே நித்யமாய்ச் செல்லவேணும்” என்றிருக்குமவன் வ்யவஹாரம்.—ஆக, இச்சப்தங்கள்-ஸ்வரூபத்தையும், ஸ்வரூபாநுரூபமான வர்த்தியையும் ப்ரகாசிப்பிக்கையாலே ஸ்வரூபாநுபந்தியாகிறது.

(பல்லாண்டு) மறித்து, “பல்லாண்டு” என்கிறதென்னென்னில்; அகவாயறியாதவனுக்கு, தெரியாமையாலே பலகாற்சொல்ல வேண்டியிருக்கும்; (அ) ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனாய் * எதிர்குழல்புக்குத் திரிகிறவனுக்கு இருகாற் சொல்லவேண்டா. (க) இப்புநருக்திக்குப் பொருளென் னென்னில்; அவனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வத்தில் குறையாலல்ல; “ஒருகாற்சொன்

(க) உத்கர்ஷ்டன் - உயர்ந்தவன். (உ) அபகர்ஷ்டன்-தாழ்ந்தவன். (ங) ஸ்வரூபவாசி-ஆத்மஸ்வரூபத்தைச்சொல்லும் சப்தம். (ச) விழுக்காடு - தன்கடையே. (ரு) ஆத்மஸ்பர்சியாய் - ஆத்மாவைச்சொல்லுமதாய், (சு) நிவர்த்தஸ்வதந்த்ரன் - ஸ்வர்த்தந்த்யத்தினின்றும் நீங்கினவன். (எ) ஸம்பவித்தல் - நேர்படுதல். (அ) ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனாய்-எல்லாவற்றையும் தானே யறிந்தவனாய். (க) புநருக்தி-இரண்டாக் தரம் சொல்லுதல்.

முதல்பாட்டு வ்யாக்யாநம்.

னோம்” என்று ஆறியிருக்கமாட்டாத தம்முடைய (க) ஆதராதிசயத்தாலும், பலகாற்சொல்லுமத்தாலும் பர்யாப்திபிறவாத விஷயவைலக்ஷணயத்தாலும் அருளிச்செய்கிறார். (உ) தர்ஷார்த்தனானவன் தண்ணீர்பெறுமனவும் “தண்ணீர், தண்ணீர்” என்னுமாப்போலே, தம்முடைய பயம் (ஈ) சமிக்குமளவும் “பல்லாண்டு, பல்லாண்டு” என்ன ப்ராப்தமிதே.

(பல்லாயிரத்தாண்டு) கீழில் பஹுவசநத்திலே- வர்ஷங்களினுடைய (ச) அஸங்க்யாதத்வம் சொல்லியிருக்க, இதுக்கு (ரு) உதயமில்லையே’ என்னில்; அவச்சேதகங்களுக்கு ஸங்க்யையில்லாமையாலே காலாவச்சேதத்துக்குத் தொகையில்லை; ஆகையாலே யருளிச்செய்கிறார். அவச்சேதகங்களாவன-ஸூர்யபரிஸ்பந்தாதிகள்; அவச்சேத்யங்களாவன - க்ஷணலவாதிக்கள். வர்ஷத்துக்கு அவச்சேதகர் - தேவர்கள்; அததைப் பற்றச்சொன்னார் கீழ்: பலவர்ஷத்துக்கு அவச்சேதகன் - ப்ரஹ்மா; அததைப்பற்றவருளிச்செய்கிறார் (பல்லாயிரத்தாண்டு) என்று.

(பல்கோடி நூறாயிரமென்று) ப்ரஹ்மாக்களுக்குத் தொகையில்லாமையாலே யருளிச்செய்கிறார். (ஈ) காலகர்தபரிணாமமில்லாத தேசத்திலுள்ளார்க்கும் ஸ்வஸத்தை உள்ளவளவும் விஷயவைலக்ஷணயத்தைப்பற்ற அதிசங்கையும் மங்களாசாஸநமும் நித்யமாய்ச்செல்லா நின்றது; காலகர்தபரிணாமமுள்ள தேசத்திலே இருக்கிறவர்க்கு அதிசங்கையும் அத்தால்வந்தபயமும், பயநிவர்த்திக்காகக் காலத்தைப்பெருக்கி, இக்காலமுள்ளதனையும் இப்படி மங்களாசாஸநம்பண்ணச் சொல்லவேணுமோ, இப்படி மாறிமாறி பயத்தைவினைத்துக் காலத்தைப்பெருக்கி இதுவேதமக்கு யாத்ரையாய்ச்செல்லப்புக்கவாதே, அவன், “இவருடைய பயத்தைப்பரிஹரிக்கவேணும்” என்று பார்த்து, “புலிகிடந்த தூற்றுக்கு அஞ்சிக்காவல்தேவ்வாஸாப்போலே நீர் நமக்கு அஞ்சக்கடவீரோ! மல்லவர்க்கத்தை நிரஸித்ததோளிருக்கிறபடி பாரீர்!” என்று தோள்வலியைக்காட்டினான்: ராவண நுஜனைக்குறித்து மஹாராஜர்க்குப் பிறந்த பயத்தைப் போக்குகைக்காகத் தன்மிடுக்கைக்காட்ட அவர் பயம்சமிக்கக்காண்னையாலே, “இவ்விஷயத்திலும் பலிக்கும்” என்று மிடுக்கைக்காட்ட, இவர்க்கு இதுதானே பயமேதுவாய்த்து. மஹாராஜர் பயத்தைத் தீர்த்தபடி யென்னென்னில்; “விஸாஹாநுஷா நவாநுயக்ஷாநு-பிஸாசாந்தாநவாந்யக்ஷாந்” “கள்ளர், பள்ளிகள், வலையர்” என்னுமாப்போலே (எ) ஹிம்ஸகருடைய (அ) அவாந்தரபிதையிருக்கிறபடி. “வ்யூயிவ்யூரெஜுவாராக்ஷலாநு-ப்ருதிவ்யாஞ்சைவராக்ஷஸாந்” லங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸரளவன்றிக்கே, * பஞ்சாசத்த்கோடி விஸ்தீர்ணயான பூமியிலுள்ள ராக்ஷஸொல்லாரும் எதிரிகளானாலும், கஜம்

(க) ஆதராதிசயம் - அன்பின் மிகுதி. (உ) தர்ஷார்த்தன் - தாஹத்தாலேபீடிக் கப்பட்டவன். (ஈ) சமித்தல்-தணிதல். (ச) அஸங்க்யாதத்வம் - எண்ணில்லாமை. (ரு) உதயமில்லை-உதிக்கவேண்டுவதில்லை. (ஈ) காலகர்தபரிணாமம் - காலத்தால்பண்ணப்படும் வேறுபாடு. (எ) ஹிம்ஸகர்-கொடுந்தொழிலோர். (அ) அவாந்தரபிதை - உட்பிரிவு.

திருப்பல்லாண்டு

உயிற்றுணதாநுஹநாடி அங்குல்பக்ரோணதாநுஹந்யாம். ஆக, சத்ரு
 ஸ்கந்தங்களெல்லாம் ஒரு கலத்திலே உண்டு எதிரிட்டாலும் இவற்றினு
 டைய நிரஸநத்துக்கு அஸ்தர்சஸ்தர்ங்கள்வேணுமோ, கூடாந்ரக்ரிமிகளை
 நிரஸிக்குமோபாதி (க) அங்குல்யக்ரத்தாலே நிரஸிக்கவல்லோங்காணு
 மென்றார். ஆனால் நம்மை நலிந்த ப்ரதிபகஷம் நசியாதேகிடக்கிற தென்
 னென்னில்; “அழிப்போம்” என்னும் இச்சையில்லாமை; இச்சையுண்டா
 னால் அழிக்கையில் அருமையில்லை. அதுதனக்கு அடியென்னென்னில்;
 உயிரோடே தலைசாய்க்குமாகில் அழிக்கிறதென்! என்னுமிரக்கத்தாலே.
 இவ்வார்த்தை ராமபாக்யத்தாலே மஹாராஜர் நெஞ்சில்பட்டு பயநிவர்த்
 திக்குடலாய்த்து; இவர்க்கு இதுதானே பயஹேதுவாய்த்து.

(மல்லாண்டதிண்டோள்) மல்லவர்க்கத்தை ஸ்வாதீநமாகப்பண்
 ணின திண்ணியதோள். பிற்பாடரான கம்ஸாதிகளை அநாயாஸேந கொல்
 லுகையாலே திண்ணியதோளென்கிறது. “மல்” என்று-மிடுக்காய், அத்
 தை யடிமைகொண்ட திண்ணியதோளென்கிற தாகவுமாம். இம்மிடுக்கு
 இவர்க்கு பயஹேதுவாவானென்னென்னில்; சூரானபுக்ரனைக்கண்டால்,
 பெற்றதாய், “ இவன்மதியாதே யுத்தத்திலேபுகும், என்வருகிறதோ!”
 என்று பயப்படுமாப்போலே பயப்படுகையுத்தம். “மல்லரையழியச்செய்த
 தோள்” என்று இவரறிந்தபடியென்னென்னில்;காதில்தோடுவாங்கினாலும்
 “தோடிட்டகாது” என்று அறியுமாப்போலே.

(மணிவண்ணு) நீலமணிபோலேயிருக்கிறதிருநீர்த்தையுடையவனே.
 (உ) அதிரமணீயமாய் அத்யுஜ்வலமாய் அதிஸுகுமாரமாய் அதிஸுலப
 மாயிருந்துள்ள வடிவைக்கொண்டு முரட்டசுரர்களுடைய (ஈ) ஸகாசத்தி
 லே செல்லுவதே!, “ க்யளவநொநூலீஹிதஸுகுராரதநூரரி:
 க்வஜுகுநாவொம ஸரீரொயஃஹாஸுர: ” க்வயௌவநோந்முகீ
 பூத ஸுகுமாரதநூர்ஹரி:| க்வவஜ்ரகடிநாபோக ஸரீரோயம்மஹாஸுர:”
 என்று - வெண்ணையமுதுசெய்து வளர்ந்த சிறுபிள்ளையை, முரட்டுவடி
 வையுடைய மல்லரோடே ஒக்கப்பொரவிடுவதே!, “நஸுஃயுஃபிதநூ
 ஹு: “நஸமம்யுத்தமித்யாஹு:” என்று கூப்பிட்டார்களிறே ஸ்ரீமதுரை
 யிற் பெண்கள். ஸௌகுமார்யம் பயஹேதுவாகிறது, ஸௌலப்யம் பய
 ஹேதுவோவென்னில்; அஸுரநிரஸநார்த்தமாக தேவதைகள் சரணுகதி
 யைப் பண்ணினமாத்ரத்திலே. ஸுலபனாய் அஸுரர்களாஸ்யத்திலேபுகும்
 என்று அத்தாலே பயப்படுகிறார்.

ஆசிரிதர்க்குத்தஞ்சமான ஸௌலப்யத்தையும் மிடுக்கையுங்கண்டால்
 நீரிங்ஙனே அஞ்சக்கடவீரோவென்ன (உன்செவ்வடி) அது என்னால் வரு
 கிறதன்று, உன்வடிவின் வைலகஷண்யத்தாலேவருகிறது. நீதான் உன்னை
 கண்ணாடிப்புறத்திலே கண்டால், ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞான நீயும் கலங்கிப்

(க) அங்குல்யக்ரம் - கண்டுவிரவின்முனை. (உ) அதிரமணீயமாய் - மருதுக்கு
 இன்பமாய். (ஈ) ஸகாசம் - ஸமீபம்.

முதல்பாட்டு வ்யாக்யாந அரும்பதம்.



பரியவேண்டும்படியன்றோ உன்வடிவிரூப்பது. (செவ்வடி) செவ்விய அடியென்னுதல்; சிவந்தஅடியென்னுதல். (க) குடிலஹ்ரதயர்க்கும் செவ்வியதாகையும், திருமேனிக்குப் பரபாகமாகையும், இரண்டும் இவர்க்கு பயஸ்தாநமாகிறதிறே. சேஷபூதன் சேஷிவடிவைக்கண்டால் “திருவடிகள்” என்றிறே (உ) வ்யவஹரிப்பது. ஆச்ரயணவேளையோடு போகவேளையோடு மங்களாசாஸநவேளையோடு வாசியத ஆச்ரிதரிழியுந்துறை திருவடிகளிறே. (செவவி) “அருமபிணையலரை” என்னுமாப்போலே நித்யயௌவநமாயிருக்கை.

(திருக்காப்பு) குறைவற்ற ரகை; உண்டான அமங்களங்கள்போகைக்கும் இல்லாத மங்களங்களுண்டாகைக்கும் பண்ணின ரகையென்கை. ஒரு (ங) க்ரியையின்றிக்கே குறைந்திருப்பானென்னென்னில்; தாழ்ந்தாரைக்குறித்து “ரகையுண்டாயிடுக” என்றும், ஸமரைக்குறித்தும் பரிச்சிந்தமான உத்கர்ஷ முடையாரைக்குறித்தும் “ரகையுண்டாகவேணும்” என்றும் சொல்லக்கடவது. தமக்கும் ஈஸ்வரனுக்குமுண்டான நிரவதிகமான (ச) உத்கர்ஷாபகர்ஷத்தாலே பாசுரமில்லாமையாலே குறைந்துகிடக்கிறது; வேதாநதந்நாலே நாட்டையடையவென்றிருக்கிற விவர்லகணத்தில்விழக்கவிபாடமாட்டாமையன்றிறே: இன்னமும இவ்விஷயத்திலே மங்களாசாஸநமபண்ணினோம்” என்று கைவாங்கவொண்ணாத (டு) அபர்யாப்திக்கு (சு) ஸூசகமாயிருக்கிறது.

எல்லாப்பாட்டுக்கும் இதுதான் முகவுரைபோலேயிருக்கிறது.

“மல்லாண்டதிண்டோள் மணிவண்ணா! பல்லாண்டு, பல்லாண்டு, பல்லாயிரத்தாண்டு, பல்கோடி நூறுயிரம் - உன்செவ்வடிசெவ்வி திருக்காப்பு” என்றவயம.

அரும்பதம்.

பல்லாண்டு இத்யாதி—வ்யாக்யாதஇதிஸேஷ; மணிவண்ணா, பல்லாண்டித்யாதி, செவ்விதிருக்காப்பு, என்கிறபதங்களைக்கடாக்ஷித்து அவதாரிஸக ஸௌந்தர்யேத்யாதி—இத்தால் - இக்காலத்தால்—இச்செவ்வி-கீழ்ச்சொன்ன ஸௌந்தர்யாதிகள்—நாள் என்னுதே ஆண்டுஎன்று விசேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் அல்லாதஇத்யாதி—அவச்சேதகங்கள் என்றது விபாஜகதயாகாலவ்யாவர்த்தகங்களை; அவையாவன-நிமேஷகலாகாஷ்டாதிகள்—இப்படி ஆயுஸ்ஸைப் பார்த்தித்தகாருண்டோவென்ன “யாரொஷயிழ” இத்யாதி—“பூரணெஹொவிமரியுஷீழ” என்றபிராட்டியுடைய விஸ்வேஷத்தால் இவர்க்கென்னதீங்குவருகிறதோவென்று நினைத்திருக்கிற இவர் “சூயுஷுந” என்றுஸம்போதிக்கையாலே ஆயுஸ்ஸையுடையீராவீரொன்றுப் பார்த்தித்தாரொன்று கருத்து. ஆண்டுஎன்றால் ஆயுஸ்ஸைக்காட்டுமோ

(க) குடிலஹ்ரதயர்-கொடிய மனதுடையவர்கள். (உ) வ்யவஹரிப்பது-சொல்லுவது. (ங) க்ரியை-பயனிலை. (ச) உத்கர்ஷாபகர்ஷம்-உயர்வு தாழ்வுகள். (டு) அபர்யாப்தி - நிறையாமை. (சு) ஸூசகம்-குறிப்பு.

திருப்பல்லாண்டு

வென்ன, “வேதநூல்” இத்யாதி—“புறநாடா” என்ற ஸ்ருதியைப்பற்ற
 வேதநூல்என்றது—பிராயம்-வத்ஸரம்—இந்தபஹுவசநத்துக்கென்றது-
 பலவென்கிறதற்கு என்றபடி. முக்யார்த்தமாகையாலே என்றது-அஸங்கு
 சிதார்த்தமாகையாலே யென்கை.சதாதிகளைச்சொன்னால் ஸங்குசிதமாமெ
 ன்றுகருத்து—நாள்என்றதே ஆண்டுஎன்று காலதத்வத்தைப் பெருக்குகி
 ருத்துக்குநியாமகாந்தரம்காட்டுகைக்காகஅர்த்தாத்ஸ்வரூபபோதகமுமாயிரு
 க்கிறதென்கிறார் பல்லாண்டென்கிற இத்யாதி—அதுக்கு வேதவை அரு
 ளிச்செய்கிறார் உத்க்ருஷ்டனாய் இத்யாதி—இத்தைப் ப்ரக்ருதத்துக்குச்சேர
 உபபாதிக்கிறார் ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி—உத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் ஸாவதி
 கங்களாதல் ஸோபாதிகங்களாகக் கண்டோமிதே என்றுகருத்து—காலத்
 தைப்பெருக்குகையன்றோ வேண்டுவது, இவ்வர்த்தம்தோன்றும்படி இந்த
 சப்தம்ப்ரத்யோகிப்பானென்னென்ன, மேல்பண்ணுகிற இத்யாதி—மேல்எ
 ன்றதுக்குக்கருத்து - திருக்காப்பென்றதிலேநோக்கு—ஆனாலும் ஜிதமித
 யாதிகளோபாதி இது ஸ்வரூபவாசியாமோவென்ன, ஜிதமித்யாதி—ஈஸ்வ
 ராபிமாநி புண்டரீகாக்ஷண ஜிதமென்கையாலே ஸ்வரூபஞ்ஜனாய்ச்சொன்
 னதென்றுதோன்றுகையாலும், “தொலைவில்விமங்கலந்தொழும்” என்கை
 யாலே, ஸ்வரூபஞ்சொல்லிற்று என்கிறபடியே, மத்யமபதம்ஸ்வரூபவா
 சகமாகையாலும், “தோற்றேம்மடநெஞ்சம்” என்றுஇருளுக்குத்தன்ஸ்வ
 ரூபஞ்சொல்லுகையாலும், “போற்றியென்றேகைகளாரத்தொழுது சொ
 ன்மலைகள்” என்ற இடத்தில் ஸ்வரூபவாசகமாகையாலும், இவற்றோபா
 திஇதுவும்என்று தாத்தர்யம்—அர்த்தபேதமிருக்க,பர்யாயமென்னவொண்
 னாதே என்கிறசங்காநுவாதம்பண்ணி, பரிஹரிக்கிறார் இந்தசப்தமுமித்யா
 தி-விழுக்காட்டாலேயென்றது-அர்த்தாத்என்றபடி—இந்த சப்தங்களுக்கு
 ப்ரவ்ருத்திநிமித்தங்களையும், ஆத்மஸ்பர்ஸிகளாகிற ப்ரகரணங்களையும்வ்ய
 க்தமாக அருளிச்செய்கிறார் ஜிதமென்றித்யாதி—வெற்றிக்கு-ஜயத்துக்கு-
 மேலெழுத்திடுகை - ஸம்மதிக்கையென்றபடி—இதுவும் - நமஸ்ப்தமுந்
 ஜிதம்என்றதுக்கும், தோற்றேம்என்றதுக்கும் பேதம்மேலெழுத்திடும் எ
 ன்கையாலும், தனக்குப்ரயோஜநம் என்கையாலும் கண்டுகொள்வது—அ
 தாவது-ஜிதம்என்றுஜயம் - அத்தலைக்கும் தோற்றேம் என்றுஜயம்-இத்த
 லைக்கும் ப்ரயோஜநமென்கை—உக்தார்த்தநிகமநம்-ஆக இத்யாதி—“அந்தி
 தொழுஞ்சொல்” என்கையாலே, பலம்சொல்லிற்றென்கிறபடியே, மத்ய
 மபதம்போலே இந்தசப்தங்கொல்லாமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, ஸ்வரூ
 பாநரூபமானவ்ருத்தியையும் என்கிறார்—ஸர்வஞ்ஞத்வாதிகளைமறந்து,மங்க
 ளாசாஸநம்பண்ணுகிறபகூத்திலே சங்காநுவாதம்பண்ணுகிறார் மறித்துஇ
 த்யாதி—மறித்து - புரபி—மங்களாசாஸநம்சேஷத்வகார்யமாகச்சொன்ன
 பகூத்தில் சங்காநுவாதம்பண்ணுகிறார் அகவாய்இத்யாதி—எதிர்குழல் பு
 ருகை-சேதநவஸீகரணார்த்தமாக எதிராகச்சுற்றிவருகை; அதாவது அந்த
 ர்யாயியாயிருக்கை—தவிதீயசங்காபரிஹாரம் அவனுடையஇத்யாதி—ப்ரத
 மசங்காபரிஹாரம் த்ருஷார்த்தம்இத்யாதி-கீழில் பஹுவசநமென்றது ப
 ல்லாண்டென்கிறதைப்பற்ற—இதுக்கு- பல்லாயிரத்தாண்டென்றதுக்கு—

• முதல்பாட்டு வ்யாக்யாந அரும்பதம். உள்

பலகோடி நூறாயிரமென்றதுக்கு முபலக்ஷணம்; மேலிதுக்கும் பரிஹாரஞ் சொல்லுகையாலே—கீழில் பல்லாயிரத்தாண்டென்கிற இடத்தில் அஸங்க்யாதகாலதத்வஞ்சொல்லுகையால், அதிலுங்குறைந்து ஆயிரமென்றும் பலகோடியென்றும் ந்யூநகாலத்தையிட்டு மங்களாசாஸநம்பண்ணுமது ஆதரகார்யமாகக்கூடாது, ஸமாதிககாலங்களையிட்டு மங்களாசாஸநம்பண்ணுமதுவே ஆதராதிசயகார்யமாகையாலேயென்று இச்சங்கைக்குக்கருத்து—“யஸுவ-ஜஸுவ-விஸு” என்கிறஸ்ருதியில், ஸர்வவிசேஷ்யகஞ்ஜாநத்வரூபேணஸர்வஜ்ஞாநம்முதல்பதத்துக்கும், ஸர்வப்ரகாரகஜ்ஞாநத்வரூபேணஸர்வஜ்ஞாநம்இரண்டாம் பதத்துக்கும், அர்த்தபேதம்சொல்லி, பௌநருக்த்யம்பரிஹரிக்குமாபோலே, “பல்லாண்டுபல்லாண்டு” என்றதற்குஅஸங்க்யாததேவவர்ஷத்வே எனவும், “பல்லாயிரத்தாண்டு” என்றஇடத்திலேப்ரஹ்மஸம்பந்தாஸங்க்யாதவர்ஷத்வே எனவும், “பலகோடி நூறாயிரம்” என்றஇடத்தில் அஸங்க்யேயப்ரஹ்மாக்களுடைய அஸங்க்யாதவர்ஷத்வே எனவும் காலதத்வமெல்லாம் அர்த்தமாகச்சொல்லி, பௌநருக்த்யம்பரிஹரிக்கிரார் அவச்சேதகங்களுக்கித்யாதி—அவச்சேதகங்களுக்கு - காலவ்யாவர்த்தகங்களுக்கு—தொகையில்லை-இயத்தாநிஷ்கர்ஷயில்லை—அவச்சேதகங்கள்தானெவையென்ன, வர்ஷத்துக்கித்யாதி—வர்ஷம் - ஸம்வத்ஸரம்—இப்படி காலத்தைப் பெருக்கவேணுமோ காலமெல்லாமென்னமேயென்ன, காலக்ருதபரிணாமமுள்ள தேசமென்றுதோற்றுக்கைக்காக என்னொன்றுகொண்டு, “ஹேஹாஹிஸாநாஷ்யாவ்யுஸநிஹி” என்றத்தை உட்கொண்டு, கைமுத்திகந்யாயத்தாலே ஸாதிக்கிரார் காலக்ருதேத்யாதி—மங்களாசாஸநம்பண்ணவென்றது - மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையும் என்றபடி—“மல்லாண்டதிண்டோள்” என்றதுக்கு அவதாரிகை இப்படிஇத்யாதி—பார்த்து என்ற அநந்தரம் ஸர்வேஸ்வரன் என்று அத்யாஹார்யம்—தூறு - நிகுஞ்ஜம்-தோள்வலியைக்காட்டினான் என்னொன்றீர், இது கைக்கொண்டானேவென்ன, ராவணாநுஜனையித்யாதி—இவ்வாக்யத்தை சங்காபரிஹரிக்கிரார். மஹாராஜர்இத்யாதிபயலேஹதுவாயிற்று என்னுமளவும்—இந்தசங்கைக்கு இவ்வார்த்தையென்கிற வாக்யபர்யந்தம்பரிஹாரம்“ஹந்யாஸு” என்கையாலே-எதிரிகளானாலும்என்றது-அர்த்தஸித்தம்--தான்என்கிறதச்சப்தபஹுவசநத்தாலே எல்லாராயுங் கூட்டினதுக்குத் தாத்தபர்யம் ஆக இத்யாதி—இச்சைஎன்றதுக்கு சங்காபரிஹாரரூபேண தாத்தபர்யம்ஆனால் இத்யாதி—அது தனக்கென்றது - இச்சையில்லாமெக்கென்றபடி—“யதிவாராவணஸ்வயம்” என்றதைப்பற்ற உயிரோடே இத்யாதி—இவ்வார்த்தை - இந்தஸ்வலோகம்—ராமபாக்யத்தாலே என்றதுக்குத்தாத்தபர்யம் - மஹாராஜருக்குப்பெருமாளிடத்தில் ப்மோதிசயத்தாலே இவ்வார்த்தைநெஞ்சிற்படாதேபயலேஹதுவாகச்செய்தேயும் விபீஷணலாப ஹேதுவானமஹா பாக்யத்தாலேயென்று-இதுதான் - இந்தமிடுக்குத்தான்—ஆகையாலே மங்களாசாஸநம்பண்ணுகைக்குத் தோள்வலியையிட்டு ஸம்போதிக்கிராரென்று “மல்லாண்டதிண்டோள்” என்றத்தோடேகூட்டுவது—மல்லவர்க்கம்என்றது-விசுடஸகலகௌஸலப்ரப்ருதிகளை—“ஆண்ட” என்றதின் தாத்தபர்யம்-ஸ்வரீ

மொத வென்றது—மல்லராயாளும்போது திண்மை அர்த்தஸித்தமன்றே; “திண்” என்று, விசேஷிப்பானென்னென்ன, பிற்பாடரித்யாதி—“மல்” என்றுசக்திவிசேஷமாய், ஆளுகை-உடைமையாய்; திண்மை-காடிந்யமாய், மிடுக்கையுடைத்தான திண்ணியதோள் என்கிறார்மல் என்றித்யாதி—மதியாதே-எண்ணுதே—முதல் அர்த்தத்தைசங்கித்து பரிஹரிக்கிறார் மல்லராயித்யாதிக்குஷ்ணாவதாரத்தில் விக்ரஹம்போலேஸைவஸாதிக்கையாலே, அருளிச்செய்கிறார் காதில்தோடுஇத்யாதி—தோடு-தாடங்கம்—சப்தார்த்தம்நீலமணிஇத்யாதி—கீழ்பதத்தோடேகூட்டி, “மணிவண்ணு” என்றதுக்கு, அர்த்தாந்தரம் அதிரமணீயமித்யாதி—வண்ணம்-வடிவு—ரமணீயம் - மனோஹரம்—உஜ்வலம் - தேஜிஷ்டம்—ஸுகுடாரமென்றது ஸ்ரீகந்தையாலே—ஸுலபமென்றது முடிந்தாளலாம்படியிருக்கையாலே - ஸௌகுமார்யத்துக்கஞ்சிக்கப்பிட்டார்களுண்டோவென்ன “சுயளவந” இத்யாதி—ஸ்லோகார்த்தம் வெண்ணெயித்யாதி—பொர-புத்தம்பண்ண—முந்தினஎன்று என்றபதத்தை “நஸஸி” என்றதுக்குமுன்னே கூட்டுவது—என்று என்கிற இரண்டுபதத்திலும் சகாரம்அத்யாஹார்த்தம்—ஸௌலப்யம் பயஹேதுவாகிறபடியை சங்காபூர்வகமாக உபபாதிக்கிறார் ஸௌகுமார்யமித்யாதி—“மல்லாண்ட” என்கிறபதத்தையும், “மணிவண்ணு” என்றதிரண்டாம்அர்த்தத்தையும் அவலம்பித்து, அவதாரிகைஆஸ்ரிதர்க்கித்யாதி—எமக்கு முபயுக்தமான என்றுகூட்டுவது—ஆஸ்ரிதர்க்குஸௌலப்யம் நமக்கு மிடுக்கென்று யோஜிப்பது—வ்யாவ்ருத்திபூர்வகமாக அன்று என்கிறதுக்குத் தாத்பர்யம் அதித்யாதி—உக்தார்த்தத்தைகைமுத்திகந்யாயேநத்ருடிகரிக்கிறார் நீகானித்யாதி—“அடி” என்றதைத்திருமேனிக்கு உபலக்ஷணமாகி, அடி என்றது—மிடுக்கும் ஸௌகுமார்ய ஸௌலப்யங்களும் பயஹேதுவானவோபாதி, ஆர்ஜவஸௌந்தர்யங்களும் பயபேதுக்களென்றருளிச்செய்கிறார் குடி-லேத்யாதி—திருமேனியென்னுதே, அடியென்பானென்னென்ன, சேஷபூசனித்யாதி—ஆஸ்ரயணவேளையிலன்றே திருவடி-களைப் பற்றுவது; மங்களாசாஸநவேளையில் இப்படிச் சொல்லுவானென்னென்ன, ஆஸ்ரயணேத்யாதி—“அடிக்கீழ்” என்கையாலும், “பாதபற்புத்தலேசேர்த்து” என்கையாலும், “அடிபோற்றி” என்கையாலும், எப்போதும் அடிவிடார்களிறையென்றுகருத்து—ப்ரமாணகதநபூர்வகமாகத் தாத்பர்யம் “அரும்பினை” இத்யாதி—அரும்பினையலரை - முருளமென்னவுமாய் மலொன்னவுமாயிருக்கைஸ்வபாவமாகையாலே;—நித்யயௌவனம்பலிதம்—“திரு” என்றதுக்கார்த்தம் குறைவற்றவென்றது. இதைவிவரிக்கிறார் உண்டான இத்யாதி—உண்டாயிடுகவென்றது - அநுக்ரஹம்கோற்றச் சொல்லுகை—உண்டாகவேணுமென்றது-ப்ரார்த்தனைதோற்றச்சொல்லுகை; - இப்படிச் சொல்லுகைக்குநியாமகம்வேதாந்தேத்யாதி நாட்டையடையவென்றது-நாட்டில் விதவஜ்ஜகங்கையெல்லாமென்றபடி—வென்று - ஜயித்து—லக்ஷணத்தில் என்றது-லக்ஷணேபேதமாக என்றபடி—கீழில்சங்கைக்கு பரிஹாராந்தரம் இன்னமுமித்யாதி—முன்றும் பரிஹாரம் எல்லாப்பாட்டுக்கு மித்யாதி—முகவா-ஸ்ரீமுகங்களிலே ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமஃ என்று மங்களார்த்தமாக

இரண்டாம்பாட்டு வ்யாக்யாநம்.

முன்னேசொல்லும் பாசரம்; அதில் அர்த்தஸித்தமாகையால் அன்றுஎன்றிற்
 க்ரியையில்லாதாப்போலே இங்குமென்றுகொள்வது; அதாவது ப்ரபந்தா
 தியில்நமஸ்காராசீஸஸுக்கள்வேண்டுகையால் மங்களார்த்தமாகக் காப்பெ
 ன்று பாட்டுக்களுக்குமுன்னே சொல்லப்படும் பாசரமென்கை;—ஆகையால்
 இதுக்குக்ரியை வேண்டாவென்று கருத்து;—அன்றிக்கே, முகவுலா
 யாவது-ராஜக்ருஹங்களில் கர்ணிகர்கள் ஆயவ்யங்களையெழுதும் பத்ரி
 கைகளுக்குமுன்னே இன்னவர்ஷம் இன்னமாஸம் என்றெழுதும் பாசரம்.
 அதுதான்முதலடியில் ஒருகாலெழுத்துப்பட்டதாயினும் முடிய அந்வயித்
 துக்கிடக்குமிதே, அதுபோலே இப்பாட்டும் மேற்பாட்டுக்களுக்கடைய அ
 ந்வயிக்கும்போது, க்ரியையுண்டாகி, நிராகாங்கக்ஷயமாகையாலே மேலோ
 டேஅந்விதமாயிதே; ஆகையால், இந்தப்பாட்டில் ஒருக்ரியையில்லாமலிரு
 க்கிற தென்றுமாம்—முகவலாயென்று பாடமாம்போது நாயகக் கல்லு
 போலே பாட்டுக்களுக்கெல்லாம் ப்ரகாசகமாயிருக்குமென்று அர்த்தவிசே
 ஷமருளிச்செய்தாரென்றுகருத்து.

இரண்டாம்பாட்டு.

அடியோமோடுநின்றோடும்பிரிவின்றியாயிரம்பல்லாண்டு
 வடிவாய்தின்வலமார்பினில்வாழ்கின்ற மங்கையுடம்பல்லாண்டு
 வடிவார்சோதிவலத்துறையஞ்சுடராழியுடம்பல்லாண்டு
 படைபோர்புக்குமுழங்குமட்பாஞ்சசன்னியமும்பல்லாண்டே.

(இ-ள்.) அடியோமோடும் - சேஷபூதரானவெங்களோடும், நின்றோ
 டும்-சேஷியானவுன்றோடும், பிரிவின்றி - பிரிவில்லாமல், ஆயிரம்பல்லா
 ண்டு-இந்தஸம்பந்தம் நித்யமாய்ச்செல்லவேணும்; வடிவாய்-ஆபரணபூஷி
 தையாய், தின் - ஸர்வசேஷியானவுன்னுடைய, வலமார்பினில்-வலத் திரு
 மார்விலே, வாழ்கின்ற - பொருந்திவர்த்துக்கிற, மங்கையும்-நித்ய யௌவ
 நஸ்வபாவையான பெரியிராட்டியார் தொடக்கமான நாய்ச்சிமார்களும்,
 பல்லாண்டு-நித்யமாய்ச்செல்லவேணும்; சோதி-தேஜோராசியாயிருக்கிற,
 வடிவுஆர் - வடிவையுடையனாய், வலத்து - உன் வலத்திருக்கையிலே, உ
 றையும் - நித்யவாஸம்பண்ணுமவனாய், சுடர்-பகைவலாயெரிக்குமவனான,
 ஆழியும்-திருவாழியாழ்வானும், பல்லாண்டு - நித்யமாய்ச்செல்லவேணும்;
 படை-ஆயுதமாய், போர் - யுத்தத்திலே, புக்கு-புகுந்து, முழங்கும்-கோ
 ஷியானின்றினுள், அப்பாஞ்சசன்னியமும்-அந்தப் பாஞ்சஜந்யாழ்வானும்,
 பல்லாண்டு-நித்யமாய்ச்செல்லவேணுமென்கிறார்—எ-று.

(தா-ம்.) ஸேஷபூதரான எங்களோடும், ஸேஷியான உன்றோடும் பிரிவின்றிக்கே
 பல்லாயிரமாண்டு மங்களமாய்ச்செல்லவேணும்; உன்வலத் திருமார்பிலேஆபரண
 பூஷிதையாய்வாஸம்பண்ணுகிற நித்யயௌவநத்தையுடைய பெரியிராட்டியும்ஸர்
 வகாலமும் மங்களமுண்டாயிருக்கவேணும்; திருமேனியில் வ்யாப்தமான தேஜஸ்
 ளையுடைய பிறர்க்கு அநபிபவநீயனாயிருக்கிற திருவாழியாழ்வானும் எப்போதும்

திருப்பல்லாண்டு

மங்களமுண்டாயிருக்கவேணும்; ஸேனைகளை யுடைய யுத்தத்தில் ப்ரவேசுரித்தகோ விக்கிற பாஞ்சஜந்யாழ்வானும் எப்போதும் மங்களமுண்டாயிருக்கவேணும் என்பதாம்.

அ-கை.—இரண்டாம்பாட்டு. கீழ்-விக்ரஹயோகத்தையும் குணயோகத்தையுங் குறித்து மங்களாசாஸநம் பண்ணினார்; இதில்-உபயவிபூதியோகத்தைக்குறித்து மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்.

வ்யா.—(அடியோமோடும்நின்றோடும்பிரிவின்றியாயிரம்பல்லாண்டு) (அடியோமோடும்) தம்மைப்பேணாதே மங்களாசாஸநம்பண்ணுகிறவிவர், தம்முடைய (க) நித்யதையை ப்ரார்த்திப்பானென்னென்னில்; ஒரு ஸாத்யத்தைக்குறித்து ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுமவர்கள் “சூயாஸாஸாவஸு ஆயுராசாஸ்தே” என்று ஆயுஸ்சை ததங்கமாக ப்ரார்த்தியா நின்றார்கள் நே; அதுபோலே, “மங்களா சாஸநத்துக்குத் தாம்வேணும்” என்று தம்மையுங் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார். அத்தலைக்குப்பரிகைக்குத்தாமல்லது இல்லாமையாலே; தாமில்லாதபோது அத்தலைக்கு அபாயம்ஸித்தமென்றிருக்கிறாரிதே. ஆனால் “என்றோடும்” என்றாதே “அடியோமோடும்” என்பானென்னென்னில்; தேஹாத்மாபிமாநி, தேஹத்திலே ஆத்மபுத்திபண்ணும்; மாயாவாதி, அஹங்காரத்திலே ஆத்மபுத்திபண்ணும்; ஸாங்க்யன், “சஹஸ்ய-ஹ்ருத்ய-தேஹஸ்ய-காஸ்ய-த-க்ய-அஹமர்த்தம் ப்ரக்ருதேஹம்ஸ்வயம்ப்ரகாஸம்ஸ்வதந்த்ரம்” என்றிருக்கும்; அங்ஙன் கலங்கினவரன்றிதே இவர். முறையறியுமவராகையாலே “அடியோம்” என்றார். (உ) “கர்மோபாதிமகாக வந்தவவஸ்தைகௌல்லாம் மறைந்தாலும் மறையாதஸ்வபாவம்தாஸ்யம்” என்றிருக்கும்வரிதேயிவர். ஆனால் “அடியோமோடும்” என்கிற பஹுவசநத்துக்குக் கருத்தென்னென்னில்; தாம் தனியராய்நின்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுமத்தால் (ஈ) பர்யாப்திபிறவாமையாலும், ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் (ச) சேஷத்வம் அவிசிஷ்டமாகையாலும், இப்ப்ரதிபத்தி அவர்களுக்கின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும் (ஊ)ஸ்வாபிப்ராயத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். (நின்றோடும்) வ்யாவர்த்தமானசேஷித்வம் மங்களாவஹமாகையாலே ஸர்வரும் கூடிப்பரிந்தாலும்போராதபடியாயிதேயிருப்பது.—இத்தால் - திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றி மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்.—(பிரிவின்றி) இரண்டுதலையும் நித்யமான வோபாதி, ஸம்பந்தமும் நித்யமாயிதேயிருப்பது; அதுவும் தம்முடைய மங்களாசாஸநத்தாலே யுண்டாவதாக நினைத்திருக்கிறார். (ஆயிரம்பல்லாண்டு) காலதத்வமுள்ளதனையும் இஸ்ஸம்பந்தம் நித்யமாய்ச்செல்ல வேணுமென்கிறார்.

(வடிவாயித்யாதி) உண்டான அமங்களங்கள் போகைக்கும் இல்லாத மங்களங்களுண்டாகைக்கும் தன்கடாக்ஷமே யமைந்திருக்கிறவிவள், “அ

(க) நித்யதை-நிலைநிற்குந்தன்மை. (உ) கர்மோபாதிமகாக - கர்மரூபமான ஹேதுவினாலே. (ஈ) பர்யாப்தி - தர்ப்தி. (ச) சேஷத்வம் அவிசிஷ்டம் - சேஷத்வம்ஸமாம். (ஊ) ஸ்வாபிப்ராயம்-தம்முடையகருத்து.

இரண்டாம்பாட்டு வ்யர்க்யாநம்.

●●●

கலகில்லேன் இறையும்” என்று நம்மைப்பிரியமாட்டாதேயிருக்க, கமக்கு வருவதொரு அமங்கள்முண்டோ, (க) என்றியபடுகிறீர்ஒன்ன; தேவரீரும் பிராட்டியுமானசேர்த்தி நித்யமாய்ச்செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார். (வடிவாய்வு) “வடிவு” என்று-நிறமாய், இவளோட்டைச் சேர்த்தியாலே திருமேனிக்குண்டான புகரைச்சொல்லுகிறது. “சுப்யுரெயஹி-ததெஜாயஸுலாஜநகா-ஆஜா - அப்ரயேம்ஹிதத்தே ஜோயஸ்யஸாஜநகாத்மஜா” என்று - ஸ்ரீஜநகராஜன்றிருமகளை எனக்கென்ன இட்டுப்பிறந்தததவத்தோடே எதிரிட்டு வெல்லநினைக்கிறாயோ என்றானிறேமாரீசன். “ஸு-ஃயாஜெவொஜெவகூபிஸு-தெ - ஸ்ரத்தயாதே வோதேவத்வமஸ்ருதே” என்னக்கடவதிறே. ஆனால் இவளாலே அவனுக்கு உத்கர்ஷமாகில் அவனுடையசேஷித்வம் சூலையாதோவென்னில்; மாணிக்கம் ஒளியாலே (உ) பெருவிலையனாகாட்டில் மாணிக்கத்தினுடைய (ஊ) ப்ராதாந்யமழியுமோ; பூமணத்தாலே பெருவிலையனாகாட்டில் பூவுக்கு ப்ராதாந்யமழியுமோ. (வடிவாய்) ஸ்ரீகௌஸ்துபாதிகள்போலே ஆபரணபூதையாய். அத்தால்வந்த அழகைச்சொல்லவுமாம். (நின்வலமார்பினில்) ஸர்வாதிகளுன வுன்னுடைய வலமார்வினில். (ச) ஸர்வயஜ்ஞமயமாய்(டு) யோகீசிந்த்யமாயிறே வடிவிருப்பது. (வலமார்பினில்) அணைக்கைக்கு அணித்தாயிருக்கை. (வாழ்கின்ற) மார்விவிருப்புத்தானே நித்யமாய் போக ரூபமாயிருக்கை. அம்மார்விலே யிருக்கச்செய்தேயும் “இறையும்- அகலகில்லேன்” என்று அதிசங்கையண்ணும்படியிறே போக்யதையிருப்பது. (மங்கையும்) “யுவதிஸுகூ-ராரிணீ - யுவதிஸ்சகுமாரிணீ” என்கிற பருவத்தைச்சொல்லுகிறது. யுவாகூ-ராரிணீ - யுவாகுமாரிணீ” என்று இவ்விரண்டவஸ்தையுமுண்டு அவனுக்கு; இவளுக்கு கௌமாராவஸ்தையால் வந்த (கூ) மௌக்யமேயுள்ளது. யுவதியுமாகக்கடவள். எங்ஙனெயென்னில்; (எ) போகஸ்ரோதஸ்ஸில்வந்தால் இவள்தளர்த்திக்கு அவன் கைகொடுக்கவேண்டும்படியான மௌக்யத்தைச் சொல்லுகிறது. (மங்கையும்) (அ) சசப்தத்தாலே - மஹிஷ்யந்தரத்தைச்சொல்லுதல்; மங்களாவஹையானவிவளும் ஆசாஸ்யைஎன்னுகல். (பல்லாண்டு) காலதத்வமுள்ளதனையும் இச்சேர்த்தி நித்யமாய்ச்செல்லவேணும்.

(வடிவார்சோதியித்யாதி) இச்சேர்த்திக்கு ஒரு தீங்குவாராதபடி கல் மதிளிட்டாற்போலேயிருக்கிற ஆழ்வார்களைப்பாரீர்ஒன்ன; அவர்களோட்டைச்சேர்த்திக்கு என்ன தீங்குவருகிறதோ! என்றுமங்களாசாஸநம்பண்ணுகிறார். (வடிவார்சோதி) * காளமேகநிபச்யாமமானதிருமேனி, ஸ்வதேஜஸ்ஸாலே வ்யாப்தமாம்படியிருக்கை. வு-ஸு-ஷ-ஃகூ-ஷ-விஜ-ஷ-பு - புருஷம்க்ருஷ்ணபிங்களம்” என்னும்படியாயிறேயிருப்பது. (க) தேஜோராசியாயிருக்கும் வடிவையுடையவென்னவுமாம். (வலத்துறையும்கடராழி

(க) என்றிய-ஏதுக்காக. (உ) பெருவிலையன் - மிகவிலையுள்ளது. (ஊ) ப்ராதாந்யம்-உயர்த்தி. (ச) யஜ்ஞமயமாய் - யஜ்ஞஸ்வரூபமாய். (டு) யோகீசிந்த்யம்-ஸகாதிகளாலே சிந்திக்கத்தக்கது. (கூ) மௌக்யம் - அழகு. (எ) போகஸ்ரோதஸ்ஸு-போக ப்ரவாஹம். (அ) சசப்தம் - உம்மை. (க) தேஜோராசி-தேஜஸ்ஸமுஹம்.

யும்பல்லாண்டு) வலவருகே நித்யவாஸம்பண்ணுமவனாய், பிறர்க்கு (க) அபிபவநீயனாயிருக்கிற ஆழ்வானோட்டைச்சேர்த்தி நித்யமாய்ச்செல்ல வேணுமென்கிறார். “ஆழியும்” என்கிற சசப்தத்தாலே - ஆயுதா காரத்தாலே ரக்ஷகமாகக்காட்ட, ஆபரணபுத்தியாலே அவனையுங்குறித்து மங்களா சாஸநம்பண்ணுகிறாரென்கை.

(படைபோரித்யாதி) நம்கையைவிடாதே, த்வநியாலே எதிரிகளையழிக்கு மிவனைப்பாரீரென்ன (படைபோர்புக்குமுழங்கும்) ஸேநையையுடையயுத்தத்திலே புக்கு முழங்குமென்னுதல்; யுத்தத்திலே ஆயுதமாய்ப்புக்குமுழங்குமென்னுதல். (முழங்கும்) “வவொஷொயாத - ராஷ்டிராணாம்ஹிபாநிவ ஶாராயக் - ஸகோஷாதார்த்தராஷ்டிராணம் ஹ்ருதயாநிவ்யதாரயத்” என்றும், “யஸுநாநெநெத்யாநாம்வஹாநிரஜாயத்” என்றும் ப்ரதிகூலர் மண்ணுண்ணும்படியும் அநுகூலர் வாழும்படியுமாயிறே த்வநியிருப்பது. இத்த்வநி இவர்க்கு பயஸ்தாநமானபடி என்னென்னில்; த்வநிவழியே நின்று இடங்காட்டிக்கொடுக்குமென்று பயப்படுகிறார். (அப்பாஞ்சசன்னியமும்) முன்னிலையாயிருக்க பரோக்ஷ நிர்த்தேசம்பண்ணுவானென்னென்னில்; புத்ரனை அலங்கரித்ததாய் “தன்கண்படினும் கண்ணெச்சிலாம்” என்றுபார்க்கக்கூசுமாப்போலே, மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறதம்முடைய கண்ணையும்செறித்து முகத்தை மாறவைத்துச்சொல்லுகிறார். அன்றுயுத்தத்திற்பிறந்த (உ) ப்ரமாதத்துக்கு இன்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறாரென்றுமாம்.

இவ்விரண்டுபாட்டும் - திருமந்தார்த்தமாயிருக்கிறது. “அடியோமோடும்” என்கிற விடத்தாலே-ப்ரணவார்த்தத்தைச் சொல்லிற்று; முதற்பாட்டில் “பல்லாண்டு” என்கிற ப்ரதமபதத்தாலே -நமஸஸப்தார்த்தஞ்சொல்லிற்று; “மல்லாண்டதிண்டோள் மணிவண்ணு” என்று - அப்பாட்டில் விக்ரஹயோகத்தையும், செளர்யவீர்யாதி குணயோகத்தையும், இரண்டாம்பாட்டில் விபூதி யோகத்தையும் சொல்லுகையாலும்-நாராயணசப்தார்த்தஞ்சொல்லிற்று; “உன்செவ்வடிசெவ்வி திருக்காப்பு” என்கையாலே-சதுர்த்தியில் ப்ரார்த்திக்கிற அர்த்தத்தைச்சொல்லிற்றாய்த்து. (உ)

அரும்பதம்.

அடியோமோடு மித்யாதி—வ்ருத்தாநுவாத பூர்வகமாக ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் கீழித்யாதி—அடியோம், மங்கை, ஆழி, அப்பாஞ்சசந்யம் என்கையாலே, உபயவிபூதியோகஞ்சொல்லிற்று—நாலடியும் நாலு வாய்க்க ளென்கைக்காக ப்ரதமோபாதாநம் அடியோமித்யாதி—ப்ரதீபதார்த்தமருளிச்செய்வதாக புரஃப்ரதீகோபாதாநம் அடியோமோடுமென்றது—பல்லாண்டென்றது - தன்னைப்பாராதே அத்தலையில் ஸ்ம்ருதி நித்யமாய்ச்செல்ல வேணுமென்றிருக்குமவன்வ்யவஹாரமென்னுகின்றீர், இங்கே அடியோமோடும் என்று தம்மைப்பேணக்கூடுமோ. என்கிற ஸங்கையை அநுவதித்த, இதவும் அத்தலைக்காகவே யென்று த்ருஷ்டாந்தபூர்வகம் பரிஹசிக்கிறார் தம்மை மித்யாதிவாக்ய சதுஷ்டயத்தாலே.—தாமில்லாத

(க) அபிபவநீயன் - பிறரால் அவமதிக்கக்கூடாதவன். (உ) ப்ரமாதம்-தீங்கு.

இரண்டாம்பாட்டு வ்யாக்யாத அரும்பதம்

போது பரிவாரிஸ்யோவென்ன, அத்தலைக்கித்யாதி—~~க்யாயோவென்ன~~
 துருத்த—மேலே கிள்ளோடும் என்றிருக்கையாலே அதுக்கருணாநாஸக்யாதி
 மென்னுதொழிவானென்னென்ற ஸங்கையை அதுவதித்த—அது வ்யாக்யாதான
 னாகையாலே விஸேஷிக்கவேணுமென்று பரிவாரிக்கிரார் ஆளுவியாதி அதுவாக்ய
 த்தாலே—அஹங்காரத்திலே—அந்தஃகரணத்திலே—அஹமர்த்தமாத்தமா—முஹ—ஸே
 ஷத்வம்—இவர்தெளிந்தவராகைக்கு ஸேஷத்வம் ஸ்வாபாவிகமோவென்ன, கி
 மெளபாதிக்கிமியாதி—ஆளுவென்றது - இவரொருவருமே தெளிந்தவரானென்ற
 படி—இந்த ஸங்கைக்கு ஹேதுத்வயஸமுச்சயேந பரிஹாரம் தமிழரித்யாதி—வ்யா
 வ்ருத்தமான ஸேஷித்வம்-நிருபாதிசுத்வஸேஷித்வம்—நீ மங்களஸம்பாதகனாகை
 யாலே சேதரெல்லாருங் கூடிப்பரிந்தாலும் போதாமையாலே அடியோங்களைப்
 போலே நீயுமுன்னிப்பரிகைக்கு நித்யமாய்ச்செல்லவேணுமென்று இவ்வாக்யத்
 துக்குத்தாத்தபர்யம்—கீழ்ப்பாட்டில் உன்சேவடியென்று அத்தலைக்கு மங்களஸாஸ
 நம்பண்ணியிருக்க, புநஃ கிள்ளோடுமென்பானென்னென்னில், இத்தாலித்யாதி—
 இத்தால் என்றது-கிள்ளோடுமென்றதாலே யென்றபடி—பிரிவின்றி யென்றது-பிரி
 வின்றிக்கே யிருக்கையைச்சொல்லுகிறது—“ஆவியுள்ளுமாக்கையுள்ளுமல்லபுறத்தி
 னுள்ளும் நீக்கமின்றி யெங்குநின்றாய்” என்கிறபடியே, ஜீவபர்ஸம்பந்தம் நித்யமா
 யிருக்க, பிரிவின்றியென்றதுக்கு ப்ரஸத்தியேதென்ன, அருளிச்செய்கிரார் இரண்டு
 தலையுமியாதி—இரண்டாம்பதத்துக்கு ஸங்காஸமாதாநமுதேந பாவம் உண்டான
 இத்யாதி—உண்டான அமங்களங்கள் போகைக்கும் இல்லாத மங்களங்களுண்டா
 கைக்குமென்றது ஆழ்வாருடைய ப்ரேமஸ்வபாவத்தைப்பற்ற—அன்றிக்கேலோகத்
 தர்க்குண்டான அமங்களங்கள் போகைக்கும் என்கூட்டுவது—“கின்வலமார்பி
 னில் வாழ்கின்ற” என்கிறவிஸேஷணத்தைக்கடாக்கித்து, தேவரீரும் பிராட்டியு
 மான சேர்த்தியென்றது—அவருடைய சேர்த்தி நிறங்கொடுக்கு மென்னுமதுக்கு
 ப்ரமாணம் “சுப்யுரெயம்” இத்யாதி—“சுப்யுரெயம்” என்றதுக்கு பாவம் எதிரி
 ட்டுவெல்ல நினைக்கிரையோவென்றது—ப்ரமாணந்தரம் “ஸூஜ்யா” இத்யாதி—
 ஸேஷித்வம்-ப்ராதாந்யம்—“வடிவாய்” என்றதை நிமூடையத்தாயிருக்கிற என்று
 திருமார்பிற்கு விஸேஷணமாக்கிக் கீழருளிச்செய்து “மங்கை” என்றதுக்கு விஸே
 ஷணமாக்கி அர்த்தாந்தரம்ஸீகொளஸ்துபேத்யாதி—“நின்” என்றதுக்குத்தாத்தபர்யம்
 ஸர்வேத்யாதி—ஸர்வாதிக்கயத்துக்கு ப்ரமாணம் ஸர்வயஜ்ஞேத்யாதி—இவ்வாக்யத்
 துக்குக்கருத்து ஸ்ருதியி னுடைய பூ வேத்தர பாகங்களில் ப்ரதிபாத்யங்களான
 கர்மோபாஸநங்களுக்கு விஷயமிறே யென்று—“மாப்பு” என்றதுக்கு வாஸனை
 ஸர்வயஜ்ஞேத்யாதி யென்னவுமாம்—“வலம்” என்றதுக்கு வாஸனை - அனைக்
 கைக்கு இத்யாதி—அணித்து - ஸமீபம்—உறைகின்ற என்னுதே வாழ்கின்ற என்பா
 னென்னென்ன, மார்பிலிருப்பு இத்யாதி—இதில் ணர்த்தமாநார்த்தம் நித்யமா யித்
 யாதி—போகருபதையை உபபாதிக்கிரார் அம்மார்பிலே யித்யாதி—எடுத்த ப்ரமீ
 ணத்துக்குவ்யாவ்ருத்தி பூர்வகம் அர்த்தம் “யுவாகு-ஹாரா” இத்யாதி—சகாரத்
 தை அப்ராதாந்யத்திலேயாக்கி யுவதியுமாகக்க-வள் என்கிரார் இவளுக்கித்யாதி—
 தளர்த்தி-ஸ்ரமம்—அறுத்தஸமுச்சயமாகவும் சேர்த்தியோடே ஸமுச்சயமாகவும்
 அருளிச்செய்கிரார் சஸப்தத்தாலே யித்யாதி—ஆஸாஸ்யை யென்றது மங்களா
 ஸாஸநத்துக்கு விஷயபூதை என்றபடி—மூன்றாமடிக்கு ஸங்காஸமாதாநமுதேந
 தாத்தபர்யம் - இச்சேர்த்திக்கித்யாதி—இச்சேர்த்திக்கென்றது-மங்கையுமான சேர்த்
 திக்கென்றபடி—ஆழ்வார்களைப்பென்ற பஹுவசநம் மங்கையுமென்ற இத்தி
 மலிஷ்யந்தர ஸமுச்சயமாகச்சொன்னுற்போலே, இங்கும் ஆழியுமென்ற சகாரத்

திருப்பல்லாண்டு

நந்தகாதிகளைச் சொல்லிற்றுகவுமொருயோஜனை திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்தா ரென்று கண்டுகொள்வது—வடிவு என்றதுக்கு இரண்டார்த்தம் எம்பெருமான் திருமேனியாதல், ஆழ்வார் திருமேனியாதல்—முதலார்த்தம் காளமேகேத்யாதி—ஸ்வதேஜஸ்ஸாலே யென்றது ஆழ்வாருடைய தேஜஸ்ஸாலே யென்றபடி. ஸ்யாமமான திருமேனியை ஆழ்வாருடைய தேஜஸ்ஸுமூட்டாக்கிகெகியாலே வந்த பரபாகத்துக்கு ப்ரமாணம் “வொ-ரூ-ஷ” இத்யாதி—இரண்டாமார்த்தம் தேஜோராஸி இத்யாதி. “சோதியார்வடிவு” என்று இப்பகூத்தில் அந்வயம்—சுடர் பததாத்தர்யம் பிறர்க்கித்யாதி—ஆக ஆழியுமென்ற சகாரத்தாலே சொல்லுகிற நந்தகாதிகளுடைய சேர்த்திக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறாரென்று சுருத்து—இந்த சகாரத்தை ப்ராதாந்யபரமாக்கி அர்த்தாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் ஆழியுமித்யாதி—இப்போது ஆழிபதம் நந்தகாத்யுபலகூணம்—நங்கையைவிடாதே என்கையாலே திருவாழியை வ்யாவர்த்திக்கிறது—படை-ஸேனையும், ஆயுதமும்—முதலார்த்தம் ஸேனை இத்யாதி—இரண்டாமார்த்தம் யுத்தத்திலே யித்யாதி—இப்பகூத்திலே போரிலே படையாகப் புக்கு என்றந்வயம்—போர்-யுத்தம்—எதிரிகளை அழியச்செய்யுமென்றதுக்கு ப்ரமாணங்கள்—“ஸவொஷ” இத்யாதி—செறித்து-நெருக்கி. மூட்டியென்றபடி—முகத்தை மாறவைத்து பரோகூநிர்த்தேஸம் பண்ணினு னென்றாகீழ், பூர்வ வ்ருத்தாந்தத்தைப்பற்றத் தாத்பர்யாந்தரம் அன்றுயுத்தத்திலித்யாதி—தத்வஹிதபுருஷார்த்தப்ரதிபாதகமான திருமந்த்ரார்த்தமென்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணுகின்ற கொண்டுபதங்களிலே யேறிட்டுக்காட்டுகிறார் இவ்விரண்டு இத்யாதி அஞ்சவாக்யத்தாலே—அடியோமோடுமென்கிற இடத்தாலே என்றது இங்குமுதலடியாலே யென்றபடி—முதல் அடிப்பாட்டு வ்யாக்யாநத்திலே பல்லாண்டு என்கிற ஸப்தம், ஸ்வரூபத்தையும், ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியையும், ப்ரகாஸிப்பிக்குமென்று அருளிச்செய்திருந்தாரோ யாகிலும், நமஸ்ஸப்தம்போலே யிருப்பதொன்றாகையாலே உபாயத்தைக்காட்டக் கடவதென்று திருவுள்ளம்பற்றி நமஸ்ஸப்தார்த்தம் சொல்லிற்றென்கிறார் இங்கே—அடியோமோடும் என்ற இடத்தில் ஸ்வரூபமும் திருக்காப்பு என்ற இடத்தில் வ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறதென்று மிருக்கையாலே இப்படி கொள்ளவேணும்.

மு ன் று ம் பா ட் டு.

வாழாட்பட்டுநின்றீ ருள்ளீரோல்வந்து மண்ணுமணமுங்கொண்மின்
கூழாட்பட்டுநின்றீர்களையெங்கள் குழுவினிற்புகுதலொட்டோம்
ஏழாட்காலும்பழிப்பிலேநாங்க ளிராக்கதர்வாழிலங்கை
பாழாளாகப்படைபொருதானுக்குப் பல்லாண்டுகூறுதுமே.

(இ-ள்.) வாழ் ஆள் - கைங்கர்யரூபமான போகத்துக்கு, பட்டு-பொருந்தி, நின்றீர் - நிலைநின்றவர்களாய், உள்ளீரோல் - இருப்பீர்களானால், வந்து-வினாவாகவந்து, மண்ணும் - திருமுளைத்திருநாளுக்குப் புழுதிமண் சுமக்கையையும், மணமும் - அந்தக்கல்யாணத்துக்கு அபிமானியாயிருக்கையையும், கொள்மின்-நீங்கள் ஸ்வீகரியுங்கோள்; கூழ் - சோற்றுக்காக, ஆள்பட்டு - அடிமையோலை யெழுதிக்கொடுத்து, நின்றீர்களை - கண்டவிடமெங்கும்நிற்கிற வங்களை, எங்களுக்குழுவினில் - அந்யப்ரயோஜநரான வெங்க

ள்திரளிலே, புகுதலொட்டோம் - சேரவொட்டோம்; எங்கள் திரளிற் காட்டில் உங்கள் திரளுக்கு வாசியென்னென்ன; நாங்கள்—, ஏழாட்காலும்-முன்னேழ் பின்னேழ் நடுவேழ் ஆகிய இருபத்தொருதலைமுறையிலும், பழிப்பிலேயாம் - ப்ரயோஜநாந்தரபரொன்றும் ஸர்தநாந்தரபரொன்றும் பழிக் கப்படாதவர்கள் என்ன; அது உங்கள் தொழில்கொண் டறியவேண்டுமென்ன; இராக்கதர் - ராக்ஷஸர், வாழ்-வர்த்திக்கிற, இலங்கை - லங்கையானது, பாழாளாக - ஆள்பாழாம்படியாக, படை - யுத்தத்திலே, பொருதானுக்கு - அன்று எதிரிகளம்பு மார்விலேதைக்கும்படி பொருதவனுக்கு, பல்லாண்டுகூறுதும் - இன்றிருந்து மங்களாசாஸநம்பண்ணிப் போருவோம் சிலர் நாங்களென்கிறார்.

(தா-ம்.) கைங்கர்யரூபமான போகத்துக்கு அடிமையாகி நிலைப்பட்டவர்களாய், பகவதநுபவிகளாயிருப்பீரோயானால், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்திரளில்வந்து, மண்கமத்தலும் மங்களத்துக் கபிமானிகளாயிருத்தலும் உங்களுக்கு உரியனவாக்குங்கள், உணவுக்குத் தொண்டுபட்டு ப்ரயோஜநாந்தரபரராய்நின்ற வங்களை அநந்யப்ரயோஜநராகிய எங்கள் கூட்டத்தில் புகவிடோம்; ஏனெனில், ஏழுபுருஷஸந்ததியளவும் ப்ரயோஜநாந்தரபரதைமுதலான தோஷங்கள் இல்லையாயினும் நாங்கள், ஆகையாலே ராக்ஷஸர் வர்த்திக்கிறலங்காபுரியில் ஆள்பாழாகும்படி யுத்தஞ்செய்தவனுக்குப் பல்லாண்டு கூறாநின்றோம் என்பதாம்.

அ-கை.—மூன்றும்பாட்டு. (வாழாளித்யாதி)கீழிரண்டு பாட்டாலே தாம் திருப்பல்லாண்டு பாடினார்; இனிமேல், தம்முடைய மங்களாசாஸநத்தால் தமக்கு பர்யாப்தி பிறவாமையாலே, “உத-வி-பு-யா-ஹ-ஜ-ஹை-ஹை-ச-துர்-வி-தா-ப-ஜ-ந்-தே-மா-ம்” என்கிறபடியே (க) ஐஸ்வர்யகைவல்ய பகவச்சரணர்த்திகள் முவரையும் கூட்டிக்கொள்வாராகநினைத்து, அதில் மங்களாசாஸநத்துக்கு பகவத்ப்ரப்திகாமர்ப்ரத்யாஸந்நராகையாலே அவர்களை யழைக்கிறார். “வனகஸூாடி-நஹ-ஹீ-த-ஏகஸ்ஸாது நபுஞ்ஜீத” என்கிற ந்யாயத்தாலே - இம்மங்களாசாஸந ரஸம் எல்லாரும்புஜிக்கவேணும் என்னும் நினைவாலே அழைக்கிறாரென்றுமாம். அவர்களோடேகூட மங்களாசாஸநம் பண்ணுகை தமக்கு தாரகமாகையாலே யென்றுமாம். “அடியார் தங்கள் இன்பமிகு பெருங்குழுவகண்டு” என்றும் “அடியார்களை - உடன் கூடுவதென்றுகொலோ” என்றும் - கண்ணாலே காண்கையும் அத்திரளிலே புகுநுகையும் இவையெல்லாம் உத்தேச்யமாயிதே யிருப்பது.

வ்யா —(வாழாள் என்று) நிரதிசயஸ-கரூபமான வர்த்தியைச்சொல்லுகிறது. வ்யதிரிக்த விஷயங்களிலடிமை, (உ) தூராராதநமாகையாலும், (ஈ) துஸ்ஸகமாகையாலும், அத்யல்ப பலமாகையாலும். துடுகரூபமாயிதே யிருப்பது. “ஸவ-பு-வா-வஸ-ஹ-ஹ-பு - ஸர்வம்பரவசம்துடுகம்” “வெ

(க) ஐஸ்வர்யகைவல்ய பகவச்சரணர்த்திகள் - பொருளை விரும்புமவனும், கைவல்யத்தை விரும்புமவனும், ஸர்வேச்வரன்றிருவடிக்களைவிரும்புமவனும். (உ) தூராராதநம்-கிட்டக்கூடாமை. (ஈ) துஸ்ஸகம்-அடிமைசெய்யக்கூடாமை.

திருப்பல்லாண்டு

வாயுபுத்தி - ஸேவாஸ்வவ்ருத்தி" என்னக்கடவதிமே. இவ்விஷயத்தன் னினும் ப்ரயோஜநாதரபாராயிழிந்தால் பலம் பங்ககமாகையாலும், அநந் யப்ரயோஜந ரோபாதி (க) அநவரதபாவநையும் (உ) அந்திமப்ரத்யயமும் வேண்டுகையாலும் (ங) துட்கப்ராயமாயிருக்கும்; ஸாதநாதர நிஷ்டனுக் கும் கர்த்தவ்ய புத்தியாலே ரஸமில்லை. இக்குறைகளொன்று மின்றிக்கே, ப்ராப்தவிஷயத்திலே தன்னைப்பேணாதே பரஸமர்த்தியை ஆசாஸ்க்க: ஸர் வநிரபேக்ஷண விஸ்வரன் இக்கைக்கண்டு "இதொரு ப்ரேமஸ்வபாவமி ருந்தபடியென்" என்று ப்ரீதகை; இவனுக்கு அந்த ப்ரீதியேபுருஷார்த்த மாயிதே யிருப்பது. (பட்டு) என்பது - உவரிக்கடலில் முத்துப்பட்டது என்னுமாப்போலே. "நான், எனக்கு" என்றிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே பக வத் ஸமர்த்தியை ஆசாஸிக்கும்படி கையொழிந்திருப்பார் சிலஸாப்பெறு கையாவது (ச) அலப்பலாபமென்னுமிடந்தோற்ற வருளிச்செய்கிறார். (நி ன்நீர்) வாயுபரவசமாய்த்திரிகிற (ரு) தர்ணம்போலே கர்மபரதந்த்ரணய்த் திரிகிற ஸம்ஸாரிசேதநனுக்கு பகவத்யஞ்ஞாநபூர்வகமாக தத்ஸமர்த்தியை ஆசாஸிக்கப்பெற்றாலிதே ஸ்திதியுண்டாவது. (உள்ளீரேல்) "ஸஜிஹா. தா ஸுஹுஹு - ஸமஹாத்மாஸு - தூர்லப:" என்று - அநந்யப்ரயோஜந னாக் கிடையாதென்று ஸர்வேஸ்வரன் கைவிட்ட ஸம்ஸாரமாகையாலே மங்களாசாஸநத்துக்கு ஆஸ்தேட்டமாயிதேயிருப்பது. நாகபாசத்தினன்று அடையமோஹித்துக் கிடக்க, திருவடியும் ப்ரீவிபீஷணமுழ்வானும் "ப்ரா ணனுடையாருண்டோ" என்று தேடினாப்போலே, ஸம்ஸாரத்தில் ஸ்வரூ பஜ்ஞாநமுடையார் தேட்டமாயிதே யிருப்பது. இந்த (சு) யதிசப்தத்தா லே-ஸம்ஸாரத்தில் வைஷ்ணவத்வம் (எ) தூர்லபமென்றதாய்த்து.

அநந்யப்ரயோஜநரான வைஷ்ணவர்களும் "நம்மைநிரும்புவார் சில ருண்டாவதே" என்று ஸந்நிஹிதராக (வத்து) அவர்களுடைய ஸ்வரூபஸ் வபாவம் ஆராய்வதற்குமுன்பே அவர்களோடே கலந்துகொடு நிற்கவேண் டும்படியான த்வஸாசொல்லுகிறது. (மண்ணும் மணமுங்கொண்மின்) எ ன்கிறார். மண்ணுக்கும் மணத்துக்கும் உரியார் அந்தரங்கரான அடியாரி தே. அடிமை விலையோலையெழுதும்போதும் "மண்ணுக்கும் மணத்துக் கும் உரியகை வேணும்" என்றிதேயெழுதுவது. மண்ணாவது- (அ) ஸ்வா மிக்கு ஒருமங்களமுண்டானால் (க) அங்குரார்ப்பணத்துக்குப் புழுதிமண் சுமக்கை; அந்த ந்யாயத்தாலேயிதே நம் ஆழ்வார்களுக்கு அது கர்த்யமாகி றது. மணமாவது-அந்தக்கல்யாணத்துக்குத் தான் அபிமானியாயிருக்கை. இவ்விரண்டும் - ஸர்வகைங்கர்யத்துக்கு முபலக்ஷணம். "கொண்மின்" எ ன்றத்தால் - அடிமைசெய்யுமிடத்தில் (க) கிடந்தானைகண்டேறுகையன்

(க) அநவரதபாவநை - எப்பொழுதும் நினைக்கை. (உ) அந்திமப்ரத்யயம் - ப்ராணன் நீங்கும்போது எம்பெருமானை நினைக்கை. (ங) துட்கப்ராயம்-பெருந்துன் பம். (ச) அலப்பலாபம் - பெருப்பேறு. (ரு) தர்ணம்-துரும்பு. (சு) யதிசப்தம்-ஏல். (எ) தூர்லபம்-அடையக்கூடாமை. (அ) ஸ்வாமி-தலைவன். (க) அங்குரார்ப்பணம்- திருமுனைத்திருநாள். (க0) கிடந்தானைகண்டேறுகை - ஸ்வதந்த்ரப்படுகை.

மூன்றும்பாட்டு வ்யாக்யாநம்.

௩௭

றிக்கே சிலர் தரக்கொள்ளவேணும் என்கையும், தருமவர்களும் “உங்கள் தான அடிமையை நீங்கள் ஸ்வீகரியுங்கோள்” என்று சீரிதாகக்கொடுக்கக்கடவர்களென்கையுமாகிற சாஸ்தார்த்தத்தையும் வெளியிடுகிறது.

(கூழாளித்யாதி) இவர் அழைத்தவாசியறியாதே ப்ரயோஜநாந்தரபர ரடையப்புருத் தொடங்கிற்று; அவர்களை (க) நிஷேதிக்கிறார். “கூழாள்” என்று - சோற்றுக்காக ஆனோனுக்கும் தன்னையெழுதிக்கொடுக்கை; இது (உ) ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு முபலக்ஷணம். தன்னை (ஈ) “பகவத்தாஸ்யைகபோகன்” என்னுமிட மறியாதே, ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக்குறித்து அவன்றன்னையே (ச) ஆஸ்ரயிக்கிறார்களிறே. “கூழாள்” என்று - அந்நய ப்ரயோஜநராயிழிந்து, ப்ரயோஜநாந்தரங்களை வேண்டிக்கொள்ளும்(ஊ) இருகரையசாச்சொல்லுகிற தென்றுமாம். “பஹு” என்கிறது-அகப்பட்டென்றபடி. அதாவது - பந்தகமாகையாலே ஸ்வரூபவிரோதியாய் (ஈ) அநர்த்தத்தைப் பண்ணுமென்னுமத்தாலே சொல்லுகிறது. (நின்றீர்களை) பஹுவசநத்தாலே “உள்ளீரோல்” என்று தேடவேண்டாதே பார்த்தபார்த்தவிடமெங்கும் ப்ரயோஜநாந்தரபரராயிருக்கை. “எங்களுக்கு” என்றுஇத்திரளுக்குண்டான வ்யாவர்த்தி தோற்றவருளிச்செய்கிறார். தேஹாத்மாபிமாநிகள், தேவதாந்தரப்ரவணர், இவ்விஷயந்தன்னிலேபுகுந்து ப்ரயோஜநாந்தரங்களை (எ) அபேக்ஷிப்பார், அந்நயப்ரயோஜநராய் ஸாதநாந்தரங்களிலே அந்யபரராயிருப்பாராகிற திரள்களெல்லாவற்றிலும் வ்யாவர்த்தமாயன்றோ எங்கள் திரளிருப்பதென்கிறார். (புகுதலொட்டோம்) “ஆரோபுகுவார்” என்று ப்ரார்த்திக்கிற விவர், (அ) நிர்த்தயரைப்போலே “புகுவொட்டோம்” என்பானென்னென்னில்; வஸிஷ்டன் (ஈ) பரமதயாளுவானாலும் சண்டாளனை அக்நிகார்யத்திலே கூட்டிக்கொள்ளானிறே. இத்தால்-அந்நயப்ரயோஜநர்க்கு ப்ரயோஜநாந்தர பரரோட்டை ஸஹவாஸம் (க0) அஸஹ்யமாயிருக்குமென்றதாய்த்து.

எங்கள் திரளிற் காட்டிலும் உங்கள் திரளுக்கு வாசியென்னென்னில் (ஏழாள்காலும் பழிப்பிலோம்நாங்கள்) என்கிறார். “ஏழாள்” என்று-தமக்குக்கீழே ஒருமூன்றும், மேலே ஒருமூன்றும், தாமுமாக ஏழுபடியைச் சொல்லுகிறது. இஸ்ஸமுதாயத்தைப்பற்றி சாஸ்தரங்கள் ஸஹஸஹஸஹஸஹ - ஸப்தஸப்தசஸப்தச” என்று - இந்தஏழையும், இதுக்குக்கீழேயோரோழையும், இதுக்குமேலேயோரோழையும்; ஆக, இருபத்தொருபடிகாலைச் சொல்லுகிறது. “ஐஸுவலுவ-பாநுஐஸாவார நா தூநவெணுக விஸாகி0.

(க) நிஷேதிக்கிறார் - தடுக்கிறார். (உ) ப்ரயோஜநாந்தரபரர் - ப்ரயோஜநத்தை விரும்புமவர்கள். (ஈ) பகவத்தாஸ்யைகபோகன் - எம்பெருமானுக்கடிமைசெய்கையை தொழிலாகவுடையவன். (ச) ஆஸ்ரயித்தல்-அடைதல். (ஊ) இருகரையர்-இரண்டுஉத்தேச்யத்தையுடையவர்கள். (ஈ) அநர்த்தம்-நீங்கு. (எ) அபேக்ஷித்தல்-விரும்புதல். (அ) நிர்த்தயர்-தையையில்லாதவர்கள். (ஈ) பரமதயாளு-மிக்கதையுள்ளவன். (க0) அஸஹ்யம்-பொறுக்கக்கூடாமை.

வங்கிணுவாநாதி - தஸபூர்வாந்தஸாபராநாத்மாநஞ்சைகவிம்சதிம் பங்க்தி
ஞ்சபுநாதி” என்று முகபேதேநசாஸ்த்ராந்தரஞ் சொல்லிற்று. “ஏழாட்
காலும்” என்கிற சப்தம் இவ்வளவைநினைக்கிறது. இத்தால்-(க) ஒருஸந்
தாநத்திலே ஒருவன் அந்ந்யப்ரயோஜநனாஸ்த், அவனைப்பற்ற, பகவத்ப்ர
பாவம், ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளளவும் செல்லக் கீழும்மேலும் வெள்ளமிடு
மென்கிறது. (பழிப்பிலோம்) (உ) விஷயாந்தரப்ராவண்யமென்ன, (ஈ)
தேவதாந்தரபஜநமென்ன, இவ்வ (ச) தூரதோநிரஸ்தமாகையாலே, பத
ர்கூட்டித்தூற்றவேண்டா. இனி அந்ந்யப்ரயோஜநராய் அந்ந்யஸாதநராயி
ருப்பார்க்குப் பழிப்பாவது - ப்ரயோஜநாந்தரபரதையும் ஸாதநாந்தர பர
தையுமிதே; அவற்றை யுடையோமல்லோமென்கிறார். (நாங்கள்) “எங்க
ள்குழுவு” என்றபோதைச்செருக்குப்போலே, பகவத்விஷயீகாரத்தால் வ
ந்த செருக்குத்தோற்றச் சொல்லுகிறார்.

உங்கள் ஸ்வரூபம் நீங்கள்சொன்னவளவிலே விஸ்வஸித்திருக்குமத்த
னை யளவுடையோமல்லோம், உங்கள் வர்த்தி விசேஷத்தைக்கொண்டு உ
ங்களையறியவேணுமென்ன; அது நீங்களறியும்புடையல்ல, எங்ஙனையெ
ன்னில்; ஒருகார்யப்பாடாக உள்ள அமங்களங்கள்போக மங்களாசாஸநம்ப
ண்ணும்படியாதல், இல்லாதமங்களங்களுண்டாகவேணுமென்று மங்களா
சாஸநம்பண்ணுதல் செய்யுமளவிதே நீங்களறிவது; முன்பு வர்த்தமாய்க்
கழிந்த செயலுக்கு இன்றிருந்து (டு) வயிறுபிடிக்கும் திரள்காணெங்கள
து.(இராக்கதர்வாழிலங்கை) தூர்வர்க்கம் களித்துவர்த்திக்கும் தேசம். புற
ம்பேபோய் பரஹிம்ஸைபண்ணி, குளவிக்கூடுபோலே திரண்டுகடலையும்ம
திளையும் அரணுக்கி, (சூ) அமணக்கூத்தடிக்கும் தேசமென்கை. (இலங்
கைதான் விபீஷண (எ) விதேயமிதே. இனி, “நநநெய்யடி - நநமேயம்”
என்ற ராவணனையும் அவனுடைய (அ) அதிக்ரமத்துக்குத் துணையானரா
க்ஷஸரையு மழியச்செய்து “ஸூஸா நஸஜ்யஸீ ஹவெஈ - ஸ்மஸாநஸத்ருஸீப
வேத்” என்று பிராட்டியருளிச்செய்தபடியே அவ்வூரை (கூ) மூலையடியே
போம்படிபண்ணினான். (படைபொருதானுக்கு) இப்படிசெய்தது ஈஸ்வ
ரத்வப் (க0) பெடாரான ஸங்கல்பத்தாலன்றிக்கே, எதிரிகளம்பு மார்விலே
தைக்கும்படி பொருதவனுக்கு. (பல்லாண்டுகூறுதுமே) அப்போதை கை
யும்வில்லுமாய்ச்சீறிச்சிவந்து எதிரிகள்மேலே வ்யாபரிக்கும்போதை(கக)
ஆகர்ஷகமான வடிவழகுக்கு மங்களாசாஸநம்பண்ணிப் போருவோம் சில
ர்காண் நாங்களென்கிறார். “ஸூராவவாயெ-வஸூராகூரணா: நபூரணெகூ
ஸூ-தெடியாடி-ராகவார்த்தேபராக்ரந்தாநப்ராணெகுருதேதயாம்” என்கி

(க) ஒருஸந்தாநம்-ஒருவம்சம். (உ) விஷயாந்தரம்- ஸர்வேஸ்வரனொழிந்த வி
ஷயம். (ஈ) தேவதாந்தரம் - ஸர்வேஸ்வரனொழிந்ததேவர்கள். (ச) தூரதோநிரஸ்
தம் - தூரத்திலே தள்ளப்பட்டது. (டு) வயிறுபிடித்தல் - துக்கப்படுதல். (சூ) அம்
மணக்கூத்த - லஜ்ஜையின்றிக்கே நிர்வாணமாய் ஆடுகிறகூத்த. (எ) விதேயம் -
ஸ்வாதீகம். (அ) அதிக்ரமம் - அளவுக்குமீறுதல் (கூ) மூலையடியேபோம்படி - ஸ்வ
தத்தரமாய்ப்படி. (க0) பிடார் - பெருமை. (கக) ஆகர்ஷகம்-ஸ்வாதீநப்படுத்துமது.

மூன்றும்பாட்டு வ்யாக்யாந அரும்பதம்.

௩௯

றபடியே அக்காலத்தில் முதனிகளுக்கு (க) அம்புக்கு இறய்க்கப் பணி போருகையாலே அக்காலத்திலே மங்களாசாஸநம் பண்ணுவாரைப்பெற்ற தில்லை; “பிராட்டிபிரிந்தபோதே நம்குடியிருப்புப்பெற்றோம்” என்கிற ப் ரீதியாலே ப்ரஹ்மாதிகள் அய்யபராரானர்கள்; அக்காலத்தில் மங்களாசாஸ நம்பண்ணப்பெறாத குறைதீர இன்று இருந்து மங்களாசாஸநம் பண்ணு வோம்சிலர்காண் நாங்களென்கிறார். (௩)

சக்கிரவர்த்தி. வெ. ஸ்ரீநிவாஸ
அரும்பதம்.

வாழாளித்யாதி—கீழிரண்டு பாட்டுக்கும், மேல்மூன்றுபாட்டுக்குமாக, பேடி காஸங்கதி யருளிச்செய்துகொண்டு, இப்பாட்டில் முதலடியைக்கடாக்கித்து, ‘சூ தெ-ராஜிஜாஸு:’ என்கிற ப்ரமாணத்தில், பிற்பட்டவர்கள் முற்பட்டதுக்கு ஹே துவைச்சொல்லிக்கொண்டு அவதாரிகை கீழிரண்டு இத்யாதி—“உடி-வி-யா:” என்றதை மூவராகச்சொன்னது ஆர்த்தனையும் அர்த்தார்த்தியையும் ஒருகோடியாக நினைத்து அவதாரிகாந்தரம்ஏகஇத்யாதி—மூன்றாமவதாரிகை அவர்களித்யாதி—மேல் வாக்யத்தில் காண்கையும் புகு துகையும் என்று சொல்லுகையாலே, இங்கேயும் அவ ர்களைக்கண்டு அவர்களோடே கூடவென்று கூட்டுவது—ஆக இவர்களை யழைக் கைக்கு ஹேது மூன்று; அதாவது-அத்தலையில் வைக்கணயத்தைப்பற்றிவரும் தம் முடைய அபர்யாப்தியாதல், ஸ்வாதுமமான இதிலுண்டான இவர்களிழவைப்பற்றி யாதல், இவர்களோடே கூடாதபோது தம்செல்லாமையைப்பற்றி யாதல்—மூன் றும் ஹேதுவை ப்ரமாணபூர்வமாக த்ருடிகரிக்கிறார் அடியாரித்யாதி—குழுவு-ஸ மூகம்—“ஆள்” என்றதுக்கு ஆட்சியை நிரூபகமாகச் சொல்லுமிடத்தில் அவதிசொ ள்லாமையாலே, வேறு எஞ்சினதில்லையென்று பலிக்கிறது-அத்தை யருளிச்செய் கிறார் நிரதிரயேத்யாதி—இப்படிவிலேஷிப்பானேன், உகந்த விஷயத்துக்கு ஸே ஷமாயிருக்கை ஸுகமாயிருக்குமோவென்ன, இவ்விஷயமித்யாதி—இவ்விஷயம் தன்னிலும் அடிமையென்று ஸேஷம்—அநந்யப்ரயோஜநன் என்றது உபாஸகனை- அந்திமப்ரத்யயமாவது-அந்திமஸ்ம்ருதி—ப்ராயமென்றது-இதரவிஷயங்களை வ்யா வர்த்திக்கைக்காச—ஸாதநாந்தரநிஷ்டனுக்கும் என்றது-கீழ்அநந்யப்ரயோஜநகைச் சொன்ன உபாஸகனுக்கும்என்றபடி-கர்த்தவ்யபுத்தியென்றதுஸாஸ்த்ரவிஹிதமென் கிற நினைவு என்றபடி—ஆக இவ்வளவும் வ்யாவ்ருத்தங்களை யருளிச்செய்து நிர திரயஸுகரூபதையையும் உபபாதிக்கிறார் இக்குறைகளித்யாதி—இக்குறைகளொ ன்றுமின்றிக்கே என்றதுக்கு அந்தப்ரீதியே புருஷார்த்தமாயிறே யிருப்பது என்றத னேடு அந்வயம்—நிரபேக்ஷணான என்றது-ஸம்ருத்தியில் ஸர்வஹேது நிரபேக்ஷணான என்றபடி—ஆளாகி என்றமல் “ஆட்பட்டு” என்பானென்னென்னில்; த்ருஷ்டாந்த முகேந அருளிச்செய்கிறார் பட்டு என்றது இத்யாதி—போலேயிருக்கிற என்று ஸே ஷம்—உவரிடக்கடல்-லவணாப்தி—இத்தை விவரிக்கிறார்நானெனக்கித்யாதி—நான் என்றது-அஹங்காரம் - எனக்கென்றது-மமகாரம்—இப்போது “நின்றீர்” என்கை யாலே, மூன்புநில்லாமைதோற்றுகிறது;- அத்தைவிவரிக்கிறார் வாயுஇத்யாதி—“ஏல்” என்கிறயத்யர்த்தத்தை ஸப்ரமாணமாக உபபாதிக்கிறார் “ஸேஷிஹா தூ” இத்யாதி— அநந்யப்ரயோஜநர் - மங்களாஸாஸநபரர்—இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் நாகபாஸ இத்

(க) அம்புக்கிரய்க்கப்பணி போருகை - அம்புக்குப் பின்வாங்குகைக்கே காரி யம்போருகை.

திருப்பல்லாண்டு

யாதி—நாகபாஸத்தினன்று அடையமோஷித்தில்லாமையாலே, நாகபாஸத்தினன்று என்றது ப்ரஹ்மாஸ்த்ரபந்தநத்தினன்று என்றபடி—பலிதம் இந்தஇத்யாதி—மேலுக்கவதாரிகை - அநந்யேத்யாதி—உரியார் -ப்ராப்தரானவர்—உக்தார்த்தத்தை லோகவ்யவஹாரமுக்கே த்ருடிகரிக்கிறார் அடிமை யித்யாதி—விலையோலை - க்ரயபத்ரம்—மண்ணாவது என்றது-மண்கொள்ளுகையாவது என்றபடி—அந்த ந்யாயத்தாலே-விலையோலையெழுதுகிற ந்யாயத்தாலே யென்றபடி—நம் ஆழ்வார்கள் என்றது-ஸேனைமுதலியாரையும், திருவாழியாழ்வானையும்—அங்குரார்ப்பணத்தினன்றைக்கு ஆழ்வார் திருநாளென்றிறே ப்ரஸித்தி—மணமாவது என்றது-மணங்கொள்ளுகையாவதென்றபடி—செய்மின் என்றதல், வாங்குமின் என்றதல் சொல்லாதே, “கொள்மின்” என்றதக்குத் தாத்பர்யம் “கொள்மின்” இத்யாதி—இத்தால்கொள்வாரும் கொடுப்பாரும் நிரஹங்காரராய் நிர்மமகாரராயிருக்கையைச் சொல்லுகிறதென்றுகருத்து—கிடந்தானையைக்கண்டேறுகை யென்றது-படுத்திக்கொண்டிருக்கிற யானையைத்தானேயேறுகை—சீரிதாக-ஸாதரமாக—கொடுக்கக்கடவர்கள் என்ற அநந்தரம், என்கையும் என்று ஸேஷம்—ஸாஸ்த்ரார்த்தம் என்றது - தாத்ருத்வத்திலும் ப்ரதிகரஹீத்ருத்வத்திலும் மமகாரகிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிற திருமந்த்ரார்த்தமென்றபடி—“கூழாள்” இத்யாதிகளுக்கு பாவம் இவ்வார்த்தையித்யாதி—இவ்வார்த்தையென்றது-வாழாட்பட்டு என்கிறவார்த்தை—வாசியறியாதே யென்றது-தங்களுடைய ப்ரயோஜநாந்தரங்களும் வாழ்ச்சியென்று ப்ரமித்து அநந்யப்ரயோஜநாடழைத்தானென்கிற விஸேஷமறியாதேயென்றபடி—இது என்றது-கூழ் என்றத்தை—ஈஸ்வரனுக்கு எழுதிக்கொடுப்பார் அநந்யப்ரயோஜநங்களைக்கேட்பாரோ வென்ன, தன்னை யித்யாதி—இது வித்தவ்யாக்யாத்ருவாக்யமாதல்—ப்ரமித்தவர்களன்றிக்கே அநந்யப்ரயோஜநராயே, வந்த ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொள்வானாநிஷேதிக்கிறொன்று அர்த்தாந்தரம் “கூழாள்” இத்யாதி—“பட்டு” என்றதுகீழும் இங்கும் ஒத்திருக்க, இங்கு அகப்பட்டு என்பானென்னென்ன, பந்தகேத்யாதி—நாங்கள் என்று அஹங்கரிக்கலாமோவென்ன, எங்கள் இத்யாதி—வ்யாவ்ருத்தியை உபபாதிக்கிறார் தேஹேத்யாதி—அவதாரிகையிலே தம்முடைய அபர்யாப்தியாலே சதுர்வித புருஷர்களையும் அழைக்கிறொன்றொன்றினீர், ஆனால் “புகுதலொட்டோம்” என்னக்கூடுமோ என்கிற ஸங்கையை அதுவதித்து, பரிஹரிக்கிறார் ஆரோஇத்யாதி. இந்த பரிஹாரத்துக்கு அவர்கள் திருந்தாதே கேவலப்ரயோஜநாந்தர பரராயிருந்தால் த்யாஜ்யமென்று கருத்து—“புகுதலொட்டோம்” என்றத்தாலே ஸ்வரூபஸி கைஷசெய்தருளுகிறார் இத்தால் இத்யாதி—இத்தால் ஏழுதலைமுறையைச் சொல்லுகிறதென்கிறார் “ஏழாள்” இத்யாதி—அவ்யகாதாநாதிஸாமாந்ய தர்மங்களுக்கு இருபத்தொருதலைமுறைக்கு அதிஸாபஞ்சொல்லியிருக்க, எழ்படியென்று பகவத்ப்ரபாவத்தைக்குறையச் சொல்லக்கூடுமோவென்ன, இந்தஸமுதாயேத்யாதி—இந்தஸமுதாயத்தைப்பற்றியென்றது-கீழ்ச்சொன்ன ஸப்தகத்தை மத்யமாவதியாக்கியென்றபடி—ஆள் என்று புருஷர்களைச்சொல்லுகிறது—கால் என்றது-ஸந்ததி—இவ்வளவையென்றது-இருபத்தொருபடியை—ஒரோ முக்குச்சொன்னது மற்றவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம்—ஸாமாந்ய தர்மத்துக்கு இத்தனைபுண்டானால், பகவந்நிஷ்டைக்குச் சொல்லவேண்டாவிதேயென்று கருத்து—பலிதார்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் இத்தால் இத்யாதி—“பழிப்பு” என்பது-தோஷம்—இதுஸாமாந்ய ஸப்தமாகையாலே, விஷயாந்தரப்ரவண்யாதிகளைச்சொன்னாலும், ப்ரயோஜநாந்தரபரரானவர்களுக்கும் த்யாஜ்யமானதை அப்ரஸக்தமென்றொன்றுகொண்டு, விஸேஷபர்யவஸாநம்பண்ணுகிறார் விஷயாந்தரேத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே—“பழிப்பிலோம்” என்றநாங்கள் என்று ஸித்தமன்றோ, விஸேஷிப்பானென்னென்ன, எங்கள் இத்யாதி—எங்கள்என்ற இடத்தில் வ்யாவ்ருத்திசொல்லுகையும் செருக்காலே யென்று கண்டு

நாலாம்பாட்டு வ்யாக்யாநம்.

கொள்வது—மேலுக்கு அவதாரிகை உங்கள் இத்யாதி—அளவு-ஜ்ஞாநம் - புடை-
 ப்ரகாரம்—காரியப்பாடாக-ப்ரயோஜந நிமித்தமாக—முன்பு வ்ருத்தமாயென்று
 விஸேஷித்தது யுகாந்தரவ்யவதாநம் தோற்றுக்கைக்காக—எங்களது என்ற அநந்த
 ரம் என்கிறொன்று ஸேஷம்—இராக்கதர்-ராக்ஷஸர்-கீழ்வாக்ய விவரணம் புறம்
 பேயித்யாதி—குளவி-கீடவிஸேஷம்—“இலங்கை” என்கையாலே அர்த்தஸித்தம்.
 கடலையும்மதீனையும் அரணுக்கியென்றது—“வாழ்” என்றதிலே நோக்காக அமணக்
 கூத்தென்றது; அதாவது லஜ்ஜையின்றியிலே நக்நதையோடே கூத்தாடுகை—இல
 ங்கை பாழ் ஆள் ஆக என்னுதே, ஆள் பாழ் ஆக என்பானென்னென்ன, இலங்கை
 தான் இத்யாதி—ஸ்ரீவிபீஷணுழ்வானுக்கு லங்காதிபத்யம் கடற்கரையிலே கொடுக்
 கையாலே, அததையழிக்கவொண்ணுதென்று இவ்வாக்யத்துக்குத் தாத்பர்யம்—ஆ
 னால் ஆள்பாழ் ஆம்படி பண்ணுவானென்னென்ன, இனி ‘‘நநடுயெ’’ இத்யாதி—
 அநிக்ரமம்-மர்யாதாநிக்ரமம்—அழியச்செய்துபோம்படி பண்ணினான் என்று அந்
 வயம்—படைபொருதானுக்கு படையிலே பொருதானுக்கென்றபடி—படை - யுத்
 தம்;—ஆயுதமாகவுமாம்—இப்படிவிஸேஷித்ததுக்கு வ்யாவர்த்தக பூர்வகமாகத்தாத்
 பர்யம் இப்படி யித்யாதி—பெடார் - அஹங்காரம்—ஸங்கல்பத்தாலே யென்றது -
 “ஹநிஷ்யாஸி” என்கிற ஸங்கல்பத்தாலே யென்றபடி—“பொருதானுக்கு” என்
 றத்தைக்கடாக்ஷித்து பாவம் அப்போதை இத்யாதி—கூறுதும் - சொல்லுவோம்—
 இப்படி நீங்கள் கழிந்தகாலத்திற் செயல்களுக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுவா
 னேன், அக்காலத்தில் பரிவரானவர்கள் மங்களாஸாஸநம் பண்ணியிரார்களோ வெ
 ன்ன, ‘‘ராவவாயெ-ஃ’’ இத்யாதி—‘‘டியாஃ நகுவ-ஃடுத’’ என்றது அப்ர
 ணக்தப்ரதிஷேத மல்லாமையால், ப்ராணன்களிலே தயைபண்ணியிருக்கத் தோற்
 துகையாலும், பராக்ரமித்தது பெருமாளுக்காக வென்கையாலே இதுவே ஸ்வாபா
 வி-மென்றும், திருவுள்ளம்பற்றி யருளிச்செய்கிறார் அக்காலத்தில் இத்யாதி—இரு
 ய்க்கப்பணியேபொருகையாலே யென்றது-பின்வாங்குகையே கார்யமான படியாலே
 யென்றபடி—ஆனால் ப்ரஹ்மாதிகள் இருந்தார்களே யென்ன, ‘‘ராவணஸ்யவ்யா
 யி-ஃஹி’’ என்றதிலே நோக்காக அருளிச்செய்கிறார் பிராட்டியையித்யாதி—அந்ய
 பரராணர்கள் என்ற அநந்தரம் ஆகையாலே யென்று கூட்டுவது—சிலர் என்கை
 யாலே வைலகூண்யம் ஸூசிதம்.

நாலாம்பாட்டு.

ஏடுநிலத்திலிடுவதன்முன்னம்வந்தெங்கள் குழாம்புகுந்து
 கூடுமனமுடையீர்கள்வரம்பொழிவந்தொல்லைக்கூடுமினே
 நாடுநகரமுநன்கறியநமோநாராயணயவென்று
 பாடுமனமுடைப்பத்தருள்வீர்வந்துபல்லாண்டுசூறுமினே.

(இ-ள்.) ஏடு-பொல்லாங்கான, நிலத்தில் - மூலப்ரகர்த்தியிலே, இடுவ
 தன்முன்னம் - சேர்ப்பதற்குமுன்னே, வந்து—, எங்கள் குழாம் - அந்ய
 ப்ரயோஜநரான வெங்கள் திரளிலே, புகுந்து—, கூடுமனமுடையீர்கள்- கூ
 டவேணுமென்கிற நினைவுடையவர்களா யிருப்பீராயின், வரம்பொழி-வா
 ம்பொழிய, ஒல்லை - விஸாவாக, வந்து—, கூடுமினே - சேருங்கோள்; நா
 டும் - நாட்டிலுள்ள அவிசேஷஜ்ஞானும், நகரமும்-நகரத்திலுள்ள விசேஷ

திருப்பல்லாண்டு

ஐங்குறும், நன்கறிய - நன்றாகவறியும்படி, நமோநாராயணயவென்று—, பாடும்-பாடத்தக்க, மனமுடை-மனஸ்ஸுண்டாம்படியான, பத்தருள்ளீர்-ப்ரோமத்தை யுடையீராகில், வந்து—, பல்லாண்டுகூறுமின் - பல்லாண்டு பாடுங்கோளென்கிறார்.

(தா-ம்.) உங்களைப் பொல்லாநிலத்தில் இடுவதற்கு முன்பேவந்து, எங்களுடைய ஸமுதத்தில் ப்ரவேசுரித்த, பகவதநுபவத்தைக் கூடுதற்கு நினைவுண்டான வர்களாய், ஆத்மாநுபவத்துக்கிட்ட வரம்பு ஒழியவந்து விராவிலே கூடக்கடவீர்கள்; நாட்டாரும் நகரத்தாரும் நன்றாக விடவும் பற்றவும் அறிய, அர்த்தபஞ்சகத்தையுஞ் சொல்லி, மங்களம்பாடுகிற ப்ரோம நெஞ்சையுடைய பக்தர்களாயிருப்பீராகில், விராந்து வந்து பல்லாண்டு பாடுங்கள் என்பதாம்.

அ-கை.—நாலாம்பாட்டு. (ஏடித்பாதி) கீழே - அநர்யப்ரயோஜநகாயழைத்தார்; அவர்கள் மங்களாசாஸநத்துக்கு (க) ப்ரத்யாஸந்நராகையாலே, நீரிலேநீர்சேர்ந்தாற்போலே சேர்ந்திருக்குமீறே. அவ்வளவிலும் (உ) பர்யாப்திபிறவாமையாலே, “ஈஸ்வரன்கைபார்த்திருக்குமவர்கள்” என்னுமிவ்வளவைக்கொண்டு, ஆத்மப்ராப்திகாமராயும் ஐஸ்வர்யகாமராயும் அழைக்கக்கோலி, அதில்முந்துற ஆத்மப்ராப்திகாமராயழைக்கிறார். ஐஸ்வர்யத்திற் காட்டில் (ஈ) ஆத்மப்ராப்தி (ச) உத்கர்ஷ்டமென்னும் நினைவாலே யழைக்கிறாரல்லர்; அந்தமோக்ஷத்தை இவர் அநர்த்தமென்றிருக்கையாலே. இனி எத்தாலே முற்பட அழைக்கிறதென்னில்; பகவதஸம்பந்தத்துக்கு உபகரணமான (ஊ) சரீரமோக்ஷம்அணித்தாகையாலும், அம்மோக்ஷத்தை (ஈ) ப்ராபித்தால் மீளவொண்ணாமையாலும், ஐஸ்வர்ய காமனுக்கு காலாந்தரத்திலேயாகிலும் பகவதஸம்பந்தம்பண்ண யோக்யதையுண்டாகையாலும்; இவனுக்கு அந்தயோக்யதையு மழிகையாலே தூர்க்கதியைக்கண்டு முற்படவழைக்கிறார். ப்ரயோஜநாந்தரபரர், “மங்களாசாஸநம்பண்ண வாருங்கோள்” என்றால் வருவர்களோவென்னில்; பகவத்ப்ராப்தியிலுத்கர்ஷ்த்தையும், அதைப்பற்ற கைவல்யத்தினுடைய நிகர்ஷ்த்தையுமறிவித்தால், “விட்டுப்பற்றவேணும்” என்னும் (எ) ஆத்மகுணேபேதகாயிறே இவரழைக்கிறது.

வ்யா.—(ஏடுநிலத்திலிடுவதன்முன்னம்) ஏடு என்பது-பொல்லாங்கு. “உங்களைப் பொல்லாநிலத்திலே யிடுவதற்குமுன்னம்” என்று பிள்ளையமுதனார். “ஏடு” என்கிறது-ஸூக்ஷ்மசரீரத்தை, ஸ்தூலசரீரத்திற்காட்டில்ப்ரதாநமாய் அதினுடைய ப்ரயோஜநரூபமாய் நிற்கையாலே, “பாவில் ஏடு” என்னுமாப்போலே சொல்லுகிறது. (நிலத்திலிடுவதன்முன்னம்) ஸ்வகாரணமான மூலப்ரகர்த்தியிலே (அ) லயிப்பதற்குமுன்னே. இது நிர்வஹித்துப்போரும்படி;—“ஏடு” என்று - உடம்புக்குப்பேராய், ஸ்தூல

(க) ப்ரத்யாஸந்நராகையாலே - கிட்டினாராகையாலே. (உ) பர்யாப்தி-தர்ப்தி. (ஈ) ஆத்மப்ராப்தி - கைவல்யப்ராப்தி. (ச) உத்கர்ஷ்டம்-உயர்ந்தது. (ஊ) சரீரமோக்ஷம் - சரீரம்நீங்குகை. (ஈ) ப்ராபித்தால் - அடைந்தால். (எ) ஆத்மகுணேபேதர் - ஆத்மகுணமுடையவர்கள். (அ) லயித்தல் - நசித்தல்.

ஸ-ஓக்ஷ்மரூபமான சரீரம், ஸ்வகாரணமான மூலப்ரகர்தியிலே லயிப்பதற்கு முன் என்னவுமாம். இவ்வாக்யத்தால் - அவர்களுடைய அநர்த்தத்தைக் கண்டழைக்கிறாரென்னுமிடந் தோற்றவிருக்கிறதிறே. (வந்து) ஸ்வதந்த்ர ரா யிருப்பார்க்குத் தம்மளவில் வருமிடத்திலுண்டான தூரத்தைச்சொல்லுகிறது. (எங்கள் குழாம்புகுந்து) கேவலரும் ஒரு ஸமஷ்டியாயிறே யிருப்பது; அது ஸ்வதந்த்ர மாகையாலே அந்யோந்யம் சேர்த்தியற்றிருக்கும். ஒருத்தருடையஸமர்த்தி ஒருத்தரதாயிறே யித்திரளிருப்பது. “வாஸூர ஸ்வஹாவெஃ - பரஸ்பரஸீசபாவை” என்னக்கடவதிறே. இத்திரளில்புகுவார்க்கு எவ்வளவதிகாரம்வேணுமென்னில் (கூடுமனமுடையீர்கள்) “புகுருவோம்” என்னும் நினைவேவேண்டுவது. அவிலக்ஷணங்களான புருஷார்த்தங்களுக்கு (க) புரச்சரணங்கள் கனக்கவேண்டியிருக்க, அதில் விலக்ஷணமான இத்திரளிலே புகுருகைக்கு புரச்சரணம் வேண்டாதிருப்பதென்னென்னில்; அவை அப்ராப்த புருஷார்த்தங்களாகையாலே புரச்சரணாதிகள் அபேக்ஷிதங்களாயிருக்கிறன; இது ஸ்வரூபப்ராப்தமாகையாலே வேண்டா. மாதாபிதாக்களை யநுவர்த்திக்கைக்கு இச்சையேயிறே வேண்டுவது. (உடையீர்கள்) இந்த இச்சையால்வந்த ப்ரயோஜநாதிசயத்தாலே “வைஸ்ரவணன்” என்னுமாப்போலே யருளிச்செய்கிறார். கூடநினைப்பார்க்குச்செய்யவேண்டுவது, முன்புநின்ற சிறுமையைக்குலைத்துவரவேணும் (வரம்பொழிவந்து) “வரம்பொழிய” என்கிறவிது, “வரம்பொழி” என்று கிடக்கிறது. ஸர்வேஸ்வரனுக்கு ப்ரகாரபூதமாய், அவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளை அநுபவிக்க இட்டுப்பிறந்தவன், “ஜராரணவொகூராய-ஜராமரணமோகூராய” என்று(உ) ஸ்வாநுபவத்தளவிலே ஒருவரம்பையிட்டுக்கொண்டானிறே; அத்தையொழிந்து வாருங்கோளென்கிறார். (ஒல்லைக் கூடுமினே) பற்றுகிற புருஷார்த்தத்தினுடைய வைலக்ஷண்யத்தையநுஸந்தித்தால் பதறிக்கொண்டுவந்து விழவேண்டாவோ. “எடுநிலத்தினிடுவதன்முன்னம்” என்றது-சரீரத்தில் அஸ்தைர்யத்தைப்பற்ற; இங்கு “ஒல்லை” என்கிறது - பற்றுகிறவிஷயத்தினுடைய வைலக்ஷண்யத்தைப்பற்ற. “கூடுமனமுடையீர்கள்” என்றும், “கூடுமினே” என்றும் அருளிச்செய்கிறாரிறே யோக்யதையைப்பற்ற. அத்திரளில்நின்றும் பிற்கதிர்ப்பட்டார்சிலரிவர்களுன்று தோற்றுமிறே, ஸ்வரூபம் (ஈ) வெளிச்செறித்தக்கால்.

(நாடுநகரமும்நன்கறிய)இத்திரளிலே புகுருகைக்குவேண்டுவனவருளிச்செய்தார்; இதுக்குமேல் மங்களாசாஸநத்துக்கு வேண்டுவனவருளிச்செய்கிறார் “நாடு” என்று-அவிசேஷஜ்ஞரைச்சொல்லுகிறது; “நகரம்” என்று-விசேஷஜ்ஞரைச்சொல்லுகிறது. ராஜாவுக்கு ப்ரத்யாஸந்நிறே நகரஸ்தர்; நாட்டார் தூரஸ்திறே: ஆகையாலே யருளிச்செய்கிறார். (நன்கறிய) நன்றாகவறிய. பகவத்ப்ரத்யாஸத்தியாலே அவிசேஷஜ்ஞர் விடும்படியாகவும், அதுதானே ஹேதுவாக விசேஷஜ்ஞர் பரிக்காஷிக்கும்படியாகவும்.

(க) புரச்சரணம் - அங்கம். (உ) ஸ்வாநுபவம் - தன்னுடைய அநுபவம். (ஈ) வெளிச்செறித்தல் - விளங்கநிற்பல்.

திருப்பல்லாண்டு

(சன்கறிய)இந்நன்மையை யறியவென்றுமாம்.(நமோநாராயணயவென்று) இவ்வளவும்போராது,“தன்ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடியறிந்து ஸ்வரூபா துரு பமான கைங்கர்யத்தைப்பெறவேணும்” என்று வைஷ்ணவராய்வரவேணு மென்று. “சுஹிவிநஸி - அஹமபிரமம்” “ஹமவகவனவாஹிஷி-பக வதரவாஹமஸ்மி” என்றிறே நமஸஸ்ப்தத்துக்கு அர்த்தமிருப்பது. ஸ்வா யிபக்கல்பண்ணும்அநுகூலவர்த்தியேயிறே புருஷார்த்தமாவது. (பாடுமன முடைப்பத்தருள்ளீர்) நினைத்திருங்குமவ்வளவுபோராது,ப்ரீதிக்குப்போக் குவிட்டுப்பாடுவோமென்னும் நெஞ்சண்டாம்படியான ப்ரோமத்தையுடை யீராகில். (வந்து பல்லாண்டுகூறுமினே) வந்து, திருப்பல்லாண்டு பாடுங் கோள். இத்திரளிலே புரூரவேணுமென்றிருப்பீர்! அதைச்செய்யுங்கோ ள்; அவ்வளவுபோராது, உங்களுடைய வர்த்திவிசேஷமும்பெறவேணுமெ ன்றிருப்பீர்! திருப்பல்லாண்டு பாடுங்கோளென்று (க) க்ரியையை இரண் டாக்கி நிர்வஹிக்கவுமாம். (ச)

அரும்பதம்.

ஏடுநிலத்தில் இத்யாதி—வ்ருத்தாநுவாத பூர்வகமாக மேற்பாட்டுக்குங்கூட னைங்கதியருளிச்செய்துகொண்டு, “கூடுமனமுடையீர்” “பத்தருள்ளீர்” என்றத் தைக்கடாக்கித்து அவதாரிகை கீழ் இத்யாதி இவரழைக்கிறது என்னுமளவும்—சே ர்ந்திருக்குமிறே ஆகையாலே கீழ் அநந்யப்ரயோஜநனா யழைத்தார் என்று கீழோடே ஸம்பந்தம்.—அநந்ய ப்ரயோஜநரோடே கூடி மங்களாஸாஸைநம் பண் ணுவதன்றே வேண்டிவது, இவர்களை யழைப்பானென், அழைக்க ப்ரஸக்திதா னுண்டோவென்ன, அவ்வளவிலும் இத்யாதி—உத்கர்ஷத்தைப் பற்ற இவர்களை யழைக்கவொண்ணாதென்ன நின்றுகொண்டு, முற்படுவானென்னென்கிற ஸங்கை யைஅதுவதிக்கிறார் ஐஸ்வர்யத்தில்த்யாதி—ஐஸ்வர்யார்த்திகளைப்பற்றதூர்க்கதொன் று முற்பட அழைக்கிறாரென்கிறார் பகவதித்யாதி—உபகரணமான் ஸரீரமென்றது- “விவித்ராபெஹஸுஹி” இத்யாதியைக் கடாக்கித்து—மோக்ஷத்தை - கை வஸ்யத்தை—இவ்வாக்யம் பகவல்லாபஹேதுவான ஸரீரபரிக்ரஹத்துக்கும் யோக் யதையில்லாதபடி கைவஸ்யம் நித்யமாயிருக்கையாலே வந்ததூர்க்கதியைச்சொல்லு கிறது—இத்தால் மீளுகையும் வருகையும் போகையுமின்றிக்கே மின்மினிபோலே லிருந்து தன்னைத்தானேநின்று கிடக்குமென்றபடி—ஆக இவர்களை யழைக்கைக்கு ப்ரஸக்தியருளிச்செய்தார் கீழ்; அவர்தாம் ஸ்வாபீஷ்டங்களை விட்டுவருவார்களோ வென்று ஸங்கித்து, “மனமுடையீர்” என்றத்தைக்கடாக்கித்து பரிஹரிக்கிறார் ப்ர யோஜநாந்தரேத்யாதி—“ஏடு” என்றதற்கு மூன்றர்த்தம், “நிலம்” என்றதற்கிரண் டர்த்தம்; இவற்றைக்காட்டுகிறார் ஏடென்பது என்றுதொடங்கி என்னவுமாம் என் னுமளவும்—பொல்லாநிலம் என்றது—ஸம்ஸாரபூமி—ஸஞ்ஞம்ஸரீரத்தைக்காட்டும் ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார் ஸ்துலேத்யாதி—ப்ரதாநமாய்-ஆமோக்ஷ ப்ரளய மதுவர்த்தமாநமாகையாலே அதிஸயிதையாய்,—ப்ரயோஜநரூபமாய் என்றது-பல ரூபமாயென்றபடி;—அதாவது-பூர்வபூர்வ கல்பஸ்துஸரீரம்கர்மத்வாராஉத்தரோ த்தரகல்ப ஸஞ்ஞம்ஸரீரத்துக்கு ஹேதுவாகையாலே யென்கை—“வந்து எங்கள் ரூபம்புருந்து” என்னு மிவ்வளவே யமைந்திருக்க, இப்படி யிவ்வாக்யம் ப்ரயோ

க்கு உபபத்தியுங் காட்டுகிறார் “சுஹரீஷி” இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே—“மன முடையீர்கள்” “பத்தருள்ளீர்” என்று கூட்டித்தாற்பர்யம் நினைத்திருக்கு மித்யா தி—“பாடுமனமுடை” என்றதுக்கு வ்யாவ்ருத்தி பூர்வகமாக அர்த்தம் நினைத்தித் யாதி—பத்தருள்ளீர் என்றத்தை யத்யர்த்தவிவகையாலே ஏகவிஷயமாக்கிக் கீழ ருளிச்செய்து, ஸம்போதநவிவகையாலே பிந்நபுருஷவிஷயமாக யோஜநாந்தரம் இத்திரனிலே இத்யாதி—அவ்வளவிலே—கூடுகைமாத்ரம்—க்ரியையை யிரண்டாக்கி இரண்டு க்ரியையை இரண்டு அதிகாரிவிஷயமாக்கி யென்றபடி.

அஞ்சாம்பாட்டு.

அண்டக்குலத்துக்கதிபதியாகியசுரரிராக்கதரை
யிண்டக்குலத்தையெடுத்துக்களைந்தவிருடிகேசன் றனக்குத்
தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர்வந்தடிதொழுதாயிரநாமஞ்சொல்லிப்
பண்டைக்குலத்தைத்தவிரந்துபல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டென்மினே.

(இ-ள்.) அண்டக்குலத்துக்கு . அண்டஸமுஹத்துக்கு, அதிபதியா கி-தலைவனாய், அசுரரிராக்கதரை - அஸுரராக்ஷஸர்களுடைய, இண்டக்கு லத்தை - நெருங்கினதிரளை, எடுத்து - சேரத்திரட்டி, களைந்த-நிர்மூலமா கப்போக்கின, இருடிகேசன் றனக்கு - இந்த்ரியங்களைத் தன்வசமாகநடத் துமவனுக்கு, தொண்டக்குலத்தில்-அடிமைசெய்யுங்குலத்திலே, உள்ளீர்- உளரானரீங்கள்; வந்து—, அடி - ஸர்வேஸ்வரன் நிருவடிகளை, தொழு து—, ஆயிரநாமம் - அவன்திருநாமங்களையெல்லாம், சொல்லி - வாயாரச் சொல்லி, பண்டைக்குலத்தை - பகவத்விமுகராயிருந்தகாலமான பழைய ஜாதியை, தவிரந்து - “நான், எனக்கு” என்கிறநினைவோடுவிட்டு, பல்லா ண்டி பல்லாயிரத்தாண்டென்மின் - அநேகமாயிரம் ஸம்வத்ஸரங்கள் நித் யமாய்ச் செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸநம்பண்ணுங்கோள்.

(தா-ம்.) அண்டஸமுஹத்துக்கு அதிபதியாகி, ஹிரண்யாத்யஸுரரையும், ரா வணாதிராக்ஷஸரையும், நடைவழுவின் சண்டாளரையும், ஆஸ்ரிதவிரோதிகளென்று சேரத்திரட்டி, நிர்மூலமாக நாஸம்பண்ணின ஹ்ருஷீகேஸனுக்கு, அடிமைக்குடி யிழ்ப்பிறந்துள்ள ரீங்கள், அண்டாத்யைஸ்வர்யங்கள் நிஷ்ப்ரயோஜநமென்று வந்து, திருவடிகளே ப்ரயோஜநமென்று ஸேவித்து, போக்யமாகையாலே திருநாமங்க ளெல்லாம் வாயாரச்சொல்லி, பழையஜாதியைநீங்கி, அநேகஸம்வத்ஸரங்கள் மங் களமுண்டாகவேணும், அநேகமாயிரம் ஸம்வத்ஸரங்கள் மங்களமுண்டாகவேணும் என்று பாடுங்கள் என்பதாம்.

அ-கை.—அஞ்சாம்பாட்டு. (அண்டமித்யாதி) முற்பட அநந்யப்ர யோஜநாயழைத்தார்; கேவலரும் ஐஸ்வர்யார்த்திகளும் ப்ரயோஜநாந்த ரபாரா யிருக்கச்செய்தேயும், கேவலருடைய தூர்க்கதியைக்கண்டு முந்து றவழைத்தார்; இப்பாட்டிலே - ஐஸ்வர்யார்த்திகளையழைக்கிறார்.

வ்யா.—(அண்டக்குலத்துக்கதிபதியாகி) தேவதைகளுடைய ஐஸ்வர் யத்துக்கெல்லாம் மேலான (க) அண்டாதிபத்யமிதே ஐஸ்வர்யத்துக்கு

(க) அண்டாதிபத்யம் - அண்டங்களுக்குத் தலைவனாகை.

அஞ்சாம்பாட்டு வ்யாக்யாநம்.

௪௪

மேலெல்லை; அந்த ப்ரஹ்மா ஈஸ்வரனை ஆஸ்ரயிக்கும் ப்ரகாரஞ்சொல்லுகிறது. “சுணாயிவ்யதயேநஃ - அண்டாதிபதயேநமஃ” என்றிறே இப்ப்த ப்ராப்திக்கு ஸாதநமந்த்ரம்; அந்த அண்டைஸ்வர்ய விசிஷ்டனாகவிதே ஸர்வேஸ்வரனை யநுஸந்திப்பது. “வ்யாஹாநாநிநுஸாநு - வ்யாஹாரம்மா மநுஸ்மரந்” என்கிறபடியே இம்மந்த்ரத்தைச் சொல்லவும், நெஞ்சாலே ஐஸ்வர்யவிசிஷ்டனாக அநுஸந்திக்கவுமாயிறே ஆஸ்ரயணப்ரகாரமிருப்பது. * அண்டக்குலத்துக்கு அதிபதியான ஆகாரமேயன்றே இச்சப்தத்திலுள்ளது, ஆஸ்ரயணப்ரகாரம் தோற்றவிருந்ததில்லையேஎன்னில்; (க) உதாரணயிருப்பானொருவன் கையிலே எலுமிச்சம்பழமிருந்தால் “இதிருந்தவழகென்!” என்று சொன்னவளவிலே, (உ) பாவஜ்ஞனாபிருக்குமவன் “கொள்ளலாகாதோ” என்று கருத்தறிந்துகொடுக்குமிதே; அப்படியே, அண்டாதிபத்யத்திலே அபேகையுண்டென்று தங்களபேகையை (ங) ஆவிஷ்கரிக்கிறார்கள். இத்தால் - ப்ரயோஜநாந்தரபரணாக்குறித்து “உதாராஃ-உதாராஃ” என்னுமவனுடைய ஒளதார்யம் ப்ரகாசிக்கிறது. (அண்டக்குலத்துக்கு) “சுணாநாஹுஸஹஸுநாணாஃ-அண்டாநாந்துஸஹஸ்ராணாம்” என்றுதொடங்கி, “கொடிகொடிஸதாநிவ-கோடிகோடிஸதாநிச” என்று (ச) அஸங்க்யாதமர்ன அண்டங்களுக்கு நிர்வாஹகனாகையாலே அபேகித்தாரபேகித்த அண்டங்களைக்கொடுக்கைக்கு உடைமையைச் சொல்லுகிறது. (அதிபதியாகி) உபயவிபூதிக்கும் நிர்வாஹகனாகை. (ஆகி) ஆச்ரிதர்தன்னை யநுஸந்தித்தவளவிலே யாயிருக்கை. ஐஸ்வர்யார்த்தி, ஐஸ்வர்யவிசிஷ்டனாக அநுஸந்தித்தால் அவ்வளவாயிருக்கும்; கைவல்யார்த்தி, (ரு) அஸ்பர்ஷ்ட ஸம்ஸார கந்தனாக அநுஸந்தித்தால் அவ்வளவாயிருக்கும்.

(அசுரரிராக்கதனா) இப்பதத்துக்கு அஸுரர்களாலேவேதாபஹாராத்யாபத்துக்களில் களையறுத்துக்கொடுக்கையும் ரக்ஷகனுக்கு பரமிதே. “ஆர்த்தன்” என்றும், “அர்த்தார்த்தி” என்றும் ஐஸ்வர்யபுருஷார்த்தம் இரண்டு (சு) முகமாயிறேயிருப்பது. அதில் (எ) அர்த்தார்த்தியைக்கீழே சொல்லி, இவ்வம்சத்தாலே ஆர்த்தனைச் சொல்லுகிறது. (அ) ஜந்மப்ரபர்த்தி பரநார்த்தமே பண்ணிப்போருவது இரண்டுவர்க்கமிதே. ஸம்பந்தமொத்திருக்க நிரஸநத்திலே யிழிகிறது, ஆச்ரிதவிரோதிகளென்றிறே. (இண்டக்குலத்தை) மிகவும்நெருங்கினதிரனை. “இண்டர்” என்று - சண்டாளர். இவர்களை சண்டாளனொன்று சொல்லுகிறது - (க) நிஹீநொன்னும் நினைவாலே. உத்கர்ஷத்துக்கெல்லை - பரஸமர்த்தயைகப்ரயோஜனா யிருக்கை; நிகர்ஷத்துக்கெல்லை-பரநார்த்தமே யாத்ரையாயிருக்கை. இவ்வாபத்துக்களிலே “சுஸுநாஸுத்ரு வெநஃ-அஸுநாஸுத்ரவேநமஃ” என்றிறே இவர்

(க) உதாரன்-கொடையாளி. (உ) பாவஜ்ஞன்-நினைவறியுமவன். (ங) ஆவிஷ்கரித்தல்-ப்ரகாசிப்பித்தல். (ச) அஸங்க்யாதம்-எண்ணில்லாதது. (ரு) அஸ்பர்ஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தன்-ஸம்ஸாரஸம்பந்தம் சற்றுமில்லாதவன். (சு) முகம்-வகை. (எ) அர்த்தார்த்தி-பொருளைவிரும்புமவன். (அ) ஜந்மப்ரபர்த்தி - பிறப்புமுதல். (க) நிஹீநர்-தண்ணியர்.

திருப்பல்லாண்டு

ஆசிரியர் ஆசிரியண ப்ரகாரமிருப்பது. (எடுத்துக்களைந்த) பொல்லாவரக் கிண்கிணிக் களைந்தானே” என்னுமாப்போலே, ஆசிரிதர்பக்கல் அழல் தட்டாதபடி கிரஸிக்கை. “இலங்கைபாழாளாக” என்றதும் (க) விபீஷண பரிக்காஹத்துக்கு ஒருநோவுவாராதபடியிறே; விபீஷணக்ர்ஹத்துக்கு அழல் தட்டாதபடியிறே லங்காதஹநம் பண்ணிற்றுத் (உ) திருவடியும். (இரு டிகேசன்) ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு ஐச்வர்யாதிகளிலே கர்மாநுகூலமாக ருசியைப் பிறப்பிக்கும்; தன்பக்களிலே (ஈ) ந்யஸ்தபரராயிருப்பார்க்கு ஸ்வரூபாநுபமர்க ருசியைப்பிறப்பிக்கும். ஐச்வர்யார்த்தமாக அவன் பக்களிலே கண்வைக்கும்போதே அவன் வடிவழகிலே உறைக்கவையுங் கோள்; அவன் (ச) “மமேதம்” என்கிற அபிஸந்தியைக் குலைத்துத் தன் பக்களிலே ருசியைப்பிறப்பிக்கும்; அத்தாலே, அபேக்ஷித்த ஐச்வர்யத் தை (ஊ) வீஸ்மரித்து அவன் தன்னையே பற்றலாம்.

(தனக்குத் தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர்) இப்படி ஐச்வர்யத்தில் ப்ரோமம்போய் பகவத்ப்ரோமயுக்தருடைய திரளிலேயுளரான நீங்கள். “தொ ண்டக்குலம்” என்று-தனியே ஒருஸந்தாநம்போலே காணும். “தேஹமே ஸ்வரூபம்” என்றிருப்பார்க்கும், “சேஷத்வமே ஸ்வரூபம்” என்றிருப்பா ற்க்கும் இத்தனை வாசியுண்டிறே. இனி, அநந்யப்ரயோஜநராயிருப்பார்க்கு (க) கர்த்யம் இன்னதென்கிறார் மேல் (வந்தடிதொழுது) திருவடிகளே ப்ரயோஜநமாகவந்து, அநுகூலவர்த்திகளைப்பண்ணி. ஐச்வர்யமே ப்ரயோ ஜநமாய் விஷயாநுபவமே யாத்நாயாயிருக்கை தவிர்ந்து, திருவடிகளே ப்ரயோஜநமாய் அநுகூலவர்த்தியே யாத்நாயாயிருக்கும்படிபாருங்கோள். (ஆயிரநாமஞ்சொல்லி) இரண்டு திருநாமத்தையே நிர்ப்பந்திக்கவேண்டு வது “மமேதம்” என்றிருக்குமன்றிறே; “தவேதம்” என்கிற புத்தி பிறந் தால், பகவத்குணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களெல்லாம் போக்யமாயிறே யிருப்பது; அவற்றை வாயாரச்சொல்லி. (பண்டைக்குல த்தைத்தவிர்ந்து) தொண்டக்குலத்திலே வந்தந்வயித்தவாறே “மமேதம்” என்றிருந்தகாலம் (எ) ஜந்மாந்தரமாய்த் தோற்றுமிறே. ஒரு ஜந்மத்திலே (அ) த்விஜந்மனாகிறானிறே—ராஜர்ஷியான விச்வாமித்ரன், அந்த ஜந்மத்தி லே (க) ப்ரஹ்மர்ஷியானிறே. அங்கு தபஸ்ஸாலே வர்ணபேதம்பிறந் தது; இங்கு பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸ்வரூபபேதம் பிறந்தது. “உனக்கு நான்” என்ற வந்தரம், முன்பு “நான் எனக்கு” என்றிருந்தவிது வ்யதி ரோகமாய்த் தோன்றுமிறே.

(பல்லாண்டு) இப்படி அநந்யப்ரயோஜநரான நீங்கள் மங்களாசாஸ நம்பண்ணுங்கோள். “ப்ரயோஜநாந்தரபரராய்ப் போந்தவன் நமக்கு ஸம்ந் ததியை ஆசாஸிக்குமித்தனை பரிவனாகப்பெற்றோமே!” என்று அவன்

(க) விபீஷணபரிக்காஹம்-விபீஷணஸம்பந்திகள். (உ) திருவடி-ஹநுமான். (ஈ) ந்யஸ்தபரர் - வைக்கப்பட்டசமையுள்ளவர். (ச) மமேதம் - இது என்னுடையது. (ஊ) வீஸ்மரித்து-மறந்து. (க) கர்த்யம் - செய்கை. (எ) ஜந்மாந்தரம் - முன்பிறப்பு. (அ) த்விஜந்மன்-இருபிறப்பாளன். (க) ப்ரஹ்மர்ஷி-ப்ரஹ்மணரிஷி.

அஞ்சாம்பாட்டு வ்யாக்யாந அரும்பதம். சூக

குளிரநோக்கும்; (பல்லாயிரத்தாண்டென்மின்) பின்னை, பல்லாயிரத்தாண்டு என்னுங்கோள். அந்நோக்கம்கு நித்யஸ்ரீயாய்ச்செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுங்கோள். உங்களுக்கு இம்மாத்ரத்தாலே ஸ்வரூபமும், அத்தாலே ஈசுவரனுக்கு ஸமர்த்தியு முண்டாகப்பெற்றால் ஆறியிருக்கிறதென்? சடக்கென மங்களாசாஸநம் பண்ணுங்கோளென்கிரார். (டு)

அரும்பதம்.

அண்டமித்யாதி—சீழ் இரண்டுபாட்டில் ப்ரமேயங்களை யருளிச்செய்து கொண்டு, இப்பாட்டுக்கு ஸங்கதி யருளிச்செய்கிரார் முற்பட இத்யாதி—தரிலோகாதிபதியென்னுதே இப்படி ப்ரயோகிப்பானென்னென்ன, தேவதைகளுடைய இத்யாதி—மேலான-உத்க்ருஷ்டமான—சதுர்த்தஸலோகாதிபதியென்னுதே, “அண்டக்குலத்துக்கதிபதி” என்பானென்னென்ன, மந்த்ரலிங்கம் தோற்றுக்கைக்காக என்கிரார் அந்த இத்யாதி—அந்தப்ரஹ்மாவென்றது - அண்டாதிபத்யத்தையுடைய ப்ரஹ்மாவென்றபடி—சொல்லுகிற ப்ரகாரந் தன்னைக் காட்டுவாராக அதிஷ்டிக்கை “சுணாயிவதயெநஸி” என்கிற வாக்யத்வயமும்—மந்த்ரத்தைச் சொன்னால் போராடோ, ஐஸ்வர்யவிஸிஷ்டனாகவும் அநுஸந்திக்கவேணுமோ, என்கிற ஸங்கையை பரிஹரிக்கிரார் “வ்யாஹாரநு” இத்யாதி—அன்றிக்கே, “நஸிஸுக்ரு” என்று நமஸ்காரமன்றோ ஆஸ்ரயணமாவது, சொல்லுகையும் அநுஸந்திக்கையும் ஆஸ்ரயணமாமோவென்ன, “வ்யாஹாரநு” இத்யாதி—ப்ரணவவிஷயமாகச் சொன்ன இந்தப்ரமாணம் மந்த்ரந்தரங்களுக்கும் துல்யந்யாயேநவருமென்று திருவுள்ளம்—ஆஸ்ரயணத்துக்கு வாசகபதமில்லையென்று ஸங்காநுவாதம்பண்ணிக்கொண்டு, வாசகமில்லாவிட்டாலும் ஸூசகமுண்டென்று, த்ருஷ்டாந்தபூர்வமாகப்பரிஹரிக்கிரார் அண்டத்துக்கித்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே—ஆவிஷ்கரிக்கிரார்களாகையாலே அண்டத்துக்கிபதியாகியென்று அநுவதித்து ஸூசிப்பிக்கிராண்டு கருத்து—வாசகமான ஸப்தத்தைச் சொல்லாதே, கொடுக்கைக்குறுப்பாக அபேக்ஷா ஸூசக ஸப்தம் ப்ரயோகிக்கையாலே, ஒருவிஸேஷாத்ரத்தம் பலித்தென்கிரார் இத்தால் இத்யாதி—குலபதப்ரயோகநாத்பர்யம் “சுணாயிவதயெநஸி—உடைமை-தேயவஸ்து—பதியென்னுதே, “அதிபதி” என்கையாலே, அதிகுபதி: என்று விவக்ஷித்து அருளிச்செய்கிரார் - உபயேத்யாதி—இவ்வாக்யம் உபாஸகாபிப்ராயமன்றிக்கே ஆழ்வாருக்குக் கருத்தாக வ்யாக்யாதா அருளிச்செய்கிராண்டு கண்டுகொள்வது—சிலஸ்ரீகோஸங்களி லிந்த பாடமுண்டு—கோஸாந்தரங்களிலே அதிபதியாகி யென்றெடுத்திக்குட்டி, உபயவிபூதிக்கு நாயகனாயிருக்க ஆஸ்ரீதன் தன்னை யநுஸந்தித்தவளவிலேயா யிருக்கவென்று பாடமுண்டு—இந்த பாடத்தில் உபயவிபூதிநாயகத்வம் ஸஹஜமாயிருக்க, அண்டமாத்ராதிபதியானென்னக் கூடுமோவென்ன, அருளிச்செய்கிரார் உபயேத்யாதி என்று கண்டுகொள்வது—அநுஸந்தித்தவளவிலே-நினைத்த ஆகாரமாத்ரத்திலே—விவரணம் ஐஸ்வர்யேத்யாதி வாக்யத்வயம்—கைவல்யார்த்தியென்கிற வாக்யத்துக்கு, “அறவனை யாழிப்படையந்தணனை” என்று ஸப்தத்திசுணயோகத்தைச் சொல்லுவார்களிறேயென்று கருத்து—அவ்வளவாயிருக்குமென்றது - ரக்ஷயாபேக்ஷாநுகுணமாகத் தன்னை யமைத்துவைக்குமென்கை—ப்ரஹ்மா அண்டாதிபத்யத்துக்காக ஆஸ்ரயிக்கிற ப்ரகாரந் சொல்லுகிற இடத்தில் அஸ்ரநிரஸநந் சொல்லுவானென்னென்னில், அருளிச்செய்கிரார் இந்த பதத்துக்கித்யாதி—இந்த பதத்துக்கு என்றது - இந்த அண்டாதிபத்யத்துக்கென்ற படி—ரக்ஷணுக்கு பரமானாலும், பூர்வம் ஐஸ்வர்யார்த்தியை யழைக்கிற ப்ரகார

த்துக்கு அது சேருமோவென்ன ஆர்த்தன் இத்யாதி—இந்த ப்ரஹ்மாவுக்கே ஆபத்து வந்தால் ஆர்த்தியுமுண்டென்று கருத்து—அன்றிக்கே, அநிஷ்டபூர்வகேஷ்டப்ராவணங்கள் ரக்ஷக க்ருத்பமாசையாலே, இஷ்டப்ராவணத்தில் அதுவங்கிகமாக வந்ததென்று கீழருளிச்செய்து, ஐஸ்வர்யார்த்திதான் த்விவிதனாகையாலே, “அசுரரிராக்கதர்” என்றதுக்கு ப்ரயோஜநாந்தர மருளிச்செய்கிறார் ஆர்த்தனித்யாதி யென்னவமாம்—இந்தயோஜனை ஸ்வரஸம்—அசுரொன்றறற்போராதோ, இராக்கதொன்றுஞ் சொல்லவேணுமோவென்ன, ஜந்மேத்யாத்—‘ஸுலோ ஹஸுவஹுதஷு’” என்றிருக்குமவன் இவர்களை யழியச்செய்கைக்கு நியாமக மருளிச்செய்கிறார் - ஸம்பந்தமித்யாதி—“இண்டம்” என்றதுக்கு நெருக்கமாதல் சண்டாளொன்றாதல் இரண்டார்த்தம்—சண்டாளொன்கிறது எவ்வழியாலே யென்ன, இவர்களை இத்யாதி—ஹீநரானமையில் எல்லையை ஸப்ரதிகியோகியாக அருளிச்செய்கிறார் - உத்கர்ஷத்துக்கித்யாதி—ஆகையாலே யிப்படி பரநார்த்தம்பண்ணுமவர்கள் சண்டாளொன்று கருத்து—இந்த அஸுரநிரஸநமானது ஆஸ்ரயணப்ரகாரமானமையை அருளிச்செய்கிறார் இவ்வாபத்துக்களித்யாதி—இவ்வாபத்துக்களென்றது—இந்த அஸுரரால் வந்த ஆபத்துக்களென்றபடி—“களைந்த” என்றறற்போராதோ; “எடுத்து” என்பானென்னென்ன, “பொல்லா” இத்யாதி—அழல்-ஒளவுண்யம்—இப்படி நிரஸித்ததுக்கு உதாஹரணம் “பாழாள்” இத்யாதி—பரிக்ரஹம்-பரிகரமென்றபடி—இவனையன்றிக்கே இவனைப்பற்றின திருவடியும் இப்படி செய்தானென்கிறார் விடீஷணேத்யாதி—ஹ்ருஷீகாணம் இந்த்ரியாணமீஸஃ நியாமகஃ என்றாய், இந்த்ரியங்களென்னமையாலே யதாநீகாரம் நெஞ்சை மூட்டுமென்று அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் ப்ரயோஜநாந்தரபரரித்யாதி—ஆனால் எங்களுக்கு அவனைப்பற்ற வழியேதென்ன, அருளிச்செய்கிறார், ஐஸ்வர்யார்த்தமாக இத்யாதி வாக்க்யத்ரயத்தாலே—வடிவிலே யிவன் நெஞ்சவைத்தால், அதுவும் பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரியாகையாலே வசீகரிக்குமாகையாலே, ப்ரயோஜநாந்தரபரதையைக் குலைக்குமென்று கருத்து—“இருடிகேசனுக்கு” என்றதே, “தனக்கு” என்று விஸேஷிக்கையாலே ஐஸ்வர்யத்திலே ப்ரோமம்போய் என்றபடி—“திரள்” என்றமல், குலம் என்றதுக்கு வாசனை, தொண்டக்குலமித்யாதி—“இண்டக்குலத்தை யெடுத்துக்களைந்த” என்றும், தொண்டக்குலத்திலுள்ளி” என்றுஞ் சொல்லுகிற பதங்களைக் கடைக்கித்து, வ்யாக்யாதா ஈடுபடுகிறார் தேஹமே ஸ்வரூபமித்யாதி—மேலுக்கெல்லாம் அவதாரிகை இப்படி யித்யாதி—“அடிவந்துதொழுது” என்று அந்வயமுக்கேந அருளிச்செய்கிறார் திருவடிகளே யித்யாதி—கீழ்வாக்யத்தை வ்யாவர்த்த்யமுக்கேந அருளிச்செய்கிறார் ஐஸ்வர்யமேயித்யாதி—ஒன்றிரண்டமையாதோ, ஆயிரம்வேணுமோவென்ன; அருளிச்செய்கிறார் இரண்டித்யாதி வாக்க்யத்ரயத்தாலே—இரண்டு என்றது “சுணாயிவ தயெநஃ” “சுஸுஹுதயெநஃ” என்றத்தை நினைக்கிறது—மமேதமென்றிருக்குமன்று-தனக்கொரு புருஷார்த்தம் வேணுமென்றபோது என்றபடி—தவேதமென்கிற புத்தியாவது-எல்லாநன்மைகளும் அத்தலைக்கு வேணுமென்கிற ப்ரதிபத்தி—“ஆயிரம்” என்றது அநந்தமென்று விவக்ஷித்து, திருநாமங்களெல்லாம் என்கிறார்—ஆயிரநாமங்களோடே, “பல்லாண்டென்மின்” என்ன அமைந்திருக்க, சொல்லியென்று விஸேஷித்ததுக்குத் தாத்பர்யம் ஆயிரஞ்சொல்லியென்றது—“பண்டைக்குலம்” என்றது - முன்புள்ள குலம் என்றபடியாய் ஜந்மாந்தரமென்றபடி—ஜந்மமொன்றாயிருக்க; ஜந்மாந்தரமாகிறபடி யெங்ஙனையென்ன; தொண்டக்குலத்திலே யித்யாதி—இதுக்கு உதாஹரணத்வயம் ஒரு ஜந்மத்திலே யித்யாதி வாக்க்யத்வயம்—இப்படி ஆகைக்கு ஹேதுவேதென்ன, அங்கு இத்யாதி வாக்க்யத்வயம்—ஸ்வரூபபேதமென்றத்தை உபபாதிக்கிறார் உனக்கித்யாதி—வ்யதி

இவர்களையும் அழைத்தாராய்நின்றார் கீழ்;இதில், * வாழாளிலழைத்த அந்
ந்யப்ரயோஜநர், தங்கள் ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வரூபாநுரூபமான வர்த்தியை
யும் சொல்லிக்கொண்டு வந்துபுகூர, அவர்களைக்கூட்டிக் கொள்ளுகிறார்.
“ஏழாட்காலும் பழிப்பிலோம்” என்று ப்ரயோஜநாந்தரபரணாக்குறித்துத்
தாமருளிச்செய்த தம்முடைய திரளுக்குண்டான வேற்றத்தை, புகூருகிற
வர்கள், தங்களுக்குண்டாநச் சொல்லிக்கொண்டு வந்து புகூருகிறார்கள்.
தந்தாமேற்றஞ்சொல்லிக்கொண்டு வந்து புகூருகை (க) ஸாத்விகர்க்கு
(உ) யுக்தமோவென்னில்; ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் பயங்கெடுகக்கா
கச் சொல்லுகிறார்களாகையாலே யுக்தம். “வநமாஸநஹிகாஸெ வத
ஹைவக்ஷிவெவிதெ | வெநதெயஜஹஸகூ: வரிமஹஸஹஸுஸ:
பநகாஸநமாகாஸே பதந்தம்பக்ஷிஸேவிதெ | வைநதேயமஹம்ஸக்த: பரி
கந்தும்ஸஹஸ்ரஸ:” என்று-திருவடி, (ங) ஸ்வசக்தியைச் சொன்னானிறே
முதவிகளுடைய பயம் (ச) சமிக்கைக்காக.

வ்யா.—(எந்தை) தானும் தமப்பனுமாக இருவர். (தந்தை தந்தை
தந்தை) என்று-ஒரு மூவர். (தம்முத்தப்பன்) “தம்” என்று-முடிந்தவனை
(ரு) அநுபாஷிக்கிறது. (முத்தப்பன்) “அப்பன்” என்று - தமப்பனார்;
“முத்தப்பன்” என்று - பாட்டனார்; ஆகையாலே அங்கே யிருவர்; ஆக,
எழுவாயுஞ் சொல்லுகிறது. ஆழ்வார் “ஏழாட்காலும் பழிப்பிலோம்”
என்று திரளவருளிச்செய்தார்; இவர்களும், (ஏழ்படிகால்) என்று திரளச்
சொல்லாநின்றார்கள். பிரித்துச்சொல்லுகிற விதுக்குபலமென்னென்னில்;
(க) ஸ்வஸந்தாநத்தில் மங்களாசாஸநம்பண்ணிப் போந்தவர்கள்பக்கலுண்
டான ப்ரீத்யதிசயத்தாலே சொல்லுகிறார்கள். “ஸஹிவிஜ்ராதஸஹநய
திதவெஷஹநமரீயாநஸுஹஜ:விதா-ஸஹிவித்யாதஸ்தம் ஜநயதிதச்
சுரேஷ்டம்ஜநமகரியாந் ப்ரம்ஹத:பிதா” என்று வித்யாஸந்தாநத்தைக்
கொண்டாடுமாபோலே “விதாரஹாதாரஹாநு - பிதரம்மாதரந்தா
ராத்” என்று த்யாஜ்யமான யோநிஸந்தாநத்தைக் கொண்டாடுக யுக்த
மோ வென்னில், யுக்தம்; கொண்டாடுகைக்கு ப்ரயோஜநம் பகவதஸ்ம்பந
தமாகையாலே வித்யாஸந்தாநத்திலும் பகவதவிமுகன் (எ) த்யாஜ்யனல்ல
னே. (ஏழ்படிகால்தொடங்கி) அர்த்தகரமத்தாலே ஏழையுஞ் சொல்லச்
செய்தேயும் திரளச்சொல்லுகிறது. ஸ்வஸந்தாநத்திலுண்டான (அ)
ஆதராதிசயத்தாலே. (வந்து) மங்களாசாஸநம்பண்ணுகைக்குயோக்யமான
(க) தசைகளிலே வந்து. (வழிவழியாட்செய்கின்றோம்) முறைமுறையா
கத்தப்பாமே அடிமை செய்கின்றோம். இத்தால் - இஸ்ஸந்தாநத்துக்கு மங்

(க) ஸாத்விகர் - ஸத்த்வகுண முள்ளவர்கள். (உ) யுக்தமோ - தகுதியோ.
(ங) ஸ்வசக்தியை - தன்வல்லமையை. (ச) சமிக்கை - தணிக்கை. (ரு) அநுபாஷிக்
கிறது - அநுவதிக்கிறது. (க) ஸ்வஸந்தாநம் - தன்னுடையவம்சம். (எ) த்யாஜ்
யன் - விடத்தக்கவன். (அ) ஆதராதிசயம் - அன்பின் மிகுதி. (க) தசை -
ஸமயம்.

களாசாஸந (க) விச்சேதம் பிறந்ததில்லையென்கை. (உ) யாஜ்ஞிகஸந்தா நத்துக்கு த்ரிபுருஷ (ங) விச்சித்தியாலே அப்ராஹ்மண்யஞ் சொல்லுமா போலே, மங்களாசாஸநவிச்சித்தியால் வைஷ்ணவத்வஹாநி சொல்லுங்கு றை எங்கள் ஸந்தாநத்தில் இல்லையென்கிறார்கள். “யஸ்யுவெடிஸுவேஹி விஹிஷெடுதக்சிவாஸாஷ்யு | ஸுவெடிஸாஹணொஜய ஸாஸாஸ ஸவஹிஷ்யு-க: - யஸ்யவேதஸ்சவேதீச விச்சித்யேதேத்ரிபுருஷம் | ஸவை தூர்ப்ராஹ்மணோஜ்யேயஸ் ஸர்வகர்மபஹிஷ்கர்த:” என்னக்கடவதிறே. “வழிவழி” என்று - சாஸ்த்ரமார்க்கத்தாலும் சிஷ்டாசாரத்தாலு மென்று மாம். “ஸாநிஸூாஹிஸூாஹி:ஸாந்திஸாந்திஸாந்தி:” என்றும், வஸ்யு ஶஸாநிஸூாஹி - பஸ்யேமஸரதஸ்சதம்” என்றும், “ஸாஸாநு ஶெவாநுநஸி ஸூஹி-ஸர்வாந் தேவாந்நமஸ்யந்தி” என்றும், “ஶேமஶாநிஸூாஹி-மங்களாநிப்ரயுஞ்ஜாநா:” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. (ஆட்செய்கின் றேம்) ஆட்செய்கையாவது - திருப்பல்லாண்டு பாடுகையிறே.

மேலே “பந்தனைதீர்ப்பல்லாண்டு” என்றத்தை வர்த்தியாகச்சொல் லுகையாலே, இதுக்குக்கீழ் - தங்களுடைய ஸந்தாநத்தி லேற்றஞ்சொன் னார்களாய், மேல் - தங்களுடைய வர்த்திவிசேஷஞ்சொல்லுகிறார்கள் (திரு வோணத்திருவிழவில்) விசேஷித்துத் திருநகூத்ரஞ்சொல்லாத விடத்துக் கெல்லாம் இதுவே திருநகூத்ரமாகக்கடவது. “திருவோணம்” என்கிறது ஜந்மநகூத்ரமென்னில் உகவாதாறிந்து (ச) அபிசரிப்பர்களென்று அஞ் சி, திருவோணமென்கிற திருநாளிலேயென்று மறைத்துச்சொல்லுகிறார். (அந்தியம்போதில்) தேவர்களுக்கு பலம் க்ஷீணமாய் அஸூரர்க்கு பலம் வர்த்திக்கும் ஸமயத்திலே. (அரியருவாகி) ஒரு காலவிசேஷம் வேண்டா தே ஸர்வகாலமும் மங்களாசாஸநம் பண்ணவேண்டும்படியான வடிவையு டையனாய், “நாஸாவிஹவவாஸூஸூ - நாஸிம்ஹவபுஸ்ப்ரீமாந்” என் றும், “அழகியான்றானே யரியருவன்றானே” என்றும், “நரங்கலந்தசிங்க மாய்” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. (அரியையழித்தவனை) “அரி” என் று-சத்ரு. (ரு) ஸஹஜசத்ருவான ஹிரண்யனைக் குற்றயிராக்கிவிடாதே உருவழித்தவனை. “சுகிரந்தெங்கும் சிந்தப்பிளந்த” என்னக்கடவதிறே. அவனை யழியச்செய்தது பயஸ்தாநமாகிறது பின்புள்ளார்பகைகொண்டா வெ றென்னுமத்தாலே. (பந்தனைதீர) துஷ்ப்ரகர்தியான ஹிரண்யனுடலைக் கீண்டு பொகடுகையால்வந்த அனுக்கம்தீர. திருவவதரித்த திவஸத்திலுண் டான (சூ) அபதாநமாகையாலே “அனுக்கம்” என்றதிறே. (பல்லாண்டு) அநுகூலர்வாயாலே ஒருக்கால் மங்களாசாஸநம்பண்ண, அவ்வஸ்துவினு டைய அனுக்கம்போய், நித்யமாய்ச்செல்லுமென்றிறே இவர்கள் நினைவு. (பல்லாயிரத்தாண்டென்று பாடுதுமே) ஒருக்கால் “பல்லாண்டு” என்றத்

(க) விச்சேதம் - இடைவிடு. (உ) யாஜ்ஞிகஸந்தாநம்-யாகம்செய்யும் ஸந் ததி. (ங) விச்சித்தி - விட்டிருக்கை. (ச) அபிசரித்தல்-சூர்யம்வைத்தல். (ரு) ஸஹஜ சத்ரு - இயல்பானசத்ரு. (சூ) அபதாநம் - செயல்.

தால் (க) பர்யாப்திபிறவாமையாலே காலதத்வமுள்ளதனையும் நித்யமா ய்ச்செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸநம்பண்ணுகையே எங்களுக்கு வர் த்தியென்கிரார்கள். (சு)

அரும்பதம்.

எந்தை இத்யாதி—மங்களாசாஸநத்தில் தமக்குண்டான அபர்யாப்தியாலும், அதில் ரஸ்யதாநிபந்தநமாக இவர்களிழந்திருக்கிரார்களென்கிற க்ருபாதிசயத்தாலும், திருத்தியாகிலும் இவர்களோடே தாம் மங்களாசாஸநம்பண்ணுகை தமக்கு தாரகமாகையாலும், இவர்கள் அவன் கைபார்த்திருக்கும் யோக்யதாமாத்ரத்தாலும் அழைக்கிரா என்றுகீழ், ஆகிலும் அநந்யப்ரயோஜநர் நீரிலே நீர்சேர்ந்தாற்போலே வருமவர்கள், ப்ரயோஜநாந்தரபரராகில் ஸ்வநிகர்ஷத்தாலே புகுதார்களென்று, இவர்களுடைய வீஸேஷமறியு மாழ்வார் அழைக்கக்கூடாதேயென்கிற ஸங்கையிலே அருளிச்செய்கிரார் அநந்யப்ரயோஜநர்க்கும் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே—அழைக்கக்கடி புகுதலாம்படி யிருக்குமிதேயென்று வாக்யாந்வயம்—தேங்காதே-தயங்காதே; பயப்படாதேயென்றபடி—இப்பாட்டில் ஆழ்வார தம் ஸ்வரூபஞ் சொல்லுகிராொன்று கூடாது வாழாட்டிடிலே சொல்லுகையாலே—இது ப்ரயோஜநாந்தரபரருடைய பாசரமென்னக்கூடாது “ஏழ்படிகாலாட்செய்கின்றோம்” என்றிருக்கையாலே—ஆகையால் அநந்ய ப்ரயோஜநருடைய பாசரமாக வர்த்திஷ்யமாணத்தை யருளிச்செய்கிரார் இதில் இத்யாதி—இது இவருக்குப் பாசரமென்கைக்கு ஸூசகமென்னென்னில், “ ஏழாட்காலும் ” இத்யாதி—ஆத்மப்ரஸம்ஸையாகாதேயென்று ஸங்கித்து, இதுவும் பரமார்த்தமாகையாலே கூடுமென்று பரிஹரிக்கிரார் தந்தாமித்யாதி—பயங் கெடுகைக்காக என்றது - ப்ரயோஜநாந்தரபரர்கள் எங்கே வருகிரார்களோவென்னும் பயமாதல், “உள்ளீடோல்” என்கையாலே மங்களாசாஸநத்துக்கு ஆள்கிடையாமல்வந்த பயமாதல்—பரார்த்தமாக ஸ்வாதிஸாயத்தைச் சொன்னவர்க ளுண்டோவென்ன, “பந்நகாஸநம்” இத்யாதி—முதற்பதத்தி லிருவரும், முடிந்த பதத்திலிருவரும், மத்யே மூவரும், ஆக ஸப்தஸங்க்யையைக் காட்டுகிரார், எந்தை இத்யாதி—முடிந்தவனென்றது—மூன்றாம் தந்தையை—மேல், “ ஏழ்படி கால்” என்று சொல்லாநிற்க, “ எந்தைதந்தை ” என்று கொண்டாடக்கூடுமோ, ஸூ—திஸ்ம்ருதிகள் வித்யாஸந்தாநத்துக்கே ஸ்ரோஷ்டதையையும், இதுக்கு த்யாஜ்யதையையுஞ் சொல்லாநின்றதேயென்கிற ஸங்கையை அநுவதித்து, இவ்விரண்டுக் கும் உத்தேஸ்யதா ப்ரயோஜமம் பகவதஸம்பந்தமென்று பரிஹரிக்கிரார் - “ஸஹி” இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே—இத்தை வ்யதிஹேகமுகேந த்ருடகரிக்கிரார் - வித்யாஸந்தாநத்திலும் இத்யாதி—இவ்விடத்திலே ப்ரயோஜகம் பகவதஸம்பந்தமும் அஸம்பந்தமும்—ப்ராஹ்மண்யம் விலைசெல்லுகிறது வேதாத்யயநாதி முகத்தாலே பகவல்லாபஹேதுவென்று;—அதுதானே இழவுக்குறுப்பாகில் த்யாஜ்யமாமிதே யென்கிறபடியே அநுஸந்தித்துக்கொள்வது—“எந்தைதந்தை” என்று பிரித்துச்சொன்னது ஆதரத்தாலே—ஆனால் திரளவுஞ் சொல்லவேணுமோவென்ன, இதுவுமொரு ப்ரீதியாலே யென்கிரார் - அர்த்தக்ரமேத்யாதி—அர்த்தக்ரமமாவது எந்தை யித்யாதியில் அர்த்தக்ரமமென்றபடி—வழிவழியென்கிற வீப்ஸையாலே பலிதம் தப்பாமேயென்றது—இத்தால் பலித்த தாத்பர்யம்-இத்தால் இத்யாதி—விச்சேதம் வந்தால் அதன் குறையெதென்ன, த்ருஷ்டாந்த பூர்வகமாக அருளிச்செய்கிரார்-யாஜ்ஞிகேத்யாதி—த்ருஷ்டாந்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - “ யஸ்ய ” இத்யாதி—வேதி-யஜ்ஞத்தில் திண்ணை—உலைமுறையாகக் கீழருளிச்செய்து அர்த்தாந்தர மருளிச்செய்கிரார்

(க) பர்யாப்தி - தர்ப்தி.

ஸாஸ்தோத்யாதி—ஸாஸ்த்ரந் தன்னைக் காட்டுகிறார் - ஸாந்திரித்யாதி—சிஷ்டாசா
ரத்தைக்காட்டுகிறார் - “ஸர்வாந்” இத்யாதி—ஆட்செய்கை ஸாமாந்ய ஸப்தமானு
ஷம், ப்ரக்ருதார்த்தாநுகுணமாக விஸேஷிக்கிறார் - ஆட்செய்கையாவதித்யாதி—
இதுக்கு ஹேதுமேலே யித்யாதி—மேலுக்கெல்லாம் அவதாரிகை இதுக்குக் கீழ்
இத்யாதி—“அரியுருவாஹி” என்று, ந்ருஸிம்ஹாவதாரம் ப்ரஸ்துதமாயிருக்க, ஸ்வா
தியென்று சொல்லுகையன்றோ வேண்டுவதென்ன, விஷ்ணுநக்ஷத்ரமாகையாலே
இது எல்லாத்துக்கும் ஸாதாரணமென்று பரிஹரிக்கிறார்; விஸேஷித்து இத்யாதி—
குப்ஜாம்ராத் யவதாரத்தில் திருநக்ஷத்ரம் சொல்லவில்லையென்று கருத்து—
ஆனால் ஜந்மநக்ஷத்ரமென்றோதே, திருவிழாவென்பா னென்னென்னில், திருவோ
ணம் இத்யாதி—என்னில் என்றது-என்று சொன்னால் என்றபடி—அரியுருவானது
அந்தியம்போதிலாயிருக்க, அந்தியென்றதுக்குத் தாத்பர்யம், தேவர்களுக்கு இத்
யாதி—இத்தால் காலமும் பயஹேதுவென்று கருத்து—“அரியுரு” என்றதுக்குத் தா
த்பர்யம் ஒருகாலம் இத்யாதி—அவ்வடிவதான் பரியவேண்டி யிருக்குமாவென்ன,
ப்ரமாணங்கள், “நாஸுவிஹ” இத்யாதி—இவ்விடத்தில், “நாஸுவிஹவபு:”
“ஹகூஹயாபு:” தத்பேக்ஷாநுகுணம் ப்ரதிபந்ந யதாகாம திவ்யமஹா ந்ர்ஸிம்ஹ
ஸம்ஹநக்ஷ அதஃபரஸ்பர தூர்கடாபூர்வ விக்ரஹபரிஹாதபி ஸ்ரீமாந் “ஸுளநு
ஸுபுராஹண்யாஹிஷிஸுதி ஃநொஹஸாஹிஷ்யுஸுபு:” என்கிற ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்
யம் அதுஸந்திப்பது—நரம் - மதுஷ்யாத்வம்—இத்தை நிருபகமாகச் சொல்லுகை
யாலே ஸஹஜஸத்ருவென்கிறார்—குற்றுயிர் என்கிறது - குறுகினப்ராணன்; அதா
வது - ம்ருத்ப்ராயன் என்றபடி—அழித்ததுக்கு மூன்றாந்திருவந்தாதியில் பாசுரத்
தைக்காட்டுகிறார் “சுகிர்ந்து” இத்யாதி—சுகிர்ந்து என்றது - பலகூறுசெய்து என்ற
படி—அழித்தபின்பு பயப்படுவானென்னென்ன, அவனை யித்யாதி—பந்தனை என்
றது அனுக்கம்; அதாவது-ஸிஸு-க்களுக்கு வரும் வ்யாதி—துஷ்ப்ரக்ருதி என்றது
அஸ்ப்ருஸ்யதை தோற்றுக்கைக்காக—பல்லாண்டுஎன்றால் அனுக்கம்போமோவென்ன,
அதுகூலி இத்யாதி—பாடுதும்-பாடுவோம் என்றபடி—வர்த்தமாநத்தாலே இதுவே
வ்ருத்தியென்று தோற்றுகிறது; அந்தையருளிச்செய்கிறார் ஒருக்கால் இத்யாதி.—

ஏழாம்பாட்டு.

தீயிற் பொலிகின்ற செஞ்சுடராழி திகழ்திருச்சக்கரத்தின்
கோயிற் பொறியாலேயொற்றுண்டுநின்ற குடி குடியாட்செய்கின்றோம்
மாயப் பொருபடைவாணனை யாயிரந்தேதானும் பொழிகுருதி
பாயச்சுழற்றியவாழி வல்லா னுக்குப்பல்லாண்டு கூறுதுமே.

ப-ரை.—தீயில் - சந்த்ராதித்யர்களைக்காட்டிலும், பொலிகின்ற-மிக
விளங்காநின்ற, செம் - சிவந்த, சுடர் - ஜ்யோதிஸ்சையுடைத்தாய், திகழ்-
ப்ரகாசியாநின்றன, திருச்சக்கரத்தின் கோயில்-திருவாழியாழ்வானெழுந்
தருளியிருக்கிற கோயிலாய், ஆழி - மண்டலாகாரமான, பொறியாலே-சிஹ்
நத்தாலே, ஒற்றுண்டுநின்று - சிஹ்நிதராய்நின்று, குடி குடி - எங்கள்ஸந்
தாநமெல்லாம், ஆள்செய்கின்றோம் - அடிமைசெய்வோமாய்வந்தோம்; மா
யம் - கர்த்தரிமமாக, பொரு - போர்செய்யாநின்றன, படை-ஸேனையை
யுடையனான, வாணனை - பாணஸாரணுடைய, ஆயிரந்தேதானும் - ஆயிரந்

தோள்களினின்றும், குருதி - ரக்தமானது, மதகுதிறந்தாற்போலே, பொழிபாய - புறப்பட்டோடும்படி, சுழற்றிய - சுழற்றின, ஆழி - திருவாழியாழ்வானை நியமிப்பதில், வல்லானுக்கு - ஸமர்த்தனானவனுக்கு, பல்லாண்டு கூறுதும் - திருப்பல்லாண்டுபாடுவோம்.

தா-ம்.—ஸோமஸூர்யாதீதேஜஃபதார்த்தங்களிற்காட்டில்மிக்குவிளங்குகிற சிவந்தஜோதியோடு மண்டலாகாரமாய் ப்ரகாபிக்குற திருவாழியாழ்வானெழுந்த ருளியிருக்கிற வாஸஸ்தாநத்தின் சிந்ஹத்தாலே சிந்ஹிதராய் நிலையாகநின்று, ஸந்தாநமாக அடிமைசெய்யக்கடவோமாய்வந்தோம், மாயமாகப்போர்செய்கின்றபடையையுடையவாணனுடைய ஆயிரந்தோள்களினின்றும் ரக்தம்ப்ரவஹிக்கும்படிச் சுழற்றின ஆழிவல்லானுக்கு மங்களம்பாடுகின்றோம் என்பதாம்.

அ-கை.—ஏழாம்பாட்டு. (தீயிற்பொலிகின்ற) * ஏடுநிலத்திலே இவராலே (க) ஆஹூதரான கைவல்யார்த்திகள், தங்கள் ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லிக்கொண்டுவர, அவர்களோடே ஸங்கதராகிரார். இவர்களையழைத்தபோது, “வரம்பொழிவந்தொல்லைக்கூடுமினோ” என்று - நீங்கள்பற்றின புருஷார்த்தத்தைவிட்டு வாருங்கோளென்றும், நமோநாராயணாய” என்று - அநந்யப்ரயோஜநராய் வாருங்கோளென்றும், “நாடுகரமும்நன்கறிய” என்று - விசேஷஜ்ஞர்பரிக்ரஹிக்கும்படியாகவும் அவிசேஷஜ்ஞர் (உ) உபேக்ஷிக்கும்படியாகவும் வாருங்கோளென்றிறே அவர்களையழைத்தது. அதில் (ங) கூஹூதர்புருஷார்த்தத்தை விடுகையும் அநந்யப்ரயோஜநராகையும் நம்முடைய கீர்த்தியம். அநுகூலர் பரிக்ரஹிக்கைக்கும் ப்ரதிகூலர் கைவிடுகைக்கும் செய்யவடுப்பதென் என்று பார்த்து, வைஷ்ணவ (ச) சிந்ஹமான திருவிலச்சினையைத்தரிக்கவே (ரு) த்யாகோபாதாநங்களிரண்டும் ஸித்திகீகுமென்று பார்த்து, அதைத்தரித்துக்கொண்டு வந்தோமென்கிரார்கள்.

வ்யா—(தீயிற்பொலிகின்ற செஞ்சுடராழியென்று) வைஷ்ணவ கோஷ்டியிலே புசுரப்பண்ணின (சு) உபகாரஸ்மீர்தியாலே ஆழ்வானைக் கொண்டாடுகிரார்கள். (தீயிற்பொலிகின்ற) “தீ” என்கிற சப்தம் சந்த்ராதியாதி தேஜஃபதார்த்தங்களெல்லாவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம். அதிற்காட்டில் தேஜஸ்ஸுவார்த்திக்கையாகிறது. “சுத்யூராநமஹீவஹதூநஸூ- அத்யர்க்காநலதீப்தம்தத்ஸ்தாநம்” என்கிற பரமபதத்தில்தேஜஸ்ஸுமிக்கிருக்கக்கடவது ஆதித்யாதி தேஜஸ்ஸுக்களிற்காட்டில்; அதிற்காட்டில் அவனுடைய திவ்யமங்களவிக்ரஹ தேஜஸ்ஸுமிக்கிருக்கக்கடவது; அதுக்கும் ப்ரகாசமாயிறே திருவாழியாழ்வானுடைய தேஜஸ்ஸிருப்பது. “வடிவார்சோதிவலக்துறையுஞ் சுடராழி என்னக்கடவதிறே. “தவ்யூலாலா ஸூரீடிஹிவிஹாதி-தஸ்யபாஸாஸர்வமிதம்விபாதி” என்கிறபடியே அவனுடைய தேஜஸ்ஸாலே ஸர்வமும் விளங்காநின்ற தென்னாநிற்க, திவ்யமங்

(க) ஆஹூதர் - அழைக்கப்பட்டவர்கள். (உ) உபேக்ஷித்தல் - அசட்டைசெய்தல். (ங) கூஹூதரம் - தண்ணியை. (ச) சிந்ஹநம்-அடையாளம். (ரு) த்யாகோபாதாநம் - விடத்தக்கதும் பற்றத்தக்கதும். (சு) உபகாரஸ்மீர்தி-நன்றிநினைக்கை.

ஏழாம்பாட்டு வ்யாக்கிரகம்

கனவிக்ரஹத்துக்கு இவன் ப்ரகாசக்ரூம்படி பென்னைவியிட்டு (பென்னைவியிட்டு) * எனமேக நிபச்யாமமான வடிவுக்கு இருட்டனத்தில் (இருட்டனத்தில்) னாற்போலே பாபாகரூபத்தாலேவந்த ப்ரகாசகத்வத்தைச்செய்து (ஆழிதிகழ்திருச்சக்கரம்) (க) இட்டனத்தில் பெருவெள்ளம்போலே ம்புபோக்கற்று, தன்னிலே (உ) மண்டலாகாரமாய்க்கொண்டு விளங்கா நின்றனாள் திருவாழியாழ்வானென்கை. (சக்கரத்தின்கோயில்) ஆழ்வா னெழுந்தருளியிருக்கிற மண்டலாகாரமான வாணஸ்தாநம். (பொறியானே ஒற்றுண்டுநின்று) அதாகிறது - சிஹந்தாலே சிஹந்திராய்நின்ற. திரு விலச்சிணையைத் தரித்தபின்பிறே, இவன் ஜம்மாந்தரத்திற்போகாதே கோ க்ஷாந்தரத்திற்போகாதே ஸுஸ்திராகுப்பெற்றது. பகவதங்கீகாரமும்இது ண்டானானிறே அதிசயிப்பது. ஸ்ரீமத் த்வாரகையில் நின்றும் ஆச்ரிதவிரோ தி நிரஸநார்த்தமாக எழுந்தருளுகிறபோது திருவாசல்காக்கின்ற முதலி கள், “மீளவெழுந்தருளுமளவும் இங்குப்புகுராக்கடவாரார், அல்லாதாரார்?” என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; [உக்ரூஷிதாஹ்வெஷுவ்யா: யாவதாமசி நஃசி|நாஃ ஶிதாஹ்வெஷுவ்யா: யாவதாமசிநஃசி - சக்ராகிந்தாஹ்வெஷுவ்யா: யாவதாமநம்மம | நாமுத்ரிதாஹ்வெஷுவ்யா: யாவதா கமநம்மம] என்று இந்தலக்ஷணமுடையார் யாவர்சிலர், அவர்கள் (உ) நிச் சங்கமாகப்புகுராக்கடவர்கள்; அல்லாதாரை (ச) பாவபரீகை பண்ணிப் புகுரவிடக்கடவது என்றானிறே கர்ஷணன். இதுதான் ஈச்வராங்கீகாரத் துக்கு முடலாய், தானும் “நாமவனுடைமை” என்று நிர்ப்பரனாயிருக்கை க்கு முடலாய், தான்பண்ணினபாபத்தை யநுஸந்தித்து க்ரூரமாகப்பார்க் கக்கடவயமாதிகளு மஞ்சம்படியாயிருப்பதொன்றிறே. “உக்ரூஷியாரண வஃஸாஹ்வாரஸ ஶிவெஷுவ்யா: யாவதாமசிநஃசி வலயாதிவிஹலஷ ணஸு - சக்ராகிதாரணமபும்ஸாம் பரஸம்பந்த வேதநம்| பதிவ்ரதாநிமித்த ம்ஹி வலயாதிவிபூஷணம்” என்று பகவதஸம்பந்தத்துக்கு ஜ்ஞாபகமாயி றேயிருப்பது. (குடிகுடியாட்செய்கின்றோம்) “ஸவஹ்வெஷுவ்யா: யாவதாமசிநஃசி - ஸபுத்ரபௌத்ரஸ்கண:” என்கிறபடியே ஸந்தாநமாக அடிமை செய்க்கடவோமாய்வந்தோம்.

இப்படி அந்யார்ஹராயிருப்பார் செய்யுமடிமையாவது - திருப்பல் லாண்டு பாடுகையிறே; எந்த அபதாநத்துக்கு நீங்கள் மங்களாசாலகம் பண்ணுகிறதென்னில் (மாயப்பொருபடையித்யாதி) எங்களைப்புகுராநிதந் தின ஆழ்வானுடைய வீரப்ரகாசமான துறையிலே திருப்பல்லாண்டு பா டக்கடவோமென்கிறார்கள். (மாயப்பொருபடைவாணனை) ஆச்சர்யமாகப் பொரும் ஸேநையையுடைய வாணென்னுதல். ஆச்சர்யமாகப்பெரும் ஆயுதத்தையுடைய வாணென்னுதல். “மாயம்” என்று - கர்ந்தரிமமாய்,

(க) இட்டனம் - நெருங்கினவிடம். (உ) மண்டலாகாரம் - உட்டலடிவு. (ச) நிச்சங்கமாக - ஸந்தேஹமில்லாமல். (ச) பாவபரீகை - மஹிபரீகை.

திருப்பல்லாண்டு

யுத்தத்தையுடையவனென்னவுமாம். (ஆயிரந்தோளும் பொருகுதியாய்) ஆயிரந்தோள்களாலும் மதகுதிறந்தாற்போலே ரக்தவெள்ளம் குளிகொண்டு பூமிப்பரப்படையப் பரம்பும்படி. பொழிதல் - சொரிதல். இதுக்கு இவன்பண்ணின வ்யாபாரத்தளவேதென்னில் (சுழற்றிய) திருவாழியை விடவேண்டிற்றில்லை, சுழற்றினவித்தனை. அவன்ஒருக்கால் திருவாழியைச்சுழற்ற, வாணனுடைய தோள்களாயிரமும் ஒருக்காலே மகிழ் (டு) கொடுமுடிகள்போலே முறிந்துவிழுந்தன. வாணனுடைய தலையை அறாதொழிந்தது குற்றம் போராமையன்று, உஷை பிதர்ஷீரை யாகாமைக்காகவும், தேவதாரந்தரபஜநம் பண்ணுவார்க்கு பலமிது என்னுமிடத்துக்கு மச்சமாகவும். அதாவது-பரிவின்றி வாணனைக்காத்துமென்றுப் பரிஜைபண்ணி, யுத்தத்திலே இவனைக்காட்டிக்கொடுத்து, ஸபரிசுரையக்கொண்டு முதுகுக்காட்டிப்போன ரக்ஷகன்; ரக்ஷயபூதன் தோள்துணியுண்டான். “உன்னை ரக்ஷிக்கப் புக்கு நான்பட்டதோ!” என்றும், “உன்னை ஆச்ரயித்து நான்பட்டதோ!” என்றும் இருவருங் கூடக்கட்டிக்கொண்டு கதறுகையிறே பலமாய்விட்டது. (ஆழிவல்லானுக்கு) “வில்வல்லான், வாள்வல்லான், தோள்வல்லான்” என்னுமாபோலே, “யஸ்யஸாஜநகாத்மஜா” என்கிறபடியே பிராட்டியை எனக்கென்ன இட்டுப்பிறத்தல், திருவடிதோளிலே நல்தரிக்கவிருத்தல், கைபேராமல் திருவாழியைப்பிடித்தல் செய்யுமதாய்த்து ஸர்வாதிகத்வத்துக்கு லக்ஷணம். (பல்லாண்டுகூறுதுமே) அத்தசையிலே அடிமைசெய்தஆழ்வானுடைய வீரஸ்ரீக்கும், அடிமைகொண்ட கர்ஷ்ணனுடைய வீரஸ்ரீக்கும் மங்களாசாஸநம் பண்ணுவாராப்பெற்றதில்லை; அவ்விழவுதீர இன்றிருந்து திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறோமென்கிறார்கள். (எ)

அரும்பதம்.

தீயில் இத்யாதி—திருவில்ச்சினையுந்தரித்து ஆட்செய்கின்றோம் என்ற, இப்போது சொல்லுகையாலே, முன்பு ஸேஷத்வத்துக்கு இசையாத ஸ்வதந்த்ரொன்று தோன்றுகிறது; அதைத்திருவுள்ளம்பற்றி அவதாரிகை. “ஏடுகிலத்தில்” இத்யாதி—தங்கள் ஸ்வபாவம் என்றது - ஒற்றுண்டு நின்று ஆட்செய்யக்கடவோம் என்கை—அந்தப்பாட்டில் அழைக்கப்பட்டவர்கள் என்னுந்நீர்; அதில் திருவில்ச்சினைதரித்த அடிமைசெய்யவாருங்கோள் என்று அழைத்தாரோ; இதுக்கு ஸஞ்சகமேதென்னில், ஆழ்வார் அருளிச்செய்த அம்ஸத்தில் “நாடுநகரமுநன்கறிய” என்ற இடத்தில் திருவில்ச்சினை ஸஞ்சிதமென்று பரிஹரிக்கிறார் இவர்களை இத்யாதிவாக்யத்தாலே—கருத்யம் என்றது - கர்தும்க்யம் என்றபடி—த்யாகோபாதாநங்கள் என்றது - ப்ரதிகூலாநகூல புருஷர்களுடைய த்யாகஸ்வீகாரங்கள் என்றபடி—ஆழ்வான்கொண்டாடி வர்ணிக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன; அருளிச்செய்கிறார் “தீயிற் பொலிவென்ற” இத்யாதி—வர்களைக்கருஷ்டஸித்தமாகத் தீயென்கிற இத்தை உபலக்ஷணமாக அருளிச்செய்கிறார் தீயென்கிறாப்தம்இத்யாதி—ஆதித்யாதி என்கிற இடத்தில், ஆஸிர்ப்தத்தாலே பரமபதத்தையும் திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தையும் சொல்

(டு) கொடுமுடி - சிகரம்.

ஏழாம்பாட்டு வாய்க்யாத அரும்பதம்

லுகிறது—பொலிகின்ற என்றது—மிருகின்ற என்றபடி—மிருகையாவது கண்டிப்பில் என்று கூட்டுவது—இதுக்கு உத்தரமருளிச்செய்கிறார், “அத்யர்க்க” இதுவாய்க்யாத்ரயத்தாலே—அதற்காட்டில் என்றது - பரமபதாபேஷையாவது—“பொலிகின்ற” என்றதில், வர்த்தமானார்த்தமருளிச்செய்கைக்காக பரமபதாபேஷையருளிச்செய்கிறார், “அத்யர்க்க” இதுவாதிஎன்னவுமாம்—விக்ரஹத்துக்குப் பரமபதாபேஷை என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் “வடிவார்” இதுவாதி—இப்பாகசத்தில் முந்தின அர்த்தம் இங்குவேண்டுவது—திருமேனிதானே எல்லாத்துக்கும் ப்ரகாஸகத்வமென்று பரிஹரிக்கிறார் “தஸ்ய” இதுவாதி—மேலே “திருச்சக்கரம்” என்றானிற்க, “ஆழி” என்றால் புநருக்தமன்றோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் இட்டளத்தில் இதுவாதி—இட்டளம்-நெருங்கினஸ்தலம்—தன்னிலே ஸ்வஸ்யமிந்நேவ—ஆழி - மண்டலம்—திகழ்கைவிளங்குகை—“கோயில்” என்றதுக்கு அர்த்தம் ஆழ்வான் இதுவாதி—ஆழ்வான் என்றது—ஷோடஸபாஹுவான விக்ரஹவிஸிஷ்டனை—பொறி-லாஞ்ஜநம்—ஒற்றுக்கை—ஸ்பர்சித்துக்கொள்ளுகை—இத்தால் பலிகார்த்தம் அதாகிறது இதுவாதி—நின்று என்றபதவாஸனை திருவிலச்சினையை இதுவாதி—ஜந்மாந்தரங்களிற் போகாதே என்றது த்ருஷ்டாந்தார்த்தம்-யத்வா,—“கூலீவரஜிஸுவாரா:வரஜெகாணிவஹகவ:” என்றிருக்கையாலே. ஒற்றுண்டு நிற்கையை அஞ்சுக்கும் உபலக்ஷணமாக்கி, பக்தி நிஷ்டனுக்கு ஜந்மாந்தரஸம்பாவையுண்டாகையாலே தத்வ்யாவ்ருத்யர்த்தமாக ஜந்மாந்தரத்திற் போகாதே என்கிறுரொன்னவுமாம்—மோக்ஷாந்தரம் - கைவல்யம்—ஜந்மாந்தரத்திற் போகாமைக்கும், கைவல்யத்திற் போகாமைக்கும், சக்ராங்கநம்ஹேதுவாமோ, பகவத்ப்ரஸாதாதிஸாயமன்றோ ஹேதுவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் பகவதிதுவாதி;—அத்தை உபபாதிக்கிறார் ஸ்ரீமதிதுவாதி—ஆஸ்ரிதவிரோதி- ஸால்வன்—“யாவதாஃமநம்மம” என்றதுக்குத்தாதபர்யம் - நிஸ்ஸங்கமாகவென்றது;—“சக்ராங்கிதா:” என்றதில் அர்த்தஸித்தமாதல்—“சக்ராங்கிதா:ப்ரவேஷ்டவ்யா:” என்ற போதே “அமுத்ரிதா:” என்றது ஸித்தமன்றோ; விசேஷித்துச் சொல்லுவானென்னென்னில்; அவர்கள் துஷ்டஹ்ருதயராகையாலே நான்வருமளவும் புகுரவிடவேண்டா; அவர்களில், ஸுத்தபாவருண்டாகில், கருத்தறிந்து விடுங்கொள்ளுதாத பர்யமாக அருளிச்செய்கிறார், அல்லாதாரை இதுவாதி—அமுத்ரிதத்வம் சங்கநீயதா ஹேதுவாகையாலே பாவபரீக்ஷயென்றது.—உக்தத்தை அநுவதித்து, ஸுஸ்திர னுகைக்கு ப்ரயோஜநாந்தரத்தையும் காட்டுகிறார், இதுதான் இதுவாதி;—இதுதான் என்றது-சக்ரதாரணந்தான் என்றபடி—இதுதானும என்றது-அங்கீகாரஹேதுவான அந்த சிந்ஹதாரணந்தானும் என்றபடி—அவனுடைமை என்றதுக்கு சக்ராங்கநம் ஸூசகமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம்—“சக்ராதி” இதுவாதி—நிமித்தம்-சிந்ஹம்; “நிமித்தம்ஹேதுலக்ஷணம்” என்று நிகண்டு—“வந்துவழிவழியாட்செய்கின்றோம்” என்றது—இடத்திற் போலனறிக்கே, பவிஷ்யத்தாக கேவலருடையஸ்வபாவத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் “ஸபுத்ர” இதுவாதி—ப்ரகரணநுகுணமாக விஸேஷபர்யவஸாரம் - இப்படி இதுவாதி—மேலுக்கவதாரிகை எந்த இதுவாதி—“கோயிற் பொறியாலே யொற்றுண்டுநின்று” என்றத்தைக்கடாக்கித்து, தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார்—எங்களை இதுவாதி—வீரப்ரகாஸகமான என்றது- வீரஸப்ரகாஸகமான என்றபடி—“மாய” என்றதுக்கு இரண்டார்த்தம்; ஆச்சர்யமாகவும், க்ருத்ரிமமாகவும்—“படை” என்றதுக்கு மூன்றார்த்தம்: ஸேனையும், ஆயுதமும், யுத்தமும்என்று—குருதி-குதிரம்—குதிகொண்டு-குதித்துக்கொண்டு—சொரிதல் - கிளம்பிக்குதிக்கை—“சுழந்திய” என்றதுக்குவாஸனை இதுக்குஇதுவாதி—“ஆயிரம்” என்றத்தையும், “சுழந்திய” என்றத்தையும் கடாக்கித்து, பலிதம் - அவனொருக்கால் இதுவாதி—வாணனுடைய-என்றிருக்கையாலே, “வாணனை” என்றஐகாரம் அவ்யயமாதல், வேறுவிபக்திமாறாட்ட

திருப்பல்லாண்டு

அந்நாளையாக்குதித்தச் சுழற்றியவென்றேயாய், வானானுடைய என்றது ஆர்த்தி
 அந்நாளையா—கொடு முடிசன் - சிகரங்கள்—நிறைப்பவிட்டது - சூழியவிட்டது—
 இதுக்கு இரண்டுவிதமாக ப்ரயோஜனமருளிச்செய்கிறார் - வானானுடைய இய்யாதி
 வாக்யத்வயத்தாலே—மச்சமாவது - சிலவானவெட்டு; அதாவது - ஆபரணம்பண்
 னுமவன் ப்ரயோஜாத்மமாக வெட்டிவைக்கும்பொன்னுக்குப்பேர்;—அப்படியேதேவ
 நாதர்ப்பலகம் பண்ணினதற்கு அடையாளமாக, எல்லாக்கையையும்கழித்து, இர
 ண்டுகையவைத்தானென்றபடி—இரண்டாம் ப்ரயோஜனத்தை விவரிக்கிறார் அதா
 வது இய்யாதி—அதாவது என்றது - மச்சமாகையாவது என்றபடி—“பரிவின்றி”வ
 ருத்தமற—“காத்தம்” காக்கக்கடவோம்—ரக்ஷகன் என்றது - வ்யங்க்யம்—துணியு
 ண்டான் என்ற அநந்தரம், என்று நாட்டாரறிகைக்கு ஹேதுவாக என்றுசேஷம்—
 இத்தால் பலிதம்—உன்னை இய்யாதி—கதறுகை-ப்ரலாபிக்கை—ஆழியான் என்னுமல்
 வல்லான் என்பானென்னென்ன, வில்வல்லான் இய்யாதி—இப்படி ப்ரயோகித்தா
 ல் ஸர்வேஸ்வரனுக்குவரும் ஏற்றமேதென்ன, “யஸ்யஸா” இய்யாதி—திருவடி-பெ
 ரியதிருவடி—நல்தரிக்க-பொருந்தி; த்ருடமாக என்றபடி—பிராட்டியையும் திருவ
 டியையும்ஞ்சொன்னது த்ருஷ்டாந்தார்த்தம்—நாங்கள் இப்போது “கூறுதம்” என்
 கையாலே, முன்புபரிவில்லையென்று தோற்றுமிதே; ததறுகுணமாகத்தாத்தார்யம் அ
 ந்தத்தசையில் இய்யாதிவாக்யத்வயமும்—“ஆழிவல்லானுக்கு” என்று, இப்படி ஆழி
 வான நிருபகமாகச்சொல்லுகையாலே, இருவருடைய வீரஸீக்கும் மங்களாஸாஸ
 நம்பண்ணுகிறார்களென்று கருத்து.

எட்டாம்பாட்டு.

நெய்யிடைநல்லதோர்சோறு நியதமும்த்தாணிச்சேவகமும்
 கையடைக்காயுங்கழுத்துக்குப் பூனெடுகா துக்குக்குண்டலமும்
 மெய்யிடநல்லதோர்சாந்தமுந் தந்தென்னைவெள்ளுயிராக்கவல்ல
 பையுடைநாகப்பகைக்கொடியானுக்குப் பல்லாண்டுகூறுவனே.

ப-ரை.—இடை - ஒத்தநிறையான, நெய் - நெய்யோடுகூடினதாய்
 நல்லது - நல்லதாய், ஓர் - விலகூணரஸோபேதமான, சோறும் - ப்ரஸா
 தத்தையும், நியதமும் - எப்போதும், அத்தாணிச்சேவகமும் - பிரியாத
 ளேவையையும், கை - திருக்கையாலேயிட்ட, அடைக்காயும் - வெற்றிலைப்
 பாக்கையும், கழுத்துக்குப்பூனெடு - கழுத்துக்கிடும் ஆபரணமான கண்டி
 யையும், கா துக்குக்குண்டலமும் - செவிக்கிடும் ஆபரணமான குண்டலத்
 தையும், மெய்யிட - உடம்பிலே பூசுகைக்கு யோக்யமான, நல்லது - நல்ல
 பரிமளத்தாலே, ஓர் - ஒப்பற்றிருந்துள்ள, சாந்தமும் - சந்தநத்தையும்,
 தந்து - கொடுத்து, என்னை - தாஸபூதனான வென்னை, வெள்ளுயிர் - சுத்த
 ஸ்வபாவனாக, ஆக்கவல்ல - செய்யவல்லனாய், பையுடை-படத்தையுடைய,
 நாகம் - ஸர்ப்பத்துக்கு, பகை - விரோதியான கருடனை, கொடியானுக்கு -
 கொடியாக வுடையவனுக்கு, பல்லாண்டு கூறுவன் - மங்களாசாஸநம்பண்
 னுகிறேன்.

தா-ம்.—ஒத்தநிறையான நெய்யோடுகூடிய அத்விதீயமான சோறும், எப்
 போதும் அரகஹீற்றிருக்குமிடத்திற் பிரியாதஸேவையும், கையில்வெற்றிலைப்பாத்

எட்டாம்பாட்டு வ்யாக்யாநம்.

கும், கழுத்துக்குக்கண்டிகையும், காதுக்குக்குண்டலமும், உடம்பிற்முடிக்கொண்ட
மும் தந்து, அடியேனை சுத்தஸ்வபாவமுக்கவல்லான, கழுத்துக்குக்கண்டிகையும்
பாடுமேன் என்பதாம்.

அ-கை.—எட்டாம்பாட்டு, (நெய்யிடைபித்யாதி) *அண்டக்குலத்
திலேயழைத்த ஐச்வர்யார்த்திகள் இசைநதுவர, அவர்களைக்கூட்டிக்கொள்
ளுகிறார். *வாழாளிலழைத்த அந்நயப்ரயோஜநர் தங்களேற்றத்தைச்சொல்
லிக்கொண்டு புகுந்தார்கள். *எந்தைதந்தை தந்தையிலே; *ஏடுகிழைத்தி
லழைத்த கைவல்யார்த்திகள் தாங்கள் திருநதிப்புகுந்தமை சொன்னார்கள்.
*தீயிற் பொலிகின்றவிலே; இவர்கள் தாங்கள் கூடாது புகுஷார்த்தத்தை
அபேகழிக்க, அந்நயப்ரயோஜநர்க்கு முகங்கொடுத்தாற்போலே முகம் தந்து
அந்த ஐச்வர்யத்தைத் தந்த ஒளதார்யத்துக்குத் தோற்று, ஐச்வர்யத்தை
விட்டு சுத்த ஸ்வபாவராய் இவ்வுதாரண மங்களாசாஸனம் பண்ணினோ
மென்று புகுருகிறார்கள். *அண்டக்குலத்திலே - அண்டாத்யக்ஷத்வம் ஐச்
வர்யத்துக்கு மேலெல்லையாகப் பேசிற்று; அவ்வைச்வர்யார்த்திகள் பேசு
சான இந்தப்பாட்டிலே - சரீரத்துக்கு தாரகபோஷக போக்யங்களை இரந்
தர்களாய், அதை அவன் தந்தானாகப் பேசிற்று; இதுக்கு நிபந்தனம்-இன்
று ஸ்வரூபஜ்ஞானம் பிறந்து புகுருகிறவர்களாகையாலே அதிஸூடைய கூடா
தரதை தோற்றப் பேசுகிறார்கள். அண்டாத்யக்ஷனான ப்ரஹ்மாவுக்கும் தா
ரகபோஷக போக்யங்களையிறே ப்ரயோஜநம்; அதற்கு மேற்பட்ட பகவத்
விபூதியை எனக்கு என்கிற அபிமாநத்தால் வந்த ஸ்வரூப ஹாநியேயிறே
பலம்.

வ்யா.—(நெய்யிடை) “இடை” என்று-நிறையாய், நெய்யோடொ
த்த சோறென்னுதல். “இடை” என்று - நடுவாய், நெய்யினிடையிலே சில
சோறு முண்டென்னுதல். இத்தால் - போஷக ப்ரகரமான தாரகத்ரவ்யத்
தைத் தருமென்கை. (நல்லதோ சோறும்) சோற்றுக்கு நன்மையாவது -
இட்டவன் “இட்டோம்” என்றிருத்தல், உண்டவன் “இதுக்கென்செய்
வோம்!” என்றிருத்தல் செய்யாதசோறு. அதாவது - தாய் இட, புத்ரா
னுண்ணும் சோற்றுக்கு இவ்விரண்மில்லையிறே. (ஓர்சோறு) இப்பாவ
சுத்தியேயன்றிக்கே, விலக்ஷண ரஸோபேதமா யிருக்கை; அங்ஙனன்றி
க்கே, சேஷபூதன் சேஷிக்குஇடும் சோறுபோலே யிருக்கை. அதாவது -
அஹங்காரோபேத மன்றிக்கே பக்த்யுபஹ்ரீதமாயிருக்கை. நச்வரணம்,
“ஊதாநாழ - பக்தாநாம்” என்கிற நினைவாலேயும் வதல்லையுமிறே யிடு
வது. அந்நயப்ரயோஜநன் ஸ்வாமிவிஷயத்திலிடும் சோறு எங்ஙனே யிருக்கு
மென்னில; “விடிநாராநூநிஸுஹுஜஸுஹீதி மூணவநிவ - விதூரந்
நாநி புபுஜேஸுஹீதி குணவந்திச” என்னும்படி பாவநமுமாய் போக்யமுமா
யிருக்கை. “சசினி” என்றது - சுத்தங்களா யிருக்கை. சோற்றுக்கு சுத்தி
யாவது-தூர்யோதநன், தன் ஐச்வர்யத்தைப்பற்ற அபிமாநித்தான்; பிஷ்யந்

திருப்பல்லாண்டி

~~யாவும்~~ அபிமாதித்தான்; த்ரோணன், வர்ணத்தாலதிகனென்
~~யாவும்~~ யித்தான்; இவையொன்று மிந்திக்கே பக்த்யுபந்ர்தமா யிரு
~~யாவும்~~

(நியதமும்) அதாகிரது - ஐச்வர்யம் ஈச்வரணே கொடுக்கிலும் அஸ்
 தியாதிருக்கக் கடவது; அது அழிந்தவன்றும் அவ்வைச்வர்யத்தை மை
 தாய் பன்னிக்கொடுக்குமவனாகையாலே "நியதமும்" என்கிரது. இத்
 தாலேயிறே "அர்த்தார்த்தி" என்றும், "ஆர்த்தன்" என்றும் ஐச்வர்யத்து
 கிரு ஐரண்வகை சொல்லிற்று. அங்ஙனன்றிக்கே, தேவதாந்தரங்களைப்
 பந்தி ஈச்வரண யில்லைசெய்யுன்றும் தந்முகேந சோறிடுமவனென்கை.
 ஸர்வேச்வரனிட்ட சோற்றைத்தின்று அவனை யில்லைசெய்யும் கர்த்தகநிறே
 ஸம்ஸாரிகள்; தன்னையில்லைசெய்யு மன்றும் ரகஷிக்கும் உதாரனிறே ஸர்
 வேச்வரன். (அத்தாணிச்சேவகமும்) "அத்தாணி" என்று - பிரியாமை;
 "சேவகம்" என்று - ஸேவை. ஐச்வர்யார்த்திக்கும் அநவரதபாவனையும்,
 அந்திமஸ்மர்தியும் அநந்ய ப்ரயோஜநனோபாதி கர்த்தவ்யமிறே. ஆனால் ஐச்
 வர்யஸாதநத்தையும், "தந்து" என்று ப்ரயோஜத்தோ டொக்கச் சொல்லு
 வானென்னென்னில்; *வெள்ளுயிரானபின்பு சொல்லுகிறார்களாகையாலே
 அந்த ஸாதநமும் ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாயிறே யிருப்பது. அநந்ய ப்ரயோஜ
 நனுக்கு ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமான ஸேவை ஸாதநமாகக்கிடர் க்ஷு-தரமான
 ஐச்வர்யத்தைத் தந்ததென்கை.

(கையடைக்காயும்) தாரக போஷகங்கள் கீழே சொல்லிற்றாய்,
 மேல் - போக்ய பதார்த்தங்களைத் தந்தபடி சொல்லுகிரது. திருக்கையாலே
 யிட்டவெற்றிலைப்பாக்கென்று இவர்கள் பக்கல் கௌரவத்தாலே யிட்ட சீர்
 மையைச் சொல்லுகிரது. சேஷபூதன் சேஷியைக்குறித்து இடும் ப்ரகார
 த்தாலேயிறே சேஷியானவன் சேஷபூதனுக்கு இடுவது. (கழுத்துக்குப் பூ
 னெடு காதுக்குக்குண்டலமும்) தேஹத்தை உத்தேச்யம் என்றிருக்குமவ
 னாகையாலே தன்னுடம்பை யலங்கரித்து, அத்தை யநுபவித்திருக்குமவ
 னிறே ஐச்வர்யார்த்தி; பகவத்பரனாய் ஈச்வரண யலங்கரித்து, ஸாதாதர்சநம்
 பன்னி யிருக்கிறு னல்லனே; ஸ்வரூபத்தை யுணர்ந்து ஜ்ஞாந வைராக்ய
 பக்திகளை ஸ்வரூபத்துக்கு ஆபரணமாக நினைத்திருக்கிறு னல்லனே. "கழுத்
 துக்குப் பூனெடு காதுக்குக் குண்டலமும்" என்று விசேஷிப்பா னென்
 னென்னில்; தன் கண்ணுக்கு அவிஷயமாய், நாட்டார் கொண்டாடுமதுவே
 தனக்கு ப்ரயோஜநமா யிருக்கையாலே. அவயவாந்தரங்களில் அங்குலீய
 காத்தபரணங்கள் தன் கண்ணுக்கு விஷயமாயிருக்குமிறே. பெருமாள்
 மீண்டெழுந்தருளின வளவிலே இந்தரன் வரக்காட்டின ஹாரத்தைப்பிரா
 ப்தியும் தாமுமிருந்த திருவடிக்குப் பூட்டினுற்போலே, ஈச்வரன் பரிந்து
 "இது கழுத்துக்காய், இது காதுக்காய்" என்று திருக்கையாலே பூட்டின
 ஆபரணமும். "புரேஹிஸு-ஹமெஹாரா-யவஸு-த-ஷாவிஸாபிதீ -

எட்டாம்பாட்டு வாய்பாடு

ப்ரதேவிலை-பகேஹாரம் பஸ்யதுஷ்டாஸிபாமிநீ" என்கிற படி வாய்பாடு வரக்காட்டின தோரத்தைப் பெருமாள் வாங்கிப் பார்த்தான். அப்படி டிக்குக் கொடுக்கிறபோது, அதை வாங்குகிறவள், பெருமாள் ஒரு சில கண்ணாலும் திருவடியை ஒரு திருக்கண்ணாலும் பார்த்து வாங்கினான். "வெபுகிதஜாலு-கொலாலா: - ப்ரோகிதஜாலுஸ்துகோஸலா" என்று பார்வையிற் கருத்தறியுமவராகையாலே, அவனுக்குக் கொடுக்கலாகாதே! என்றருளிஞர். [ஸு-மமெ - ஸ-பகே] அடியாரோற்றமறிந்துகொண்டாடு கைக் கிடான ஸௌபாக்ய முள்ளது உனக்கேயன்றோவென்ன; "உம்முடைய திருவுள்ளத்தாலே யன்றோ நான் கொடுக்கிறது" என்று பிராட்டி விண்ணப்பஞ்செய்ய; நான் முற்பாடனாகப்பெருமையாலே, உன்னுடைய உகப்பின் கார்யத்தைக்கொடுக்கலாகாதோ என்றார். இப்படி அந்நியப்ர யோஜனனுக்கு ஆதரித்துப்பூட்டினாற்போலேயாய்த்து க்ஷுத்ரானுவென்னை ஆதரித்துப் பூட்டிற்றும்.

(மெய்யிட) திருவடிகளில் ருசிபிறந்தபின்பாகையாலே "உடம்பு த்யாஜ்யம்" என்கிற நினைவு தோன்ற குத்ஸித்துச் சொல்லுகிறபடி. (நல்ல தோர் சாந்தமும்) சாந்துதான் இதுக்குத்தரமாகப்பெற்றதோ! "வஸுமஸு: - ஸர்வகந்த:" என்கிற வடிவுக்கு ஸதர்சமாக, குப்ஜை ஆதரித்துச் சாத்தின சாந்துபோலே யிருக்கும் சாந்தையன்றோஎனக்கிட்டது. [ஸு-மஸு-ஜெ-தக்-ஸ-கந்தமேதத்] குப்ஜை, கம்ஸனுக்குப் பரணியோடே சாந்து கொண்டு போகாநிற்க, "வாரீர் பெண்பிள்ளாய், நமக்கும் நம்மண்ணற்கும் சாந்திட வல்லீரோ" என்ன; அவ்வடிவையும் இருப்பையுங் கண்டு, ஸ்தரீத்வப்ர யுக்தமான சாபல்யத்தாலே மறுக்கமாட்டிற்றிலள்; "இவர்கள் இடைப்பிள்ளைகள், சாந்தின்வாசியறியமாட்டார்கள்" என்று ஆக்கனாயிருப்பதொன்றையிட்டாள்; அதைப்பார்த்து, "நாற்றம்கொளுத்தினபடி அழகியது, தளமழகிதன்று" என்ன; அதுக்குமேலையொருசாந்தையிட ["ராஜாஸு-ராஜாஹம்" இது கம்ஸனுக்குச் செருக்கிலே பூசலாமித்தனை, வாசியறிந்து பூசுவார்க்கு ஸதர்சமல்ல. அன்றியே, வழக்கான சாந்தென்னவுமாம். [ஸு-மிஸு - ருசிரம்] ஸௌகந்த்யம் கிடக்க, நிறமழகியதா யிருந்ததென்ன; "இவர்கள் இடைப்பிள்ளைகள் என்றிருந்தோம், சாந்தின்வாசியறிந்தபடியென்!" என்று ஆதரித்துப்பார்க்க [ஸு-மிஸு-ந-ருசிராநே" உன்முகத்திலாதரத்துக்கு ஸதர்சமாயிருக்கவேண்டாவோநீயிடும்சாந்தும்என்ன; அவளும் தலையானசாந்தையிட [சுவயொரா-சு-ஸு-ஸு- ஆவயோர்க்காத்ரஸத்ருஸம்] என்க னுடம்புக்கு ஸதர்சமான மேதகவஸ்துவையிட்டு மர்த்தித்துத்தாளன்றான். அதாவது - "பூசஞ்சாந்து" என்கிறபடியே உன்னுடைய ஆதரத்தாலே ஸம்ஸ்கர்தமாக்கித்தா வென்றபடி. இப்படி இவள் ஆதரித்துச் சாத்தின மாளிகைச் சாந்தைக் கிடர் தம் திருக்கையாலே பென்னுடம்பிலே பூசிற்று.

திருப்பலலாண்டு

(தந்த) தந்தபோதைத் திருமுகத்தில் கௌவத்திலும் ஓனதார்யத்தி லும் ஓனதார்ய ஐச்வர்யத்தை விட்டு, அவன்றானே யமையுமென்னும்படியா யித்தது தந்தது. (என்னை வெள்ளூயிராக்கவல்ல) “வொரொணா தூவ்வா ரினா-சோரோனா த்மாபஹாரினா” என்கிறபடியே ஆத்மாபஹாரம்பண்ணி, அதிலே ஆத்மாப்ரயோஜகாமனாய்ஸம்ஸாரியாய்ப்போந்தவென்னை, வெ ள்ளூயிராக்கவல்ல-முன்புகூத்ரனாய்ப் போந்தானொருவன் சுத்தஸ்வபாவ னானென்றுதெரியாதபடி “அஸ்பர்ஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரிலே யொருவன்” என்னலாம்படியாய்த்து விஷயீகரித்தது. (வல்ல) தன்னதொரு ஸ்வபாவ வி சேஷத்தாலேவஸ்துவை வஸ்த்வந்தரமாக்க வல்லசக்தனென்கை

(பையுடையித்யாதி) மங்களாசாஸனத்துக்கு விஷயமேதென்ன; அவ்விஷயத்தைச் சொல்லுகிறார். தன்னோட்டை ஸ்பர்சஸூகத்தாலேவிக ளிதபணமான நாகத்தினுடைய பகையுண்டு - பெரியதிருவடி, அவனைக்கொ டியாக வுடையவனுக்கு. அநந்தசாயியாய் கருடத்வஜனானவனுக்குமங்களா சாஸனம் பண்ணுகிறேனென்கை. தகட்டிலமுத்தின மாணிக்கம்போலேதிரு வந்தாழ்வா னோட்டைச் சேர்த்தியால் வரும் அழகு நித்யஸ்ரீயாகவேணு மென்றும் ஏதேனுமொன்றை யபேகித்து வந்தவர்களையும் எனக்காக்கிக் கொள்ள வல்லேன் என்று கொடிகட்டி யிருக்கிற சக்தி, நித்ய ஸ்ரீயாய்ச் செல்லவேணுமென்றும் திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறேனென்கிறார். அநன்ப்ர யோஜனரும் கைவல்யார்த்திகளும் ஸங்கதராகிற விடத்தில் ஸமுஹமாகப் பேசினார், இதில் ஐச்வர்யார்த்தியை ஏகவசனத்தாலே பேசுவானென்னென் னில்; அவர்கள் திரள் பரிச்சிந்நமாய் ஐச்வர்யார்த்திகள் திரள் அபரிச்சிந்ந மாகையாலே ஒருருக்கு ஒருத்தன் வார்த்தை சொல்லுமாப்போலே சொல் லுகிறார். (அ)

அரும்பதம்

“நெய்யிடை” இத்யாதி—ஸங்க்ரஹேணஸங்கதி அண்டக்குலத்திலேஇத்யா தி—இசைந்துவருகிற ப்ரகாரத்தை விஸ்தரேண உபபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற் றீ, ய்ருத்தாதுவாதம்பண்ணுகிறார்; வாழாளிலித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே—இவர்க ளிருவரையும் அதுவதித்துத்ருஷ்டாந்தார்த்தம்—கீழேயழைக்கப்பட்டவர்களேஸங் கதரானுர்களாகையாலே, பாரிசேஷ்யாத்ஐச்வர்யார்த்திகளேஇதில் ஸங்கதராகிறார் கென்கைக்காகவுமாம்—பாட்டெல்லாங்கடாகித்து இசைந்துவந்த ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார் இவர்களித்யாதி—இவர்கள்-ஐச்வர்யார்த்திகள்—இவர்களென்ற த்தைப்புருகிறார்களென்றத்தோடே அந்வயிப்பது—நாய்கள்என்றத்தை அபேகி க்கஎன்றத்தோடே அந்வயிப்பது—தோற்றது அர்த்தாத்ஸித்தம்—“அண்டக்குலம்” என்கிறபாட்டுக்கும்இப்பாட்டுக்கும்அர்த்தவைஷம்யமிருக்க, அவர்கள்வந்தபடியாக ச்சொல்லும்படி யெவ்வனையென்ன; அண்டக்குலத்திலித்யாதிபேசுகிறார்கள் என் னும்மனவும்—பேசுகிறார்கள் என்ற அநந்தரம், ஆகுகையென்று அத்யாஹரித்துநிபந் தம் என்றத்தோடே அந்வயிப்பது—இத்தால் ஸ்வருபஜ்ஞானமே நிபந்தநமென்றதா யித்து—யதவா, மேலான ஐச்வர்யத்தை ஆசைப்பட்டவர்கள் சோறுமுதலானவற் றைக் கொடுத்தானாகச் சொல்லுகிறதற்கு ஹேதுவேதென்கிற ப்ரஸங்கத்தை அதுவ

எட்டாம்பாட்டு வ்யாக்யாந அரும்பதம்.

திக்கிரார் அண்டக்குலத்திலித்யாதி—இப்பகூத்தில், இதுக்குரியத்தா மென்னை
 னில் என்று சேஷம்—உத்தரம் இன்று ஸ்வரூபேத்யாதி யென்று யோஜித்யாதி—
 அதினுடைய - அண்டாதிபத்யத்தினுடைய கூடாததை தோற்றச்சொல்லு மாநா
 மேயன் திக்கே, நிருபித்தால் தானுஞ்சொல்லுவதில்வளவே யென்கிரார் அண்டாத்
 யகூத்யாதி—அவ்வளவே ப்ரயோஜநமாவானென்னென்ன, அதுக்குமேற்பட்ட
 து இத்யாதி—அண்டாதிபத்யத்தை, “நெய்” “சோறு” என்றற்போலே, அப்பயல
 மாகச்சொல்லாமோவென்ன, அண்டாத்யகூதுன இத்யாதி என்று கீழுக்கு உப
 பாதகமுமாம்—“இடை” என்றதுக்கு இரண்டர்த்தம் - அதில், நெய்-சோறு-என்ற
 த்தை உபலக்ஷணமாக்கி, இரண்டாம் அர்த்தத்தால் பலிதம் இத்தால். இத்யாதி—இப்
 படிப்பட்டசோறுண்டோவென்ன, தாய் இத்யாதி—“ஓர்” என்றதுக்கு இரண்டர்த்
 தம்; ரஸோபேதமாதல், தாயிட்டசோற்றிலும் விலக்ஷணமென்னுதல் என்று—இர
 ண்டாமர்த்தத்தை விவரிக்கிரார் அதாகிறது இத்யாதி—தாயிட்டாற்போலவும் ஸோ
 ஷபூதனிட்டாற்போலவும் ஸர்வேஸ்வரனிமோவென்ன, வ்யுத்த்க்ரமேண, அருளிச்
 செய்கிரார் ஈஸ்வரனும் இத்யாதி—“ஓர்” என்றதற்கிரண்டாமர்த்தமான அவ்வளவ்
 னிக்கேயென்கிற வாக்யத்தை விஸ்தரேண உபபாதிப்பதாகத்திருவுள்ளம்பற்றி, தத்
 விஷயஸங்கையை உத்கூஷிக்கிரார் அந்யேத்யாதி—ஸூசித்வமாவது - அபிஜந
 வித்யாவ்ருத்தங்களால் வந்த அபிமாஸூஞ்ந்யராலே ஆட்படுகையென்றுவிவக்ஷித்து
 உபபாதிக்கிரார் சோற்றுக்கித்யாதி—“நியதமும்” என்றதுக்கிரண்டு தாத்பர்யம்; ஐஸ்
 வர்யத்தை நியதமாக்குகையென்றும் அவனுக்கெப்போதும் கொடுக்கையே நியதியெ
 ன்றும்—அதாகிறதெத்தாலே யென்கிறதென்னில் என்று கூட்டுவது—ஸமாதாநம்
 பண்ணியென்றது - போனத்தையொக்கப்பண்ணியென்கை—இத்தாலே யென்றது—
 இப்படி புநுகொடுக்கையாலே யென்றபடி—சொல்லிற்று ஸ்ரீ கீதையில் இதுபோல—
 இரண்டாமர்த்தம் அவ்வளவ் னிக்கே இத்யாதி—தந்முகேந இவனே யிடுகிரானுகில்,
 இவனேயில்லைச்செய்வானென்னென்ன, ஸர்வேஸ்வரன் இத்யாதி—க்ருதக்நகருக்க
 வன் கொடுக்கக்காரணமேதென்ன, தன்னை இத்யாதி—பிரியாதஸேவையாவது அந
 வரதபாவனை யன்றோ, இதுவுமில்வனுக்குவேணுமோவென்ன ஐஸ்வர்யார்த்திக்கும்
 இத்யாதி—அந்யப்ரயோஜநன்-உபாஸகன்—ஸாதநத்தை பலிதங்களோடே சேர்த்
 துச்சொல்லுவானென்னென்கிற ஸங்கையை அதுவதித்து, பரிஹரிக்கிரார் ஆனும்
 இத்யாதி—தந்தென்கிற ப்ரயோஜநமாவது - தந்தென்று சொல்லுகைக்குறப்பான
 ப்ரயோஜநமென்றபடி—“சேவசமும்” என்று ஈடுபடுவா னென்னென்ன, அந்யேத்
 யாதி—அவ்வளவ் னிக்கே, ஸாதநத்தையும் பலகோடியிலே பரிசுணித்ததுக்கு அந்ய
 ப்ரயோஜநருடைய புத்த்யாவென்று தாத்பர்யமாகவுமாம்—அந்யப்ரயோஜநர் -
 ப்ரபந்நர்—வ்ருத்தாநுவாதபூர்வகமாக, “கையடைக்காயும்” என்று தொடங்கி,
 “தந்து” என்னுமளவுக்கும்பாவம் தாரகேத்யாதி—அடை-வெற்றிலை—காய் - பாக்
 கு—“கை” என்று விஸேஷிப்பானென்னென்ன, திருக்கையாலே இத்யாதி—பா
 க்குஎன்றதுக்குச் சொல்லுகிறதென்றத்தோடே ணம்பந்தம்—சேஷ பூதனைப்போ
 லே சேஷிகளரவமாக இடக்கூடுமோவென்ன, சேஷபூதன் இத்யாதி—தேஹநா
 ரணாத்யர்த்தமாகச் சிலதாரகாதிகளை அபேக்ஷித்தானுகில் யுத்தம், தன்னை அவ்நகரி
 க்கக்கூடுமோவென்ன, தேஹேத்யாதி—உத்தார்த்தத்தை இரண்டுவகையாகவ்யதிரே
 கமுகேந த்ருடகரிக்கிரார் பகவதித்யாதிவாக்ய த்வயத்தாலே—பூண் - கண்டிகை—
 பூணுங்குண்டவமுமென்னவமைந்திருக்க, கழுத்தென்றும் காத்தென்றும் விஸேஷித்
 துச் சொல்லுவானென்னென்கிற சங்கையை அதுவதித்து, பரிஹரிக்கிரார் கழுத்த
 க்கித்யாதி—கேவலபராநுபாவ்வயத்வம் ஸூசிதமாயிற்று—பராநுபாவ்வ மாகாதே
 சிலவுண்டோவென்ன, அவயவாந்தரங்களில் இத்யாதி—கழுத்தக்கு காதக்கு என்
 றுவிசேஷித்ததுக்கு இவனினை வாலேயென்று ஒருபரிஹாரம் கீழருளிச்செய்து, ।

ஸ்வரன் நினைவாலே யென்று பரிஹாராந்தர மருளிச்செய்கிரார் மீண்டு இத்யாதி—
 மீண்டென்றதுக்குமுன்னே, திருவயோத்யைக் கென்றுசேஷம்—இப்படி ஸத்ரு
 ஷ்டாந்தமாகச்சொன்ன அர்த்தத்தைப் ப்ரமாணமுக்கேந விஸ்தரித்தருளிச்செய்கிரார்
 “ப்ரதேஹி” என்றுதொடங்கி, பூட்டிற்றும் என்னுமளவும்—“ஔகூ ஹாராந்
 ரொஹ்யாயடிளஸக்ய வ்யுஷாதிதஃவீதாயெவ்யுடிளராஜி” “சுவெக்ஷ
 ஶாணாவெஷிஹிவ்யுடிதாஃ வாயஸூநவெ” என்று சொல்லுகிறவசந
 ங்களைபுட்கொண்டு, “ப்ரதேஹி” என்றதுக்குப் ப்ரஸக்திமுக்கேந அர்த்தமருளிச்செய்கி
 ரார் இந்தரன் இத்யாதி—ஸ்ரீராமாயணத்தில், “சுவெக்ஷகஹஸீநஸவயூநு”
 என்றுமேலேயிருக்கையாலே கீழ்ச்சொன்ன “சுவெக்ஷஶாணா” என்றதுக்கு ஆதார
 காலத்தில் பார்வையைச் சொல்லவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, இப்பதத்தில்
 வர்த்தமான நிர்த்தேசத்தாலே பலிதத்தையு மருளிச்செய்கிரான்று அதைவாங்கு
 கிறவளென்கிற வாக்யத்துக்குத்தாத்தப்ரியம்—“ஸூஹமெ” என்ற ப்ரதீகம் “யவ்யு
 தஃஷாவிஹிநீ” என்றதுக்குமுபக்ஷணம்—இப்பதங்களுக்கெல்லாம் உத்தர
 ப்ரத்யுத்தர ரூபேணபாவம் அடியார் இத்யாதி—உக்தார்த்தத்தைப் ப்ரக்ருதத்திலே
 யேறிட்டுக்காட்டுகிரார் இப்படி இத்யாதி—“மெய்யிட” என்றுசொன்னதுக்குஹார்த்த
 தாத்தப்ரியம் திருவடிகளில் இத்யாதி—மேலே “நல்லதோர்” என்றதுக்குப் ப்ரதிகோடி
 த்வேந “மெய்” என்றதுக்கு ஜஃகுப்ஸையிலே தாத்தப்ரியம்—“நல்லதோர்” என்றதுக்
 குட்கருத்து சாந்து இத்யாதி—தரமாக அறரூபமாக—சாந்தினது நன்மையைத் த்ரு
 ஷ்டாந்தமுக்கேந அருளிச்செய்கிரார் “ஸவயூநயஃ” இத்யாதி—குப்ஜை சாத்தின
 சாந்தின்படியேதென்ன, ஸஃகந்த மித்யாதி—ஸ்லோகார்த்த மருளிச்செய்வதாகப்பீ
 டிகையிடுகிரார் குப்ஜை இத்யாதி—“காத்ர” பதத்தையும், “தீய்யதாம்” என்றபதத்தையு
 ம்கடாஷித்து, அவ்வடிவையும் இருப்பையுமென்றது—மறுக்கமாட்டிற்றிலள் என்
 றது ஆக்கனாசாந்தையிட்டாளாக மேற்சொல்லுகையாலே, ஸஃகந்தமென்றதுக்கு
 ஓளபாதிக கந்தவத்தான சாந்தென்று திருவுள்ளம்பற்றி—இத்தையிடுகைக்குப் ப்ரஸ
 க்திசொல்லிக்கொண்டு, அர்த்தமருளிச்செய்கிரார் இவர்களித்யாதி—ஆக்கனாய் என்
 றது—ஆக்கப்பட்டதாய்; ஆரோபிதகந்தமான என்றபடி—இப்படி அர்த்தம்சொல்லாத
 போது ஸஃகந்தியென்றுசொல்லவேணும் “மெய்யெவ்யுடிததி ஸஃஸூநாஹிஹி”
 என்று ஸூத்ரமும்—“மெய்யெவ்யுடிததி கெஷிகாஹ்யுஹணம்” என்று வார்த்திக
 மிருக்கையாலே, கீழ்ப்பதத்தைத்தொட்டுக்கொண்டு மேற்பதத்துக்கவதாரிசை அத்
 தைஇத்யாதி—கொளுத்தினபடி - ணட்டினபடி—தளம் - கந்தாச்ரயம்; சாந்தென்ற
 படி—ராஜசப்தத்தினுத விசேஷபரமாகவும் ஸாமான்யபரமாகவும் திருவுள்ளம்பற்றி,
 அருளிச்செய்கிரார், அதுக்குமேலே இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே—தோஷோக்தி
 சபளிதமாகையாலே, செருக்கிலேயென்றது அர்த்தஸித்தம்—வழக்கனா-செலவு
 க்கானதான—சாந்திமத் என்று ருசிரபதத்துக்கார்த்தம் அருளிச்செய்துகொண்டு, மே
 ற்பதத்துக்கவதாரிசை ஸௌகந்த்யேத்யாதி—தலையான-ஸ்ரேஷ்டமான—“ஸூடி
 ஶாந்நஃவெவநஃ ஶியூதாப” என்றதுக்கு அர்த்தம் எங்களுடம்புக்கித்யாதி—மே
 த்வஸ்து - கஸ்தூர்யாதிகள்—என்றான்கருஷ்ணன் என்று சேஷம்—ப்ரக்ருதத்தில்
 மேதவஸ்துவேதென்ன, அதாகிறதித்யாதி—இந்த ஸ்லோகத்திலே, ஏதத்ஸஃகந்தம்,
 ஏதத்ராஜார்ஹம், ஏதத்ருசிரம், ஹேருசிரானநே, என்று ஸம்பேரதிக்கக்கூடாமையா
 லும், ஸஃகந்தமென்று, ஆரோபிதகந்தாச்ரயத்துக்கு “ஸூக்ஷாந்நயதிநயஃ” என்
 கிறதின்யசாத்ராதரூப்யம் கூடாமையாலும், சாந்தைக்காட்டுவதற்கு முன்பு ஏதச்ச

ஒன்பதாம்பாட்டு வ்யாக்யாநம்.

ப்தநிர்த்தேசம் சேராமையாலும், ராஜார்ஹமென்ற வழக்கனாசாந்துக்கு நிவ்யன் த்ரானுகுண்யமில்லாமையாலும், ருசிரமென்று கேவலரூப ப்ரதாநத்துக்கும் அத சொல்லப்போராமையாலும் ஏகவாக்யதயா அந்வயங்கொள்ளப்போகாது; ராஜார்ஹமென்றதுக்கு அதில் ச்லாக்யமென்றர்த்தங் கொள்ளுமளவில், ஸூகந்தமென்றது சேராது. அது ச்லாக்யமென்றபோதே ஸகலாதிசயம் ஸித்திக்கையாலே விசேஷ னாந்தர வையர்த்தம் ப்ரஸங்கிக்கும் உக்தத்தை ப்ரக்ருதத்திலே உபஸம்ஹரிக்கிரூர் இப்படி இத்யாதி—கோயிற்சாந்து - தேவார்ஹமான சாந்து—“கையடைக்காயும்” என்றதில், “கை” என்றதையநுஷங்கித்து, திருக்கையாலே யென்றது—“வெள்ளூ யிராக்கவல்ல” என்றபதத்தைக்கடாணித்து, ஐச்வர்யத்தைத்தந்து வெள்ளூயிராக்க க்கூடாமையாலே, ததநுகுணமாக, “தந்து” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் தந்தபேர்தை இத்யாதி—“வெள்ளூயிராக்கவல்ல” என்றதுக்கநுகுணமாக, “என்னை” என்ற துக்கு ஹார்த்தபாவம் “சோனோ” இத்யாதி—“வெள்ளூயிர்” என்றபதவாஸனைமு ன்புஇத்யாதி—“வல்ல” என்றதின்ருத்து தன்னது இத்யாதி—மேலுக்கவதாரிகை மங்களாசாஸநத்துக்கித்யாதி—சப்தார்த்தம் தன்னோட்டை இத்யாதி—கருடக்கொ டியென்னாதே “நாகப்பகைக்கொடி” என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவம் அநந்தேத்யாதி— “பையுடை” என்றதுக்கு ஸ்வஸ்பர்சத்தால் விகஸிதபணத்வம் சொன்னத்தாலே அ நந்தசாயித்வம்பலிதம்—இப்படி யிருவனாயும் சொல்லி மங்களாசாஸநம் பண்ணு வானென்னென்ன, அருளிச்செய்கிரூர் தகட்டில்த்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே—படு கிறேன் என்கிரூர் ஆழ்வாரொன்றபடி—“பாடுதும்” என்றும், “கூறுதும்” என்றும், கீழ்ப்பாட்டுக்களிலிருக்க, இப்பாட்டில் “கூறுவன்” என்று சொல்லுவானென்னெ ன்கிற சங்காநுவாதம்பண்ணி, பரிஹரிக்கிரூர், அநந்யேத்யாதி—ஒருர்க்கொருத்தர் வார்த்தை சொல்லுகையாவது - மிகவும் திரளாகையாலே, எல்லாருஞ் சொல்லும் போது தெரியாமையாலே, தனித்தனியே சொல்லக்கூடாமையாலே, எல்லாருக்கு மாக ஒருவன் சொல்லுகை—சொல்லுகிரூர் என்றது - அவன்வார்த்தையாக ஆழ வாரருளிச்செய்கையாலே யென்றபடி.

ஒன்பதாம்பாட்டு.

உடுத்துக்களைந்தநின்பீதகவாடையுடுத்துக்கலத்ததுண்டு
தொடுத்ததுழாய்மலர்கூடிக்களைந்தனகுடுமித்தொண்டர்களோம்
விடுத்ததிசைக்கருமந் திருத்தித்திருவோணத்திருவிழவில்
படுத்தபைநாகணைப்பள்ளிகொண்டானுக்குப்பல்லாண்டுக்கூறுதுமே.

ப-ரை.—உடுத்த - திருவாயிலேயுடுத்து, களைந்த-கழித்த, நின்-தே வரீருடைய, பீதகவாடை - திருப்பீதாம்பரத்தை, உடுத்து-உடுத்தும், கல த்தது-அமுதுசெய்து கலத்தில் மிகுந்திருப்பதை, உண்டு-ஸ்வீகரித்தும், சூடிக்களைந்தன - முடித்துக்களையப்பட்டும், தொடுத்த - தொடுத்துமிருந் துள்ள, துழாய்மலர் - துழாய்மலர்களை, குடும்-சூடிப்போருகிற, இத்தொ ண்டர்களோம்-இப்படிப்பட்ட அடியாரிறே நாங்கள்: விடுத்த - ஏவின, தி சைக்கருமம்-திக்கிலுள்ள கார்யங்களை, திருத்தி-நன்றாகச்செய்து, திருவோ ணத்திருவிழவில் - திருவோணமாகிற திருநாளிலே; படுத்த - படுக்கப் பட்டு, பை-ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே விகஸிதமாகாநின்றன, நாகணை-திருவகந் தாழ்வானுகிற படுக்கையிலே, பள்ளிகொண்டானுக்கு.- கண்வளர்த்தருந் மவனுக்கு, பல்லாண்டுக்கூறுதும்-மங்களாசாஸநம்பண்ணுகிறோம்.

நா-ம்.—தேவரீர் எட்டிச்சழித்த பீதாம்பரத்தை யுடுத்து, தேவரீர் அமுது செய்து யிருந்திருப்பதை ஸ்லீகரித்து, தேவரீர் சூழிக்களைந்த திருத்துழாய்மலர்மா களைச் சூழிற்ற இவ்வகையராகிய அடியாந்நாங்கள், ஏவின திக்கிலுள்ளகார்யங் களை நன்றாகச் செய்து, திருவோணமாகிற திருநாளிலே, படுக்கப்பட்டு ஸ்வஸம்ச் சேஷத்தாலே விகளிதமாகாபின்றுள்ள பணத்தையுடைய திருவநந்தாழ்வானுகிற படுக்கையிலே கண்வளர்ந்தருள்பவனுக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறோம் என்பதாம்.

அ-கை.—ஒன்பதாம்பாட்டு. (உடுத்துத்யாதி) * வாழாளிலேயழைத் து * என்னை தந்தையிலே வந்து கூடின அநந்யப்ரயோஜநர் பாகரத்தாலே அவர்களோடே கூடித் திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறாநிதில்.

வ்யா.—(உடுத்து) திருவளாயிலே ஸுஸங்கதமாகச் சாத்துகையா லும் திருவளாயிலே முசிகையாலும் தத்ஸம்பந்தம் தோற்றும்படி ஒற்றும ன்சனாலும் மாளிகைச்சாந்தாலும் சிஹ்நிதமாம்படியுடுத்து. இவை யித்த னையும் ப்ரார்த்தநீயமாம்படியிருப்பார் சிலர் நாங்கள். சேஷிக்கு மங்களா வஹமாகையும் தத்ஸம்பந்தங்கள் தோற்றின சிஹ்நங்களை யுடைத்தாகையு ம் சேஷபூதனுக்கு ஸ்மர்திவிஷயமாப்க்கொண்டு ஸர்வகாலமும் ப்ரியகர மாயிறே யிருப்பது. (களைந்த) ஆஸுபேதத்திலே கழித்தால் பொகடும் ஸ்தமை தங்கள் தலையாம்படியிருக்கை. இதுவும் சேஷபூதனுக்கு ப்ரார் த்தநீயமிறே.

இங்ஙன் ப்ரார்த்தநீயமாக வேண்டுகிறதுக்கு ஹேது சொல்லுகிறது மேல். (நின் பீதகவாடை) வகுத்த சேஷியதாகையாலே சாத்தும் திருப்ப றிவட்டமடையத் திருப்பீதாம்பரத்தினுடைய ஆவேசாவதாரமாகை. (நின் பீதகவாடை) “ஸுமஸூஹரணெணரூபுத வுநாநுஉவெவரநுஉவ வெஃ | வித்யெயஸுபுக் காரெஸஸுகவெந்யூந்ய ரு-விரஜுவெகை - ஸ்ரக் வஸ்த்ராபரணர்யுத்தம் ஸ்வாநுரூபைரநாபமை | சிந்மயைஸ்ஸ்வப்ரகா ஸைர்ச அந்யோந்பருசிரஞ்சுகை” என்று சேதநகோடியிலேயிறே திருப் பீதாம்பரத்தைச் சொல்லுகிறது. (உடுத்து) இதிறே அநந்யப்ரயோஜநர் க்கு ஆபரணம். அங்ஙனன்றியே “ஹதூநாபூ - பக்தாநாம்” என்றிருக்கு மவ னாகையாலே இதுதான் சேஷியளவிலே வந்தவாறே ப்ரதிபத்தி வேறு பட்டிருக்கும். ராஜாக்களுக்கு இரட்டைப்பிடித்துக் கொடுக்குமவர்கள் வாக்காகப் பிடித்துத் தங்களளாயிலே யுடுத்திருந்து யோக்யமாம்படி பண் னிக் கொடுப்பர்கள்; அதுவாய்த்து இவனுக்கு நினைவு.

(கலத்ததுண்டு) அமுதுசெய்து கைவாங்கின தளிகை மாற்றினால்ப்ர னாதம் போஜ்யம். “தூபீயஹுக்ஷாஜீஸிதஸெஷவொஜிநா - த்வதீயபுக் தேஜ்ஜித சேஷபோஜிநா” என்னக்கடவதிறே. ப்ராஸாதமே நாரகமாயிரு ப்பார் சிலர் நாங்கள். “ஹுரொரூஹிஷ்டஹுஜீத - குரோருச்சிஷ்டம் புஞ்சீத” என்று விதிப்போஸ்தராய்க்கொண்டு ப்ரதிபத்தி பண்ணுவர்கள் ஸ்வ ரூபஞ்சூசமில்லாதார்; ஸ்வரூபஞ்சூசமுடையார். தத்ஸித்யர்த்தமாக ப்ரதி

ஒன்பதாம்பாட்டு வ்யாக்யாநம்.

10

பத்திபண்ணுவார்கள்; பகவத்ப்ரோமபுக்தர், ஸ்வரம்ப்ரயோஜக மென்றிருப்பார்கள். இச்சேஷத்வ காஷ்டையானததீயருடைய ப்ரஸாதம் “தருவோஸ்” என்கிறபடியே அதிந்தாதிகாரமாயிருக்கும். ஸர்வஸாதாரணஸ்தர்ஸ்கயர்லே, ப்ரயோஜநாந்தர ப்ரணுக்கும்யோக்யமாயிறேபகவத்ப்ரஸாதமிருப்பது.

(தொடுத்தவித்யாதி) திருத்துழாய் பறிக்கும்போதும் தொடுக்கும் போதும் “அவன் சாத்தியருளப்புகுகிறான்” என்னும் ஆதரத்தாலேஸம்ஸ்கர், தமாய்ச் சாத்திக்கழித்தால் சூடுமது எங்களுக்கு உத்தேச்யம். சுவடர் பூச்சூடும்போது புழுகிலே தோய்த்துச் சூடுமாப்போலே, ததஸ்பர்சத்தாலே விலக்ஷணமாயிருக்குமென்கை. அவன்றானும், சிலர்சூடிக்கொடுத்த மாலையின் சுவடறியுமவனாகையாலே சூடிக்கொடுக்கிறானிறே. (இத்தொண்டர்களோம்) இப்படிப்பட்ட அடியார்களிறே நாங்கள். எமக்கென்று உடுத்தல் ஜீவித்தல் சூடுதல் செய்யுமவர்க ளன்றிக்கே, அவன் கழித்தவைகொண்டு தேஹயாத்நாயாம்படி யிருக்குமவர்களிறே நாங்கள்.

ஸ்வரூபஸித்யர்த்தமாக அத்தலையில் உச்சிஷ்டங்களை ஆகாங்கித்து, புலையிலுண்பன் என்றிருக்கு மத்தனையோ வென்னில் (விடுத்தவித்யாதி) ஸ்வாமிஸந்தேசகாரிகளாய்க்கொண்டு, இப்படி தேஹயாத்நா நடத்துமவர்களிறே நாங்கள். (விடுத்ததிசைக்கருமம் திருத்தி) “கியதாடி-கரியதாம்” என்கிற ஸந்தேசமேதாரகமாக ஏவினகார்யத்தைச் செய்து தலைக்கட்டுகை. திசைக்கருமம் திருத்துகையாவது - அத்திக்குக்கு வேறொருவராவேவண்டாதபடி செய்து தலைக்கட்டுகை. ஸ்வாமி யேவினகார்யத்தைக் குறையச் செய்யுமவன் அதமன்; அததைக்குறையாமல் தலைக்கட்டுமவன் மத்யமன்; அதுக்குமேலே, அதுக்கு அவிருத்தமான கார்யங்களையும் விசாரித்துச்செய்து தலைக்கட்டுமவன் உத்தமன். “காரொக்யூகரூணிநிர்ஷெ யொவஹூக்யூவிஸாயயெக்யூவரூகாரூராவிராயெந வஸகாரூகரூ-ஃரூதி-கார்யேகர்மணி நிர் தஷ்டேயோப ஹூய்யபிஸாதயேத் | பூர்வகார்யாரவிரோ தேஸகார்யம்கர்த்துமர்ஹதி” என்கிற திருவடியிறே அவனாகிறான். “பிராட்டியிருந்தவிடமறிந்துவா” என்றுவிட, இருந்தவிடமுமறிந்து, “அவன்பலமிருந்தபடியென்?” என்று பெருமாள் கேட்டருளினால், “அறிந்திலேன் என்னவொண்ணாது” என்று அத்தலையில் பலபரீசக்யம் பண்ணி ஊரிலரணையும் தலையழித்து, மூலையடியே போம்படி பண்ணிவந்தானிறே. (திருவோணத்திருவிழவில்) ஏவினகார்யத்தைக் குறையறச்செய்தவளவிலும பர்யாப்திபிறவாமையாலே, திருவவதரித்தருளின திருவோணமாகிற மங்கள திவஸத்திலே என்னதீங்குவருகிறதோவென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணி வர்த்திக்குமவர்கள்.

(படுத்தவித்யாதி) அத்தாலும் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே திருவரத்தாழ்வான்மேலே சாய்த்தபோதை அழகுக்குக் கண்ணெச்சில் வராரமைக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்கள். படுக்கப்பட்டு ஸ்வஸம்சலேஷத்தாலே விகஸிதமாகாநின்றள்ள பணத்தையுடையனும், மென்மை குறிய்த்தி நாற்றம் என்கிறவற்றை ப்ரகர்த்தியாகவுடைய திருவரத்தாழ்வானிறே

த்திருந்தார்களேயாகிலும் அவன் இவர்களை அலங்கரித்தக்காணாமலாகையாலே, மு
 சிந்ததைக்கொடானே, இவர்களுக்கிது ஸித்திக்கும்படி யேதென்ன, அவனினையே
 ருக்கையாலே ஸித்திக்குமென்று பரிஹரிக்கிரார் “ஊகா நா” என்றதொடங்கி, இவ
 னுக்குரினையுள்ளும்—இதான்-உடுக்கைதான்--அந்தப்ரதிபத்தியைஉபபா
 திக்கிரார், ராஜாக்களுக்கித்யாதி—இரட்டை - த்விபடி; அதாவது த்விபடி—வாக்
 காக - தங்கும்படியாக—ஸ்வரன் சேஷித்வத்தால்வந்த செருக்காலே கொடுத்தவி
 டிகையும் இவர்கள் சேஷபூதராணோமென்று வைதமாய் பரிக்கரணிக்கையுமன்றிக்
 கே, ராகப்ராப்தமாக அவனுடுத்துக் கொடுக்கையும் அததை யிவர்களுடுக்கையு மெ
 ன்றிருக்கும் ப்ரதிபத்தியுள்ளென்று தாத்தர்யம்—கலத்தது - பாத்ரத்திலுள்ளது என்
 றுசப்தார்த்தம்—கீழும்மேலும் “உடுத்துக்களைந்த” என்றும் புக்தோஜ்ஜிதம்சொல்லி
 யிருக்கையாலே, ததறுகுணமாக, உண்டுவிட்டகலத்தது உண்டென்று விவக்ஷித்த
 ருளிச்செய்கிரார், அமுதுசெய்து இத்த்யாதி—யத்வா, அதஎன்றது புத்திஸ்தபராம
 ர்சியாகையாலே சேஷசேஷிகளுக்கு போஜநதேசகாலம் வ்யவஸ்திதமாகையாலே
 பிந்நதேசகால விசிஷ்டமாக பாத்ரத்தில் ப்ரஸாதம் தோற்றுகிறதென்று அருளிச்
 செய்கிரார் அமுதுஇத்த்யாதி—யாங்கிண என்னையாலே காலபேதமும், மாற்றினால்
 என்றத்தாலே தேசபேதமும் தோற்றுகிறது—அதவா “தொண்டர்கள்” என்றத்தை
 க்கடாக்கித்து, “கலத்தது” என்றத்தைமுழுச்சொல்லாக்கி, கலத்தை நிருபக்மாகச்
 சொல்லுகையாலே பாத்ரவிசிஷ்டமென்று விவக்ஷித்தருளிச் செய்கிரார் அமுதித்
 யாதி யென்னயுமாம்—அமுதுசெய்த ஸ்தலத்திலே தொண்டருக்குண்ணக்கூடாதெ
 ன்று கருத்து—மாற்றினால் அதில் ப்ரஸாதமென்று கூட்டுவது—அநந்யப்ரயோஜந
 ரில் புக்தோஜ்ஜிதத்தையே புஜித்தார்களுண்டோவென்ன, நித்யஸூரிகளில் தலை
 யானவரன்றோ இப்படியிருந்தாண்டு விவக்ஷித்ததுக்கு ப்ரமாண மருளிச்செய்கி
 ரார்“த்வதிய்ய” இத்த்யாதி—“போஜிநா” என்றஇடத்தில், தாச்சீல்யேணிநிப்ரத்யயத்
 தாலே, புக்தசிஷ்டாசநமே ஸ்வபாவமென்று தோற்றுகிறது—இத்தால் பலிதம்ப்ர
 ஸாதமேஇத்த்யாதி—என்னென்றாலும் விதிப்ரேரிதராகவாதல் சேஷத்வஸ்வரூபஸி
 த்யர்த்தமாகவாதல் ஸக்ருத்ஸேவ்யமாயன்றோ லோகத்தில்நடப்பது. இதுவே தார
 கமாயிருக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன, அருளிச்செய்கிரார் “குரோ” இத்த்யாதிவா
 க்யத்ரயத்தாலே—“புஞ்சீத” என்று சொன்னாற்போலேயென்று சேஷம்—தத்ஸி
 த்யர்த்தமாக என்றது ஸ்வரூப ஸித்யர்த்தமாக என்றபடி—பகவச்சேஷத்வந்தான்
 பாகவதசேஷத்வபர்யந்தமல்லது நில்லாமையாலே, இந்த ப்ரஸாதப்ரதிபத்திதான்
 காஷ்டாபர்யந்தம் நடந்தாலொழிய ஸித்தியாமையாலே, அவ்வளவும் நடக்கவே
 ணுமேயென்ன, இந்த சேஷத்வேத்யாதி—காஷ்டையான என்றது - ததிய்யப்ரஸா
 தம் சேஷத்வகாஷ்டா ஸம்பாதகமாகையாலே, அதிக்ருதாதிசாரம்; ஆகையால் இ
 ங்கும் அநந்யப்ரயோஜநாச் சொல்லுமிடத்தில், ததிய்யபுக்தசேஷபர்யந்தமென்
 றுகருத்து—பகவத்ப்ரஸாதமோவென்ன, ஸர்வேத்யாதி—ப்ரயோஜநாந்தர பரர்க்
 கும் என்ற ஸமுச்சயத்தாலே, அநந்யப்ரயோஜநர்களுக்குக் கேட்கவேணுமோவெ
 ன்று தோற்றுகிறது—குடுகிறீபாதே தொடுத்திருக்குமே, “தொடுத்த” என்று
 சொல்லுவானென்னென்ன, ஆதரம் தோற்றுக்கைக்காக வென்கிரார், திருத்துழாய்
 இத்த்யாதி—ஸம்ஸ்க்ருதமாயிருக்கிற திருமாலையை யென்றுசேஷம்—அதுவே உத்
 தேச்யமாயிருக்கிறதோவென்ன, சுவடரித்த்யாதி—சுவடர் - ரஸிகர்—அவன்தான்
 பரமரஸிகனாயிருக்க, இவர்களைப்போலே குடினதைச் சூட்டாழித, தான்முடிக்கொ
 டுப்பா னென்னென்ன, அச்சுவட்டை யறிகையாலேதான் இவர்களிடத்தில் ப்ரீதி
 யாலே குடிக்கொடுக்கிரானென்கிரார், அவன்தானு மித்த்யாதி—இத்தால் ஸ்ரீகோதா
 தேவி இவனுக்காக அவனெஞ்சறிந்து தான் குடிக்கொடுத்தாற்போலே, அவனும்
 இவர்கள் னெஞ்சறிந்துதான் குடிக்கொடுக்கிரானென்றதாயிற்று—கீழ்வாக்ய விவர

திருப்பல்லாண்டு.

எம், எமக்கென்றுத்தலித்யாதி—மேற்பதத்துக்கவதாரிகை, ஸ்வரூபேத்யாதி—வி
 தத்திசைச்சுமம் திருத்தாதபோது, கீழ்ச்சொன்னவையெல்லாம் ப்ரேமகார்ப
 மாதத்தோற்றூண்மடாலே, ததனருணமாக இப்படி ஸங்கையுதிக்குமென்று திருவு
 ள்ளம்—புகையில் என்றது - புகழில் என்றாதி ப்ரஸாதிச்சில் என்றபடி—உன்றி
 க்கே, புகையில் என்றது - புகையெழும்பில், அதைக்கருதி ஊணத்யாயம்படிச்சுக்கை
 யென்றுமாம்—கீழெல்லாம் கடாக்கித்துத் தாத்பர்யம், ஸ்வாமீத்யாதி—ப்ரமான
 பூர்வகமாக ஸப்தார்த்தம், “கிரியதா” இத்யாதி—“கருமந்திருத்தி” என்றாற்
 போதாதோ, “திசை” என்பானென்னென்ன, அந்ததிக்கித்யாதி—“விடுத்திசை”
 என்று, திக்ப்ரதர்ஸநம்பண்ணின மாத்ரத்தில், கார்யங்களெல்லாம் அஸஹாயமாகத்
 தலைக்கட்டக்கூடுமோவென்ன, அப்படிச்செய்தவன் திருவடியன்றோ என்பாராக,
 கிண்கரதாரதம்பத்தை அருளிச்செய்கிறார், ஸ்வாமியேவின இத்யாதி—அப்படி உத்
 தமாதி காரியாரென்ன, கார்யேத்யாதி—“காயெடுகடி—ணி” என்றது - அவர்ய
 கர்த்தவ்யமான வ்யாபாரம்—திருவடி பஹுகார்யங்களைச்செய்தபடியை யருளிச்
 செய்கிறார், பிராட்டி இத்யாதி—அரணையும் - மதினையும்—தலையழித்து - நன்றாக
 அழித்து என்றபடி—மூலையடியேபோம்படி-சட்டுப்போட்டால் குட்டிச்சுவராமே,
 அப்போதுமூலையாசப்போகலாமே, அதைப்பற்றச்சொல்லுகிறது—“திருவோணத்
 திருவிழவில்” “பல்லாண்டுகூறுதும்” என்றுகூட்டி, கீழைக் கடாக்கித்துக்கொண்டு,
 அர்த்தமருளிச்செய்கிறார்,—ஏவின இத்யாதிக்குக்கீழைக்கடாக்கித்துத் தாத்பர்யம்,
 அத்தாலுமித்யாதி—கண்ணெச்சில் - த்ருஷ்டிதோஷம்—தாத்பர்யார்த்தகதநமுகேந
 வாக்யார்த்தம், படுக்கப்பட்டுஇத்யாதி—அவன் ஸர்வஜ்ஞனாயிருக்க, அச்சேர்த்திக்
 குப்பரியவேண்டும்படி யென்னென்ன, ஸ்வதஃஇத்யாதி—அவன்-ஈஸ்வரன்—இச்சே
 ர்த்திக்குக் கண்ணெச்சில்வருகைக்கு ப்ரஸக்தியேதென்ன, இவனுடையஇத்யாதி—
 கீழ்வாக்யத்தை விவரித்துக்கொண்டு, “பல்லாண்டுகூறுதும்” என்கிற நிர்த்தார
 ணத்தைக்காட்டுகிறார், உண்வளர்ந்தருளுகிறபோதை இத்யாதி—சாய்ந்தாற்போலே
 யிருப்பதொன்றாகையாலேயென்றுகூட்டுவது—பரபாகத்தை-வர்க்குணத்தகர்ஷத்தை,

பத்தாம்பாட்டு.

எந்நாளெம்பெருமானுன்றனக்கடியோ மென்றெழுத்துப்பட்ட
 வந்நாளேயடியோங்க ளடிச்சுழில் வீடுபெற்றுயந்ததுகாண்
 செந்நாள்தோற்றித்திருமதுரையுட்சிலைகுனித் தைந்தலைய
 பைந்நாகத்தலைப்பாய்ந்தவனே யுன்னைப்பல்லாண்டுகூறுதுமே.

ப-ரை.—எம்பெருமான் - எம்முடைய ஸ்வாமியே, உன்றனுக்கு -
 ஸர்வசேஷியான வுனக்கு, அடியோமென்று-சேஷபூதொன்று, எழுத்துப்
 பட்ட - அடிமைச்சிட்டெழுதிக்கொடுத்த நாள், எந்நாள் - எந்தநாள், அந்
 நாளே - அந்தநாளே, அடியோங்கள் - தாஸபூதரான நாங்களும், அடிக்கு
 டில் - எங்கள் கர்ஹங்களிலுள்ள புத்ரபௌத்ராதிகளும், அஹங்காரத்தை
 யும் - அஹங்காரகார்யமான ஐச்வர்ய கைவல்யங்களையும், வீடுபெற்று-வி
 டப்பெற்று, உய்ந்தது - உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றோம்; செம்-அழகிதான, நாள்-
 ரோஷிணிக்ஷத்ரத்திலே, தோற்றி - திருவவதரித்து, திருமதுரையுள் -
 ப்ரீவடமதுரையிலே, கம்லனுடைய ஆயுதசாலையிலேபுக்கு, சிலைகுனித்து-
 வில்லைமுறித்தும், ஐந்தலைய - ஐந்து தலைகளையுடையனாய், பை - பரந்தபட

பத்தாம்பாட்டு வ்யாக்யாநம்.

த்தையுடைய, நாகத்தலை - காளியனென்னும் பாம்பின்தலையிலே, பாம்புத்
வனே - குதித்தவனே, உன்னை - உனக்கு, பல்லாண்டுகூறும் - மங்களா
சாஸநம்பண்ணுகிறோம்.

தா-ம். எங்கள் ஸ்வாமியே, உனக்கே நாங்கள் அடிமைகளென்று ஸாஸநப்
பட்டநாள் எந்தநாள், அந்தநாளே அடியோங்கள் மோக்ஷத்தைப்பெற்று உஜ்ஜீவித்
தோம், செவ்வையான திருநக்ஷத்ரத்திலே அவதரித்து, ஸ்ரீவடமதுரையிலே ததுர்
ப்பங்கம்செய்து, ஐந்துதலைகளையும் விஸ்த்ருதமான பணத்தையுமுடைய ஸர்ப்பாஸ்
யத்திலே குதித்தவனே, ஒருகுறைவுமில்லாதவுன்னை மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகி
றோம் என்பதாம்.

அ-கை.—பத்தாம்பாட்டு. (எந்நாளித்யாதி) கீழிற் பாட்டில் புகுந்த
அந்யப்ரயோஜநர், தேஹயாத்நாயிலும் தங்கள் பாரதந்தர்யமே ஸ்வரூப
மாயிருக்கிற வேற்றத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு புகுந்தாராகள்; இதில், ப்ர
யோஜநாந்தரபரர் புகுருகிறார்களாகையாலே, தங்கள்பக்கல் அங்ஙனிருப்
பதோற்றங் காண விரகில்லாமையாலே பகவத்ப்ரபாவத்தால் தங்களுக்
குப்பிறந்த ஏற்றத்தைச்சொல்லிக்கொண்டுவந்து புகுருகிறார்கள். ஐச்வர்
யார்த்தியும் ஸங்கதனாகிறபோது “சாந்தமுந தந்தென்னை வெள்ளுயிராக்க
வலல” என்று பகவத்ப்ரபாவத்தைச் சொல்லிக்கொண்டுவந்திறே புகுந்
தது. அவன்றான் நானபேக்ஷித்தக்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தைத் தந்துவை
த்து என்னை சுதநஸ்வபாவனாக்கினென்று ஆச்சர்யப்பட்டான்; கைவல
யார்த்திகள், தங்கள்க்ஷுத்ர புருஷார்த்த ஸம்பந்தம் யாவதாத்மபாவி
விநாசகரமாகையாலே ஆச்சர்யணவேளையிலே மீட்ட ஆச்சர்யத்தைக் கொ
ண்டாடுகிறார்கள்.

வ்யா.—(எந்நாள்!) “அந்நாள்” என்னவமைந்திருக்க, “எந்நாள்!” என்
கிறது, வகுத்த சேஷிபக்கலிலேக்ஷுத்ரபுருஷார்த்தத்தை அபேக்ஷித்தகா
லமாயிருக்கச்செய்தையும், “ஸுஹ்ரஹா தாஹஜெநிஸா - ஸுப்ரபாதாச
மேநிஸா” என்கிறபடியே மங்களாசாஸநம் பண்ணுகைக்கு யோக்யமாம்
படி புகுநிதுத்தின திவஸமென்று அந்நானைக்கொண்டாடுகிறார்கள். பக
வத்ப்ரபாவத்தான், விஷயீகரித்த திவஸத்தையும் கொண்டாடும்படியாயிரு
க்குமிறே. அவதாரத்திலேற்றஞ்சொல்லுகிறவளவில் தஜ்ஜம்மதிவஸமென
று அந்நானும் கொண்டாடப்பட்டதிறே.

ப்ரயோஜநாதரத்தை அபேக்ஷித்து வந்தவன், அதுவொழிந்து அந
நயப்ரயோஜந னாகைக்கு அடியென்னென்னில் (எம்பெருமான்)க்ஷுத்ர
ப்ரயோஜநத்தை அபேக்ஷித்து நிருபாதிக சேஷியான உன் பக்கலிலேவரு
கையாலே ஸ்வரூபப்ராபதமாய் வந்த சேஷத்வமே பலித்துவிட்டது. வரு
த்த சேஷியானாலும் அபேக்ஷிதங்களை யொழிய புருஷார்த்தாந்தரங்களைக்
கொடுக்கும்போது, அர்த்தி பக்கலிலே ஒரு கைம்முதல் வேண்டாவோவெ
ன்னில் (உன்றனக்கடியோமென்றெழுத்துப்பட்ட) அடியோமென்ற அந்
த்தத்துக்கு வாசகமான சப்தத்திலே எங்களுக்கு அவ்யமுண்டு; கொஞ்சி
வின்றிக்கே யிருக்கிலும் வாயிலுண்டான மாத்ரங்கொண்டு தரவல்ல சகித

திருப்பல்லாண்டு

யுனக்கு. அடிமைக்கு வாசகமான சப்தம்கைவல்யார்த்தியுடைய உபாஸநத்திலேயுண்டிதே. “ஓரீஓத்யுகாஶ்யாஶு ஹவ்யாஹாநாஜநஶு ராநு-ஓமித்யேகாஶ்யாம் ப்ரஹ்மவ்யாஹாரந்மாமநுஸ்மரந்” என்னக்கடவதி தே. அதவா, ஆரோஹம்பக்கவிலே ஏதேனுமொன்றைவேண்டிச் செல்லிலும் நமஸ்ஸப்தப்ரயோகம் பண்ணக்கடவதாயிதே யிருப்பது; அதுவும் ஆத்மயா தாத்மய வாசகமிதே. அதுவே எங்கள் பக்கல் கைம்முதலென்கிறார்கள். “எம்பெருமான்” என்கிற ப்ராப்தியாலும், “உன்றனக்கு” என்கிற சக்தி யாலும், “எழுத்துப்பட்ட” என்கிற சப்தமாத்ரத்தாலும் பவிக்கக்கண்டோ மென்கிறார்கள். “பட்ட” என்கிறது - “முத்துப்பட்ட” என்கிறாப்போ லே. “வாழாட்டி” என்கிறவிடத்திலே அர்த்தத்தினுடைய தூர்லபத் வம் சொல்லிற்று; வாசக சப்தத்தினுடைய தூர்லபத்வம் சொல்லுகிறது இங்கு. அஹங்கார க்ரஸ்தமான ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே தாஸ்ய ப்ரகாசம் அலப்யலாப மாஹர்போலே, பஹ-ஐல்பம்பண்ணிப் போருகிறவாயிலே நமஸ்ஸப்தமுண்டாகை அலப்ய லாபமிதே. (அந்நாள்) “எம்பெருமான் உன்றனக்கடியோமென்று எழுத்துப்பட்டநாள், எந்நாள் - அந்நாள்” என் றந்வயம். “அந்நாளே” என்கிற அவதாரணத்தாலே - அதொழிய எங்கள் பக்கல் ஆறுகூல்யலேசமுமில்லை யென்று கருத்து.

அத்தால்பெற்றதென்னென்ன; தாங்கள்பெற்ற ப்ரயோஜநபரம்பலா களைச் சொல்லுகிறார்கள் (அடியோங்களித்யாதி) அடியோங்களாகப்பெற் றோம்; குடிலும் அடிக்குடிலாகப்பெற்றது; வீட்டை லபிக்கப்பெற்றோம்; உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றோம். (அடியோங்கள்) என்கிறார்கள் - அஹங்காரக்ரஸ் தராய் ததநுகூலமான ஶுத்ரபுருஷார்த்தத்தை அபேக்ஷித்து உன் றிரு வடிகளிலே வந்து ஒதுங்கின நாங்கள், அதுபோய் தாஸ்யைகாஸராகப்பெ ற்றோம். (அடிக்குடில்) “குடில்” என்று - கர்ஹம். அத்தாலே - கர்ஹ ஸ்தரான புத்ரபௌத்ராதிகளும் அடியாராகப்பெற்றோம். “நல்லபதத்தால் மனைவாழ்வார்” என்னக்கடவதிதே. எழுத்துப்பட்டது தங்களளவிலே யாகி ல்புத்ரபௌத்ராதிகளளவில் ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தபடியென்னென்னில்; முத்துப்பட்டதுறையைக்காவலிடுமவன் அசல்துறையையும் காவலிடுமா போலே, ஸம்பந்திஸம்பந்திகளளவும் அஹங்கார மமகாரங்கள்புகுராதபடி விஷயீகரித்தானென்னை. இவர்கள் ஸங்கதராகிறபாட்டிலும், “குடிக்குடி யாட்செய்கின்றோம்” என்றார்களிதே. சேஷிஸந்திதியிலே சேஷபூதர் கர் ஹத்தை “குடில்வளைக்க” என்றுசொல்லக்கடவதிதே. (வீடுபெற்று) வீட் டைலபித்து. அதாகிறது - அஹங்கார மமகார கார்யமான ஐச்வர்யகைவ ல்யங்களாகிற த்யாஜ்யங்களை விடப்பெற்று. ப்ராப்யஸித்தியோபாதி த்யாக ஸித்தியும் ப்ராப்யாந்தர்க்கதமிதே. (உய்ந்ததுகாண்) தாஸ்யம் என்றும் உஜ் ஜீவநம் என்றும் பர்யாயம்போலேகாணும்.

“உய்ந்ததுகாண்” என்று - அறியாதாரை அறிவிப்பாரைப்போலே சொல்லுகிறவிதாக்குக் கருத்தென்னென்னில்; உபகரித்து விஸ்மரித்துப் போவது நீ; நீ பண்ணின உபகாரம் நாங்களுபதேசிக்கக் கேளாயென்கிறார்

பத்தாம்பாட்டு வ்யாக்யாந அரும்பதம்

கள். (செந்நாளித்யாதி) ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கைவிட்டு அநந்யப்ரயோஜநானிகோளாகில் இனி கர்த்யமென்னென்னில்; உனக்கு மங்களாசாஸநம்பண்ணுகையே கர்த்யமென்கிறார்கள்; விஷயமேதென்ன (செம்காள்) அவதாரத்துக்கு ஏகாந்தமான நாளாகையாலே, அழகிய நாளென்கிறார்கள். (தோற்றி) அதீந்த்ரியமான விக்ரஹத்தை “ஸகலஜந-ஜநயநவிஷயதாஹி: - ஸகலமநுஜநயநவிஷயதாங்கத:” என்கிறபடியே உகவாதார்கண்ணுக்கும் விஷயமாம்படி தோற்றுவித்து. (திருமதுரையுள்) அதுதானும் நிர்ப்பயமான அயோத்யையிலன்றிக்கே; சத்ருவான கம்ஸன் வர்த்திக்கிறவூரிலே. (சிலைகுனித்து) அவ்வூரில் தங்கவொண்ணாமையாலே திருவாய்ப்பாடியிலேபோய் மறையவளருகிற நீ, மறுத்தும் அவ்வூரிலே புகுந்து கம்ஸனுடைய ஆபுதசாலையிலேபுக்கு வில்லைமுறித்துப் பூசலை விளைத்தாய். அநுகூலரடைய “என்வருகிறதோ” என்று வயிறுபிடிக்க வேண்டும்படியான தசையிலே கம்ஸனுக்கு மறம்பிறக்கும்படி சிலுருபடுத்துவதே!.

(ஐந்தலையவித்யாகி) அதுகிடக்க, நிர்ப்பயமாய் வர்த்திக்கிற காலத்திலே பிறந்த ப்ரமாதமே போராதோ வயிறெறிகைக்கு என்கிறார்கள். (ஐந்தலையபந்நாகத்தலைப்பாய்ந்தவனே) கடிக்கைக்கு அஞ்சவாயையுடைத்தாய், க்ரோதத்தாலே விஸ்தர்தமான பணத்தை யுடைத்தான ஸர்ப்பாஸ்யத்திலேயன்றே புக்கது. “வனகஹி-விநாராஜி-க்யுஷ்டாஸ்யுஷ்டாவந-யயள - ஏகதாதுவிநாராமம் க்ருஷ்டேணாபர்தாவநம்யயெள” என்று-தமையன் ஒருநாள் பேரநிற்க பாம்பின்வாயிலே புகும்படியிறே தீம்பு. “க்ஷணாவதாரமென்றால் ஆழ்வார்களெல்லாரும் ஒக்கப்பரிவரா யிருப்பார்கள், இதுக்கடியென்?” என்று ஜீயர் பட்டரைக்கேட்க; “ராமாவதாரத்தில் பிள்ளைகள் தாங்கள் மிடுக்கராய் குணாதிகருமாய், பிதா சம்பராந்தகனுமாய், மந்த்ரிகள் வஸிஷ்டாதிகளுமாய், ஊர் அயோத்யையுமாய், காலம் நல்லகாலமுமாயிருக்கையாலே அங்குத்தைக்கு ஒருபயமுமில்லை; இங்கு, வந்து பிறந்தவிடம் சத்ருக்ரஹமாய், கம்ஸன் இடம்பார்த்துநலியும் துவ்ப்பரகர்திகளை வரக்காட்டும் க்ருரனுமாய், தமப்பன் இடையனுமாய், ஊர் இடைச்சேரியுமாய், பிள்ளைகள்தாங்கள் தீம்பருமாய், காலம் கவிகாலத்தோடு தோள்தீண்டியாயிருக்கையாலே என்வருகிறதோ! என்று பரிகைக்கு ஆழ்வார்களல்லதில்லைகாணும்” என்றருளிச்செய்தார்.

(உன்னைப்பல்லாண்டுக்கூறுதுமே) இப்படிப்பட்டவுன்னை அநுஸந்தித்தால் மங்களாசாஸநமொழியத்தரிக்க விரகுண்டோவென்கிறார்கள். (க0)

அரும்பதம்.

எங்களித்யாதி—கீழிற்பாட்டில் அநந்யப்ரயோஜநர் பாசுரமென்றீர், அதற்கும், இப்பாட்டு ப்ரயோஜநாந்தரபரர் பாசுரமாகைக்கு ஸூசகமும், ஏதென்ன, அருளிச்செய்கிறார், கீழிற்பாட்டித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே—தேஹயாத்நாயிலும் பாரதந்த்ரயமே ஸ்வபாவமாகச்சொல்லுகையாலும், பகவத்ப்ரபாவத்தாலே தக்ஷணக்கு, தாத்காலிகாதிஸயும் வந்ததாகச்சொல்லுகையாலும், ஸூசகங்களுள்; ஆசை

திருப்பல்லாண்டு

யான, அந்நயப்ரயோஜநாந்பாகரம் அத, இது ப்ரயோஜநாந்தரபரர் பாகரம் என்று
 கருத்து—தேவயாத்நாயிலும் என்ற ஸமுச்சயம் ஆத்மயாத்நாயில் கிம்புநந்யாயத்
 தை ஸூசிப்பிக்கிறது—மங்களாஸாஸநம் பண்ணப்புக்குத்தார்களாகையாலே, அவர்
 களோடு திருப்பல்லாண்டுபாடினார் என்றுகூட்டுவது—ப்ரயோஜநாந்தரபரர் என்ற
 துக்குக் கேவலமென்றுகருத்து—அங்ஙனிநுப்பதென்றது - பரதந்த்ரனாயிநுப்பதென்
 றபடி—மங்களாஸாஸநம் பண்ணப்புக்குத்திரர்கள்; அவர்கள் பாகரத்தாலே திருப்
 பல்லாண்டுபாடுகிறாரென்று இங்குங் கூட்டுவது—ப்ரயோஜநாந்தர பரரானால், பக
 வத்ப்ரபாவத்தைச் சொல்லவேணுமோவென்ன, ஐஸ்வர்யார்த்தியுமித்யாதி—ஐஸ்
 வர்யார்த்தியைப்போலேஸங்கதராகிற “தீயிற்பொலிகின்ற” என்றத்திலே சொல்
 லாதே, இப்பாட்டிலே இத்தைச்சொல்லி, ஆஸ்கர்யப்படவேண்டுகிறபடி யென்
 னென்ன, அருளிச்செய்கிறார் அவன் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே—ஈஸ்வரன்தந்
 துவெள்ளயிராக்கினாகையாலே, அவனை முன்னிலையாகக்கண்ட வாஸனையாலே,
 அவன் வைலக்ஷணயம் நெஞ்சிற்பட்டு, அந்தப்பாட்டிலே கொண்டாடினார்கள்ஐஸ்
 வர்யார்த்திகள்; கேவலம் உபாஸநதசையில் அவனை முன்னிலையாகக்காணாமையா
 லே, ஆழ்வாராலேதிருந்தி, அவனைக்கண்டு மங்களாஸாஸநம்பண்ணுகிற அந்தப்பா
 ட்டில் கொண்டாடினார்கள் என்றுகருத்து—கொண்டாடினார்கள் என்ற அநந்தரம்
 இப்பாட்டில் என்றுகூட்டுவது—மேலே “அந்நாள்” என்றுசொல்லியிருக்க, அதமை
 யாதோ “எந்நாள்” என்றுசொல்லுவானென்னென்கிற ஸங்கையை அதுவதித்து,
 பரிஹரிக்கிறார், அந்நாளித்யாதி—எந்நாள் என்கிறதென்னென்னில் என்றுஸேஷம்-
 கொண்டாடுகிறார்களாகையாலே, எந்நாள் என்கிறது என்றுகூட்டுவது—வேணுமா
 கில் பகவானைக்கொண்டாடுகிறார்கள், நாளைக்கொண்டாடுவானென்னென்ன, பசுவ
 தித்யாதி—இப்படி நாளைக்கொண்டாடின துண்டோவென்ன, ராமக்ருஷ்ணாதிருபே
 ண அவதரித்த காலத்தில் அதிஸயத்தைச்சொல்லவந்து, அந்ததிவஸத்தை ராமஜய
 ந்தி, க்ருஷ்ணஜயந்தி, நரஸிம்ஹஜயந்தி. என்று, ஸாஸ்த்ரங்களாற் கொண்டாடப்ப
 பட்ட தென்கிறார் அவதாரத்திலித்யாதி—“அடியோம்” இத்யாதிக்கவதாரிகை ப்ர
 யோஜநேத்யாதி—எம்பெருமானாகையாலே, உய்ந்ததுகாண்என்றுதிருவுள்ளம்பறறி,
 அருளிச்செய்கிறார், ஊதாத்யாதி—“அடியோங்கள்” இத்யாதிக்கவதாரிசை,
 வகுத்தஇத்யாதி—வகுத்த-ப்ராப்தமான—எழுத்து-வர்க்கம்மகமானஸாப்தம்; அதா
 வது - ப்ரணவமாதல், நமஸஸப்தமாதல்—எழுத்துப்படுகை-உச்சரிச்சை—முந்தின
 அர்த்தத்திலே நோக்காக அருளிச்செய்கிறார் அடியோமென்கிற இத்யாதி—வாச
 கமானஸாப்தம் என்றது-ப்ரணவம்; இது “அடியோம்” என்கிறஅர்த்தத்தைச்சொல்
 லுகையாவது “அடியோம்” என்கிறபதம் ப்ரதியோகிஸாபேக்ஷமாகையாலே அகா
 ரார்த்தத்தையும், ஸர்வம்வாக்யம் ஸாதாரணம் என்கிற ந்யாயத்தாலேஉகாரார்த்தத்
 தையும், இதுக்கு ப்ரவ்ருத்திரிமித்தம் தாஸ்யமாகையாலே சதுர்த்யார்த்தத்தையும்,
 அஸ்மச்சப்தபர்யாயதயா ப்ரத்யகர்த்தபோதக மாகையாலே மகாரார்த்தத்தையும்,
 இதில் பஹுவசநத்தாலே அதில் ஜாத்யபிப்ராயகத்வத்தையும் காட்டக்கடவதா
 யிருக்கை—வாசகமென்றது-ப்ரணவத்துக்கு ஜீவப்ராதாநயம்—சப்தப்ராதாந்யமா
 கையாலே வேறொன்றை யபேக்ஷித்து, மற்றொன்றுக்கு வாசகஸாப்தம் சொன்னாற்
 போருமோவென்ன, “உன்றனக்கு” என்றதிலே நோக்காக அருளிச்செய்கிறார் நெ
 ஞ்சிவித்யாதி—கைவல்யார்த்திக்கு இந்த ப்ரஸங்கமென்னென்ன, அடிமைக்கித்
 யாதி—எங்ஙனெயென்ன, “ஐ” இத்யாதி—இந்த ப்ரமாணம்ஐஸ்வர்யார்த்திவிஷ
 யமான அண்டக்குலத்திலும் எடுத்தருளிார், இங்குமெடுக்கையாலே உபாஸநமாத்
 ரத்துக்கெல்லாம் இதுவேணுமென்று திருவுள்ளம்—இரண்டாம் அர்த்தத்தை யரு
 ளிச்செய்கிறார் அதவா இத்யாதி—நமஸ்ப்ரயோகமென்றது-நமஸஸப்த ப்ரயோகமெ
 ன்றபடி—ஆனால் இது அடியோம் என்றதாமோவென்ன, அதுவுமித்யாதி—யாதார்தம்

திருப்பல்லாண்டு

மூலக்கொண்டிருள், அது கிடக்கஇத்யாதி—இவ்வபதாநங்களை முன்பின்னாக அருளி
 கையாலே, இவ்வர்த்தம் பவிதமென்று திருவுள்ளம்—நிர்ப்பயமாகவர்த்தித்தி
 தகவமென்றது—ஸ்ரீபுருந்தாவநத்திலே திரிசிறகாலமென்றபடி—காளியனை யிங்கே
 வர்ணிக்கைக்குத்தாந்பர்யம், கடிக்கைக்கித்யாதி—“பை” என்றது விஸ்த்ருதமும்,
 படமுமாகையாலே, இரண்டையும் தந்த்ரேண அருளிச்செய்கிறார் விஸ்த்ருதமான
 பணத்தையென்று—“பாய்ந்தவனே” என்று ஸம்போதிக்கிறவர்களுடைய உட்கரு
 த்து, ஏகதேத்யாதி—தீம்பு-தெனஷ்ட்யம்—முதற்பாட்டில், “மல்லாண்டதின்டோ
 ன்” என்றும், ஏழாம்பாட்டில், “வாணனை யாயிரந்தோளும்” என்றும், இப்பாட்
 டில் க்ருஷ்ணாவதாரப்ரஸங்கம் வருகையாலே, மிகவு மிவ்விஷயத்தைப்பரிகைக்கு
 நேதவைப்பலபடியாக ஆப்தஸம்வாதமுக்கேநதர்சிப்பிக்கிறார், க்ருஷ்ணாவதாரமெ
 ன்றாதித்யாதி—ஆழ்வார்களெல்லாருமென்றது “பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும்”
 என்று ஆழ்வாரும், “கோவலனாய்வெண்ணெயுண்டவாயன்” என்று பாண்பெருமா
 ரும், மற்றைநிவ்யப்ரபந்தங்களில் ஆழ்வார்களும் எங்குங்கண்ணினையே விரும்பு
 கையாலே, பட்டர்தாம் ராமாவதாரத்தில் மிகவும் பதிந்திருக்குமவராகையாலே,
 ஆழ்வார்கள் ராமபகஷபாதிகளென்றதில்லையென்று ஜீயருக்குக்கருத்தாகக்கருதி,
 இவ்வவதாரத்துக்குள்ள விஸேஷங்களையும் அருளிச்செய்கிறார், ராமாவதாரத்திலே
 லித்யாதி—ராமாவதாரத்திலே யென்றது—ராமாவதாரம்பண்ணினபோதென்றபடி—
 பிள்ளைகளென்றது—மேல்பிதாவென்று சக்ரவர்த்தியைச்சொல்லுகையாலே—மந்த்ரி
 களென்றது வஸிஷ்டாதிகளும் கார்யவிசாரதக்ஷராகையாலே—அயோத்யை என்
 றதுக்கு யோகார்த்தத்திலே திருவுள்ளம்—அங்குத்தைக்கு - அவ்விஷயத்துக்கு—
 இங்கு - க்ருஷ்ணாவதாரத்திலே யென்றபடி—“உன்னை” என்றதுக்கும், “கூறுதுமே”
 என்கிற ஸ்வரத்துக்கும்வாஸனை இப்படிப்பட்ட இத்யாதி—இப்படிப்பட்டஎன்றது—
 இப்படித்தீம்பனான என்றபடி—

பதினேராம்பாட்டு.

அல்வழக்கொன்று மில்லாவணிகோட்டியர்கோ னபிமான துங்கள்
 செல்வனைப்போலத் திருமாலே நானுமுனக்குப் பழவடியேன்
 நல்வகையால் நமோநாராயணுவென்று நாமம் பலபரவிப்
 பல்வகையாலும் பவித்திரனே யுன்னைப் பல்லாண்டு கூறுவனே.

ப-ரை.—திருமாலே - ஸ்ரீயுபதியானவனே, அல்வழக்கு-தப்பான
 வழக்குகள், ஒன்றும்—, இல்லா - இல்லாததாய், அணி - ஸம்ஸாரத்துக்கு
 ஆபரணமான, கோட்டியர் - திருக்கோட்டியூரிலுள்ளார்க்கு, கோன்-தலை
 வராய், அபிமானதுங்கள் - “நான் எம்பெருமானுக்கடியன்” என்கிற அபி
 மானத்திலுயர்ந்தவரான, செல்வனைப்போல - செல்வநம்பியைப்போல, நா
 னும் - சேஷபூதனானானும், உனக்கு-சேஷியானவுனக்கு, பழவடியேன்-
 பழையவடியேனாகையாலே, நல்வகையால் - விலக்ஷணோபாயத்தால், நம:-
 நான் எனக்குரியேனல்லேன், நாராயண - ஸர்வஸ்வாமியே, பல்வகையா
 னும் - ஸர்வப்ரகாரத்தாலும், பவித்திரனே-பரிசுத்தனானவனே, என்று—,
 நாமம்பல - உன்னுடைய திருநாமங்களையெல்லாம், பரவி-வாயில்வந்தபடி
 சொல்லி, உன்னை - உனக்கு, பலலாண்டு கூறுவன்-மங்களாசாஸநம்பண
 னாகிதென்.

பதினொரம்பாட்டு வ்யாக்யாநம்.

தா-ம்.—ஸ்ரீயஃபதியே, வழக்கல்லாதவைகள் ஏகதேவமுயிர்வாத, அந்நா
மான திருக்கோட்டியூரிலுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு நிர்வாஹகராய், தானே
மென்சிற அபிமாந்ரேஷ்டனான செல்வகம்பியைப்போலே, அடியேனும் உனக்கே
வழிவழியாட்செய்கிறவனாகையாலே, விலகாதேனாயமென்றுகொண்டு, எனக்கு
யேனல்லேன் ஸர்வஸ்வாமியேயென்று, அநேகந்திருநாமங்களையும் சொல்லாடி,
எல்லாவிதத்தாலும் பரிசு-தத்தனானவனே, ஸௌந்தர்யாதிகுணயுக்தனான ஸர்வ
மங்களாஸாஸநம்பண்ணுகிறேன் என்பதாம்.

அ.—பதினொரம்பாட்டு. (அல்வழக்கித்யாதி) * அண்டக்குலத்தி
லே ஆஹ-உதராய், “நெய்யிடை” என்கிற பாட்டிலே ஸங்கதரான ஐச்வர்
யார்த்திகள் பாசுரத்தாலே திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

வ்யா.—(அல்வழக்கொன்றுமில்லா) வழக்கல்லாதவை அநேகமிதே;
தேஹத்தில் ஆத்மபுத்திபண்ணுகை வழக்கல்ல; * ப்ரகீர்தேஹபரமான ஆத்
மவஸ்துவை ஸ்வதந்த்ரமென்று அநுஸந்திக்கை வழக்கல்ல; தேவதாந்தர
ங்களில் பரத்வபுத்தி பண்ணுகை வழக்கல்ல; பகவத்பஜநத்துக்கு பலம்ப்ர
யோஜநாத்ரமென்றிருக்கை வழக்கல்ல; அநய ப்ரயோஜநமானுலும் உபா
யாதர ஸாத்யமென்றிருக்கை வழக்கல்ல; பகவததுபவத்தை “மமேதம்”
என்றிருக்கை வழக்கல்ல; இனி, “வழக்காவது-சேஷிக்கு மங்களாஸாஸநம்
பண்ணுகை” என்றிதே யிவரிருப்பது. (அணிகோட்டியர்கோன்) இவை
யொன்று மின்றிக்கே, “அத்தலைக்கு மங்களாஸாஸநம் பண்ணுமொன்று
மே வழக்கு” என்றாய்த்து அவ்வூரிலுள்ளா ரிருப்பது. இதுக்கடியிவர் எ
ன்று தங்களுக்கு நிர்வாஹகராக வாய்த்து நினைத்திருப்பது. “அணி” என்
று - ஆபரணமாய், ஸமஸாரத்துக்கு ஆபரணமான ஓரொன்னை.

(அபிமாநதுங்கன்) அபிமாநம் சேஷத்வ விரோதியாயிருக்க, அத்
தால் மிக்கிருப்பொன்பா னென்னென்னினில்; கர்மத்தால்வந்த தூர்மாநமாய்
த்து த்யாஜ்யம்; “தாஸோஹம்” என்கிற வைஷ்ணவாபிமாநம் உபாதேய
மாகையாலே அத்தால் பூர்ணராயிருப்பொன்கிறது. அதாகிறது உகந்தரு
ளின நிலங்களிலுண்டான குறைவு நிறைவுகளும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடை
ய தேஹயாத்ரையில் குறைவு நிறைவுகளும் தம்மதமாயிருக்கை. “செல்
வன்” என்று-ஸ்வரூபப்ராப்தமான ஐச்வர்யத்தால் குறைவற்றவொன்னை.
அதாகிறது - ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்களால் குறைவற்றவொன்னைகையும்,
“ஔக்ஷணொஹக்ஷிவஸ 3 நஃ - லக்ஷ்மணோலக்ஷ்மி ஸம்பநஃ” என்கிறபடியே
“சுஹம்ஸுஹ்ஸுஹிஷ்யாதி - அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி” என்றிருக்கையும்.
(போல) “உவஹ 3 நஃஸொஷாணாஃ ஸாயுநாபு - உபமாநமஸேஷானாம்
ஸாதூநாம்” என்கிறபடியே ஸாத்விகர்க்கு உபமாநமுயியாயிருக்குமவர்.

இவரை தாஷ்டாந்தமாக்கிக்கொண்டு, “பழவடியேன்” என்று மு
ன்பு ஐச்வர்யார்த்தியாய் இன்று ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவன் சொல்லுகை
அநுபபந்ரமன்றோ வென்னில்; கர்மத்தால் வந்த அஹங்காரம்பேரனால் தா
ஸ்யம் ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸத்தாப்ரயுக்தமாகையாலே சொல்லுகிறார்
கள். அதவா, ஸைஸர்க்கிகமான ஜ்ஞாநமுடையார்க்கும் தீன்முன்னியிருப்பார்.

திருப்பல்லாண்டு

~~பாசியை~~ பாசியை யாதே விஷயீகரிக்கும் ஈச்வராபிப்ராயத்தாலே சொல்ல
பாசியை. (திருமாலே) “இவ்வாத்மவஸ்து ஒரு மிதுநசேஷம்” என்று சேஷத்
 த்விப்ரதி ஸம்பந்தியைச் சொல்லுகிறார்கள். இத்தால்-மாதாபித்ரீசேஷத்
 த்விமும் தேவதாந்தர சேஷத்வமும் கர்மோபாதிசமென்னை. அதவா, தேவ
 ரீருக்குப் பிராட்டி நிருபகபூதையா யிருக்கிறாப்போலே, எவகளுக்கும் தாஸ்
 யம் நிருபக மென்கிறார்கள் என்றுமாம்.

(நானும்) ப்ரயோஜநாந்தர பரதையாலே அநாதிகாலம் அந்யார்ஹ
 னாய்ப்போந்த நானும். சேஷிபக்கலிலே ப்ரயோஜநாந்தரத்தை அபேக்ஷிக்
 கையாவது-பதிவ்ரதை பர்த்தாவின் பக்கலிலே வ்யபிசாரத்தை அபேக்ஷித்
 தவோபாதியிறே. (உனக்குப் பழுவடியேன்) உனக்கு சேஷித்வம் அநாதி
 யான வோபாதி எனக்கும் சேஷத்வம் அநாதியென்கை. (உனக்கு)ப்ரயோ
 ஜநாந்தரத்தை அபேக்ஷித்துத் திருவடிகளிலே கிட்டினதுவே ஹேதுவாக
 அந்யப்ரயோஜநைக்கவல்ல வுனக்கு.

இந்த ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் எவ்வழியாலே பிறந்ததென்னில்; ஸகல
 வேதாந்ததாத்பர்யமான மந்தர ரஹஸ்யத்தாலே பிறந்ததென்கிறார் மேல்.
 (நல்வகையால்நமோநாராயணா வென்று) நாராயணனுக்கேயுரியேன், எனக்
 குரியேனல்லே னென்கை. (நல்வகையால்) முன்பு அர்த்தவிதூரமாக ஜப
 ஹோமாதி முகத்தாலே பிறந்த அவயமடையத்தீவகை யென்றிருக்கிறார்
 கள்; இதுதான் ஸர்வார்த்த ஸாதகமிறே, “நநொநாராயணாயெதிஜ்ஞ
 ஸாராரஸாயக் - நமோநாராயணா யேத்ரிமந்தரஸ்ஸர்வார்த்தஸாதகஃ” என்
 னக்கடவதிறே. (நாமம் பலபரவி) இவர் இவர்களை யழைக்கிறபோது,
 “அடிதொழு தாயிரநாமம்சொல்லி” என்றாரிறே; அத்நையிறேயிவர்களும
 சொல்லுகிறது. (பரவி) அக்ரமமாகச்சொல்லி. ஸாதநமானபோதிறே க்ர
 மாபேகை யுள்ளது- முன்பு “மமேதம்” என்றிருந்தவர்களுக்குமங்களா
 சாஸநயோக்யராம்படி புகுர நிற்கைக்கு இசைவே வேண்டுவது.

(பல்வகையாலும் பவித்திரனே) ப்ரயோஜநாந்தர பரணை அசுத்தி
 யைப்போக்கி, அதுக்கடியான அஹங்காரமமகாரங்களாகிற அசுத்தியைப்
 போக்கி, சேஷத்வந தன்னிலும். மாதா பித்ரீ சேஷத்வமென்ன இவ்வோ
 அசுத்தியைப் போக்கிப் புகுர நிறுத்தினவனே. ஸ்வரூபரூப குணவிபூ
 திகளைப் பார்த்தாலும் பாபஹர னென்னவுமாம். (உன்னைப் பல்லா
 ண்டு கூறுவனே) ஸௌநதர்யாதி குணயுக்தனான வுன்னை மங்களாசாஸநம்
 பண்ணுகிறேன். ஏகவசந்தாலே - கீழ்ச்சொன்ன புருஷார்த்திகள்மூவர்
 முகத்தாலும் தாமே திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறொன்னுமிடந் தோற்றுக்
 றது. ஐச்வர்யார்த்தி ஸங்கதனாகிற வளவிலும் ஏகவசநமாகையாலே இங்
 கும் அதவேயாகிற தென்னவுமாம். (கக)

அரும்பதம்.

“அவ்வழக்கு” இத்யாதி—“பழுவடியேன்” என்கையாலே, இப்பாட்டு அந
 யப்ரயோஜநா பாசரமாயிருக்க, இன்று திருந்தின ஐச்வர்யார்த்தி பாசரமெங்
 கையென்றிற் ஸங்கையைப் பரிஹரிக்கக்காக, ஸங்கதிமுகேந அவதாரிகை அண்டக்

பதினேரம்பாட்டு வ்யாக்யாந அரும்பதம்.

குத்தலே இயாதி—ஆவ்வாநக்ரமத்தால் பல்லான்பொகை மற்றை இவகிப்த் திலும் காண்மையாலே, இப்பாட்டு ஐஸ்வர்யார்த்தி பாசுரமென்னத்தட்டி—
 “பழவடியேன்” என்கிறதும் இதுக்கதுக்லமாகச் சொல்லவேணுமென்றதருத்த—
 “ஒன்றுயில்லா” என்கைக்கு. அநேகமுண்டோவென்ன, வழக்கல்லாதவை இத்
 யாதி—இத்தை உபபாதிக்கிரார் தேஹத்தில் என்று தொடங்கி ஆறுவாக்யத்தாலே—
 வழக்காவது - ந்யாயம்—இவையெல்லாம் அல்லாதவழக்கானால், வழக்கொன்றுள்
 டாகவேணுமே யிவருக்கென்ன; “கோன்” என்ற பதத்துக்கு விசேஷணமாக்கி
 யருளிச்செய்கிரார் இனி இயாதி—இவர் என்றது—செல்வநம்பியை—கோட்டியர் -
 கிருக்கோட்டியூரிச் சூரிவஷணவர்கள்—கோன் பததாத்தாயம் இவைஇயாதி—
 இவர்-செல்வநம்பி—இன்னதுக்கணியென்று சொல்லவேணுமே, அதையருளிச்
 செய்கிரார் அணி இயாதி—துங்கள்-ஸ்ரேஷ்டன்—அபிமாநஸப்தம்ஸாமாந்யஸப்
 தமாகையாலே, விசேஷபர்யவஸாநம் பண்ணுவதாகநினைத்து, தத்விஷயஸங்கை
 யை அதுவதித்து, பரிஹரிக்கிரார் அபிமாநம் இயாதிவாக்யத்தாலே—வைஷ்
 ணவாபிமாநநதான் வைஷ்ணவாபிமாநமென்றும்அவைஷ்ணவவிஷயாபிமாநமென்
 றும் த்விவிதமாக்கி விவரிக்கிரார் அதாகிறதித்யாதி—“சுஹம்ஸவ-ஃகரிஷ்யாதி”
 என்றது செல்வநம்பி உக்தியாக்கி யருளிச்செய்கிராரென்று கண்டுகொள்வது—
 இவர் த்ருஷ்டாந்திகரிக்கைக்குத்தகும்படி யிருப்பரோவென்ன; ஸ்ரீப்ரஹ்மலாதாழ்
 வாணைப்போலே ஸர்வோபமாநபூமிபாயிருப்பொன்கிரார் “உவபிநம்” இயாதி—
 இப்பாட்டுக்கு அவதாரிகையிலே ஐஸ்வர்யார்த்திகள் பாசுரத்தாலே யென்றான்
 றீர்; இப்படிப்பட்ட செல்வநம்பியை த்ருஷ்டாந்தமாகச்சொல்லுகிறதும், மேலே
 “பழவடியேன்”என்கிறதும் சேராதே யென்கிறஸங்கையை அதுவதித்து,ஸத்தாநி
 பந்தநமாகவும், பகவதபிப்ராயத்தாலே யென்றும், பரிஹரிக்கிரார் இவரைஇயாதி
 வாக்யத்தாலே—கர்மத்தால் இயாதிக்குக்கருத்து ப்ரதிபந்தகமான அஹங்கா
 ரம்போனால் அநாதிஸித்தமான அடிமை ப்ரகாஸிக்கையாலே சொல்லுகிரார்களெ
 ன்று—நைஸர்க்கிகமான-ஸ்வாபாவிசமான—‘பழவடியேன்’ என்றத்தைக்கடாக்கித்
 து, “திருமாலே” என்றதுக்கும் பாவம் இவ்வாத்மவஸ்து இயாதி—பலிதம் இத்
 தால் இயாதி—இப்பதப்ரயோகம் த்ருஷ்டாந்தார்த்தமுமாயென்கிரார் அதவா இத்
 யாதி—“நானும்” என்றதுக்குஹார்த்தபாவம் ப்ரயோஜநேத்யாதி—அந்யார்ஹன்எ
 ன்றது-எனக்குறுப்பாய் என்றபடி—ஈஸ்வரன் பக்கலிலேயன்றே ப்ரயோஜநத்தை
 அபேக்ஷித்தது,அது அந்யார்ஹனாகையாமோவென்ன; ஸேஷிபக்கலிலே இயாதி—
 “உனக்குப்பழவடியேன்” என்றதுக்கு இரண்டுதாத்தாயம் ஸ்வரூபப்ரயுக்த தாஸ்ய
 மாதல் குணக்ருததாஸ்யமாதல் உடையவெனன்று-முந்தினது உனக்கித்யாதி—இர
 ண்டாவது ப்ரயோஜநாந்ததேத்யாதி—மேலுக்கவதாரிகை இந்த ஸ்வரூபேத்யாதி—
 “நாராயண” என்றதுக்கர்த்தம் நாராயணனுக்கேயென்றது—நமஸ்ப்தார்த்தம் எ
 னக்குரியேனிலேனென்றது—“நல்வகை”என்றதுக்குத்தாத்தாயம் முன்பு இயா
 தி—அர்த்தவிதூரமாக-அர்ச்சஜ்ஞாநரஹிதமாக—அந்வயம்-ஸம்பந்தம்—திவகை -
 துஷ்ப்ரகாரம்—மநத்ரம் மோக்ஷஸாதநமன்றே, ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்கும்ஸாதந
 மோவென்ன; இதுதான் இயாதி—இதுக்கு ப்ரமாணம் “நசி” இயாதி—இதில்
 ஐஸ்வர்யார்த்திக ளென்கிறதை முதலிக்கிரார் இவரிவர்களை இயாதிவாக்யத்வயத்
 தாலே—வ்யாவர்த்தம் ஸாதநம் இயாதி—கர்மாபேகை வேண்டாமையாலே பலி
 தத்தை யருளிச்செய்கிரார்முன்பு இயாதி—இசைவேவேண்டுவதுவேறொருநியதி
 வேண்டாவென்று கருத்து—“நாமம்பலபரவி” என்றத்தையும், “நமோநாராயண”
 என்றத்தையும், “உனக்குப்பழவடியேன்” என்றத்தையும் கடாக்கித்து, “பல்வகை
 யாலும்பலித்திரனே” என்றதுக்குத்தாத்தாயம் ப்ரயோஜநாந்தரபரண இயா

தி—பல்வகைக்கு அர்த்தாந்தரம் ஸ்வரூபேத்யாதி—“பவித்திரனை” என்றுஸம்போ
 திருக்கச்செய்தேயும், “உன்னை” என்று விஸேஷித்சூக்துக்கு ப்ரபந்தப்ரவர்த்த
 கம் ஸௌந்தர்யாதிவைஸிஷ்ட்யம் தோன்ற அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் ஏகவசநத்
 தால் இத்யாதி—ஆழ்வார்தம்மிடத்தில் ஐஸ்வர்யார்த்தித்வத்தை ஆரோபித்து, தா
 மே மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிற ராகையாலே, இவ்வேகவசநம் ஆழ்வாரையே
 சொல்லுகிறது—இத்தால் கீழ் இருவரும் மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிற பாட்டுக்க
 ளில் அநந்யப்ரயோஜநத்வம் தமக்கிருக்கையாலே தத்பஹு-த்வமாத்ரத்தையும், கை
 வல்யார்த்தித்வத்தையும், தத்பஹு-த்வத்தையும் ஆரோபித்துக்கொண்டு, தாமேமங்
 களாஸாஸநம் பண்ணுகிறாரென்று கொள்ளவேண்டும். இவ்வுத்தமபுருஷைகவசந
 பஹு-வசநங்களாலேயென்று ப்ரதமத்துக்குக்கருத்து.

பன்னிரண்டாம்பாட்டு.

பல்லாண்டென்று பவித்திரனைப் பரமேட்டியைச் சார்ங்கமென்னும்
 வில்லாண்டான்றன்னை வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன் விரும்பியசொல்
 நல்லாண்டென்று நவின்றுரைப்பார் நமோநாராயணயவென்று
 பல்லாண்டும் பரமாத்மனைச்சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டே.

ப-னா.—பவித்திரனை - பரிசுத்தனானவனாய், பரமேட்டியை - பரம
 பதத்தைக் கலவிருக்கையாகவுடையனாய், சார்ங்கமென்னும் - ஸ்ரீசார்ங்க
 மென்கிற, வில் - வில்லை, ஆண்டான்றன்னை - ஆளுமவன்விஷயமாக, வில்
 லிபுத்தூர் - ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரி லவதரித்த, விட்டுசித்தன் - பெரியாழ்வார்,
 பல்லாண்டென்று—, விரும்பிய - ப்ரேமத்தாலேயருளிச்செய்த, சொல் -
 பாட்டுக்களை, நல்லாண்டென்று - சொல்லுகைக்கு ஏகாந்தகாலமென்று
 நினைத்து, நவின்றுரைப்பார் - இடைவிடாமல் சொல்லுமவர்கள், நமோ
 நாராயணயவென்று—, பரமாத்மனை - சேதநாசேதநங்களைச் சரீரமாகவுடை
 யவனை, சூழ்ந்திருந்து - சூழ்விருந்து, பல்லாண்டும் - காலமுள்ளதனையும்,
 பல்லாண்டேத்துவர் - மங்களாஸாஸநம் பண்ணப்பெறுவார்கள்.

தா-ம்.—பரமபாவனை, பரமபதத்தையுடையவனை, ஸ்ரீசார்ங்கமென்கிற
 வில்லைத்தன்னதீநமாகக்கொண்டவனை, புதுவையில் அவதரித்தபெரியாழ்வார் மங்
 களமுண்டாகவேணுமென்று ப்ரேமத்தாலேசொன்ன இப்பாசுரங்களைச்சொல்லு
 கைக்கு ஏகாந்தமானகாலமிதுவென்று, இடைவிடாமற் சொல்லுமவர்கள், நமோ
 நாராயணயவென்று, ஸர்வகாலமும் சேதநாசேதநங்களைச் சரீரமாகவுடையவனைச்
 சுற்றிநின்று, மங்களம்பாடக்கடவர்கள் என்பதாம்.

அ-கை.—நிகமம் (பல்லாண்டென்றித்யாதி) இப்ரபந்தத்தைஅதி
 கரித்தார்க்கு பலஞ் சொல்லுகிறதாய், ப்ரேமபரவசராய்க்கொண்டு மங்க
 ளாஸாஸநம்பண்ணுகிறார். அநந்யப்ரயோஜநர்க்கும் தம்மோபாதி பகவத்
 ப்ரத்யாஸத்தி யுண்டாகையாலே அவர்களையழைத்தார்; ஐஸ்வர்ய கைவல்
 யங்களைப்பற்றி ஆச்ரயித்தவர்களும் பகவத் ப்ரபாவத்தாலே மங்களாஸாஸ
 நத்துக் காளாவொன்று அவர்களையழைத்தார்; அவ்வளவு மில்லாத ஸம்

ஸாரிகளும் தம்முடைய பாசுரத்திலே யிழியவே யாவதாத்தம்பாவி மங்களா சாஸநார்ஹ ராவர்களென்று இப்ப்ரபந்தத்தின் வைபவத்தை யருள் செய்கிறார்.

வ்யா.—(பவித்திரனை) ஒருபாதியாலன்றிக்கே ஸ்வஸ்யத்தனான வனை. “ஸாஸு தஸிவ்யு -ஸாஸ்வதம்ஸிவம்” என்னக்கடவதிறே. இத்தால்- அசுசி பதார்த்த ஸம்யோகத்தாலே தக்கததோஷ ரஸம் ஸ்பர்ஷ்ட- னாகையும், ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே அசுத்தன் சுத்தனாகையுமாகிற பரமபாவ நத்வம் சொல்லுகிறது. அதாகிறது-சேதநாசேதநங்களில் வ்யாபித்தாலும் தக்கததோஷம் ஸ்பர்சியாதொழிகையும், நிர்ஹேதுகமாக நித்யஸம்ஸாரி யை நித்ய ஸூரிகளோடே ஒரு கோவை யாக்குகையும். (பரமேட்டியை) பரமே ஸ்தானேஸ்திதனானவனை.

(சார்ங்கமென்னு மித்யாதி) இது மஹிஷ்யூஷணாயுத பரிஜநங்களு க்கு முபலக்ஷணம். அங்குள்ளாராயிட்டுத் தன்னை திருபிக்கவேண்டும் படியிறே அவர்களுக்குத் தன்னோடுண்டான ப்ரத்யாஸத்தி. (சார்ங்கமென் னும் வில்லாண்டான் தன்னை) சார்ங்கமென்னும் வில்லாண்டேயாய்த்து அதுக்கு ப்ரஸித்தி; மத்தகஜத்தை யானுமவெனன் னுமாப்போலே, அதை யானுமவெனன்றாய்த்து இவனுக்கேற்றம். “சூரீவகைரிவாகாணலிவஷ்டு லு லஹநு: - ஆலிகத்தமிவாகாண மவஷ்டப்யமஹத்தநு:” என்னக்கடவ திறே. இத்தால்-“மல்லாண்டதண்டோள் மணிவண்ணு” என்கிற விடத் திலே பவித்திரனையை நினைத்து, “பரமேட்டியை” இத்தியாலே இரண்டாம் பாட்டிந்சொன்ன நித்யவிபூதியோகத்தை நினைக்கிறது.

(வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன்-பல்லாண்டென்று-விரும்பியசொல்) இப்போது, பகவத்ப்ராப்திகாமர், ப்ரயோஜநாதரபரர் என்று அடைவடை வே வந்து தின்றூரில்லையிறே; அவ்வவருடைய பாசுரங்களாலே தாமே யரு ளிச் செய்தானுமிடம் தோற்றுகிறதிறே, தம்முடைய வார்த்தையாகத் தாம் தலைக்கட்டுகையாலே. அவர்கள் பாசுரமாக அங்குச்சொல்லிற்று; ப்ர யோஜநாதரபரர்க்கும் பகவத்ப்ரபாவத்தாலே மங்களாஸாஸநம் பண்ணு கைக்கு யோக்யநையுண்டென்னு மிவ்வர்த்தத்தினுடைய ஸ்தைர்யத்துக் காகவும் மங்களாசாஸநத்தில் தமக்குண்டான ஆதராதிசயம்தோற்றுகைக் காகவும். (வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன்) அவ்வூரிற் பிறப்பாலே யாய்த்து பகவத்ப்ரத்யாஸத்தி; பகவத்ப்ரத்யாஸத்தியாலேயாய்த்து மங்களாசாஸந யோக்யமான ப்ரேமாதிசயம். “விட்டுசித்தன்” என்கிற திருநாமமுண்டா ய்த்து - ஆழ்வார் விடிலும் தான்விடமாட்டாத தன்பேறாக விவர்திருவுள் ளத்தே நித்யவாஸம் பண்ணினபடியாலே. “விட்டுசித்தன்மநத்தேகோயில் கொண்ட கோவலன்” என்னக்கடவதிறே.

(நல்லாண்டென்று) இப்பாசுரஞ் சொல்லுகைக்கு ஏகாந்தமான காலத்தைக் கொண்டாடி. “சுஷ்யுரெஸவஹஜநு - அத்யமேஸபலம்ஜநம்” என்னக்கடவதிறே. கண்டதடைய “மமேதம்” என்றுபோந்த அநாதிகா லம்போலன்றிக்கே, பகவதஸமர்த்திக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணக்கடவ

திருப்பல்லாண்டு

வந்ததொருகாலம் சேதநனுக்கு ஸுதுர்பயமிமே. (நவின்றுநாப்
நவிலுகை - பயிலுகை. இடைவிடாதே யுகாக்கலக.

(நமோநாராயணயவென்று) அநாதிகாலம் “மமேதம்” என்றத்
தைத் தவிருகையும், “தவேதம்” என்கையும். இத்தால் - மங்களாசாஸந
யோக்யதை சொல்லுகிறது. (பல்லாண்டும்) காலமெல்லாம். யாவதாத்ம
பாவி யென்கிறது. காலகர்த பரிணாமமில்லாத தேசத்தின் ஆண்டையிட்டுச்
சொல்லுகிறது-அந்த பரிணாமமுள்ளதேசத்தில் வர்த்திக்கிறவராகையாலே.
(பரமாத்மனை) தனக்குமேலின்றிக்கே, தன்னையொழிந்தாரடங்க ஸ்வாதீந
மாம்படி யிருக்கிறவனை. இத்தால் - அமங்களங்களுக்கு அவகாசமின்றிக்
கே யிருக்கையாலே, ஒருவனுடைய மங்களாசாஸநத்தால் ஒரேற்றமுண்
டாக வேண்டாதே யிருக்குமவனை.

(சூழந்திருந்தேத்துவர்) “நம:வாரஸூடியப்யூஷ தவெநநொ
லு-தெ - நம:புரஸ்தாததப்நஷ்ட தஸ்தேநமோஸ்துதே” என்கிறபடி
யே-முன்பேநில்லா முறுவலே யநுபவித்து அதிலே யீடுபடும்; பின்பே நில்
லா பின்பும் பிறகுவாளியுமானவழகையநுபவித்து அதிலே யீடுபடும்:இப்
படி சுழியாறுபடா நிற்கச்செய்தே, கால்வாங்க வொண்ணாத வடிவழகு,
அதிசங்கையை விளைத்து மங்களாசாஸநத்திலே மூட்டுமென்கை.

“பவித்திரனைப் பரமேட்டியைச் சார்ங்கமென்னும் வில்லாண்டான்
றனை வில்லிபுத்தூர் விட்டுசிதன் - பல்லாண்டென்று - விரும்பியசொல்
நல்லாண்டென்று நவின்றுநாப்பார் நமோநாராயணயவென்று - பரமாத்
மனைச்சூழந்திருந்து-பல்லாண்டும்-பல்லாண்டு-ஏத்துவர்” என்றநவயம். ()

அரும்பதம்.

பல்லாண்டென்றித்யாதி—இவ்வாழ்வார் தாம் மங்களாசாஸந மொழியச்
செல்லாதவராகையாலே, பலகதநமுக்கந மங்களாசாஸநம்பண்ணுகிறாரென்று அவ
தாரிகை இப்பரபந்தத்தை இத்யாத்—சொல்லுகிறதாய் என்றது சொல்லுகிறாய்
என்றபடி— “சூழந்திருந்தேத்துவர்” என்கையாலே மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிற
ரென்கிறார்—அதாவது—“ஏத்துவர்” என்றது ஏத்தக்கடவர்கள் என்றய் பகவத்விஷ
யத்தில் மங்களாசாஸநபரரை ப்ரார்த்திக்கையாலே, இப்பாட்டிலும் மங்களாசாஸ
நம் பண்ணுகிறான்றபடி—அநந்யப்ரயோஜநரையும், ப்ரயோஜநாந்தரபரரையும்
அழைத்தவோபாதி ஸம்ஸாரிகளையும் அழைத்துத்திருத்தாதே தலைக்கட்டக்கூடுமோ
வென்ன அருளிச்செய்கிறார் அநந்யேத்யாதி—அவ்வளவும் - அம்மாத்ரமும்—அதா
வது ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்காகவாகிலும் பகவத்ப்ரஸாத விஷயீக்ருதாரகை—இவ்
விடத்தில், முதற்சொன்னமூவரும் நிக்ரஹத்துக்கிலக்கு: மற்றையிருவரும் அநுக்ர
ஹத்துக்கிலக்கு என்கிறவசநபூஷணவாக்யம் அநுஸந்தேநம்—ஆக ஸம்ஸாரிகளும்
இப்பரபந்தத்தில் இழிந்தார்களாகில் திருந்தக்கடவர்களென்றுகருத்து—“பவித்திர
னை” என்று இதை நிருபகமாகச் சொல்லுகையாலே ஸ்வாபாவித்பவித்ரனென்று
அருளிச்செய்கிறார் ஒருபாதியால் இத்யாதி—இதுக்கு ப்ரமாணம் “ஸாலுதம்”
இத்யாதி—“யொவஸூவதொராலு:” என்றும், “யஜுளவநிலு தவஸூவ
வரொடிக்கந தீயெ-நஜெய்யூ-யிமதெ நஸிவஸூவொஹுச” என்றும்

பன்னிரண்டாம்பாட்டு வ்யாக்யாந அரும்பதம்.

சொல்லுகையாலே, பாவநதம் சிவத்வமென்று திருவுள்ளம்—“கஷ்யு-தம்” என்ற விலேஷ்யநித்யத்வம் சொல்லுகையாலே ஸாஸ்வதத்தம் சிவத்வரூபவிலேஷணத்திலே யென்றுகருத்து—ஸ்வதஸ்பா-த்தன் என்றத்தால் பவிதம் இத்தால் இத்யாதி—விவரணம் அதாகிறதித்யாதி—கோர்வை-சேர்த்தி—மற் றொருவரையும் ஆளவில்லையோ; “சார்ங்கமென்னும் வில்லாண்டான்” என்கிறதென் னென்ன, இது மஹிஷீத்யாதி—ஆனால் இவர்களையிட்டு அறியும்படி அப்ரஸித்தனா வென்ன; அங்குள்ளாரை இத்த்யாதி—ஆனால் “சார்ங்கவில்லாண்டான்” என்றழ் போதாதோ, “என்னும்” என்பானென்னென்ன; சார்ங்கமென்னும் இத்த்யாதி—வில் லுடையவன் என்கிற ஆண்டானென்பானென்னென்ன, மத்தகஜத்தைஇத்த்யாதி— இப்படிச் சொல்லுகைக்குப் பெருமைமென்னென்ன; ப்ரமாணம் “சூலிவகை” இத்த்யாதி—உபக்ரமோபஸம்ஹாரங்கொத்திருக்கவேண்டுகையாலே அருளிச்செய் கிறார் இத்தால் இத்த்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே—இத்தால் என்றது அஸ-சிபதார்த்த ஸம்யோகத்தால் தக்கததோஷை ரஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாகையும் நிர்ஹேதுகமாகஸம்ஸா ரியை நித்யஸூரியாக்குகையும் ஆகிறஇத்தால்என்றபடி—“மல்லாண்டதின்டோன்” என்கிற இத்தை ஸர்வவிரோதநிவ்ருத்திக்கு முபலக்ஷணமாக்கி இத்தாலேநித்யஸம் ஸாரியை நித்யஸூரியாக்குகிற பவித்ரதையைச் சொல்லுகிறதென்றும், “மணி வண்ணு” என்கிற இத்தை மணிபோன்ற ஸ்வபாவமென்றாக்கி மணிக்கு அஸ-சிபதா ர்த்தஸ்பாஸத்தாலே தோஷம் வாராமையாலே தாத்ருஸஸ்வபாவத்தாலே வந்தபவி த்ரதையைச்சொல்லுகிறதென்றும் விவக்ஷித்து உபக்ரமோபஸம்ஹாராகருப்யம் சொல்லுகிறாண்டு கண்டு கொள்வது “மாவாய்பிளந்து மல்லாக்கொன்ற மதுகு தன்” இத்த்யாதி பதப்ரயோகங்களுக்கெல்லாம் ஸ்வவிரோதநிவ்ருத்திபரமாக வ்யா க்யாநங்களில் உண்டாகையாலே, இங்கும் “மல்லாண்ட” என்றதுக்கு இப்படி விவக்ஷிதமென்னக் குறையில்லை—“மணி” என்று கருடப்பச்சைக்கும் உபலக்ஷணமாய், அது ஸ்வதோநிர்த்துஷ்டமுமாய், ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே அந்யத்ரஸர்ப்பாதிவிஷஹர முமாயிருக்கையாலே, உபயவிதபவித்ரதையும் விவக்ஷிதமாக யோஜிக்கவுமாம்—இவ் வர்த்தம்ப்ரதமகாதா வ்யாக்யாநத்தில் அருளிச்செய்யாதிருந்தாலும், இங்கு இப்படி யருளிச்செய்கையாலே அங்கு விவக்ஷிதமென்று கொள்ளவேணும்; இப்படிக்கொள் ளுகைக்கு ஸூசகம் ப்ரதமாவதாரிசையிலே ஸௌந்தர்யாதிசென்று ஆதிஸப்தப்ர யோகம்பண்ணியிருக்கிறது, இதிலே இந்த பவித்ரதையும் அந்தர்ப்பூதமென்றுகண்டு கொள்வது—இடத்தில் என்ற அநந்தரம் சொன்ன என்று ஸேஷம்—இரண்டாம் பாட்டின் அவதாரிகையிலே உபயவிபூதியோகத்தைச் சொல்லுகிறதென்றிருந்ததே யாகிலும் இங்கே நித்யவிபூதியோகத்தைச் சொன்னது ஸதேபஞ்சாஸந்யாயத்தா லேயென்று கொள்ளவேணும்—அந்வயித்து ப்ரதீகம் வில்லிபுத்தூர்இத்த்யாதி—முத லிரண்டுபாட்டாலே தாம் மங்களாஸாஸநம்பண்ணுகிறதாகவும், மேல் ஒன்பதுபாட் டாலும் தாம் சிலரையழைக்கிறதாகவும் அவர்கள் ஸங்கதராகிறதாகவும் அவர்களோ டே மங்களாஸாஸநம் பண்ணுகிறதாகவுமாய்ச் சொல்லாநின்றதே, இவர் சொல் லாக நிகமிக்கக்கூடுமாவென்ன, இப்போது இத்த்யாதி—இப்போது என்றது ஆனை மேலே திருவீதி வலம்வருகிறபோது என்றபடி—அடைவேவந்து நின்றாரில்லையிறே யென்றது உக்திப்ரத்யுக்தி முகத்தாலேவந்து இவர் முன்னே நின்றாரில்லை யென்ற படி—இதுக்கு நியாமகம் அவ்வவர் இத்த்யாதி—ஆனால் அப்படிக்கீழ்ப்படி அழைக்கிற தாகவும் வந்ததாகவும் சொன்னது எத்தாலேயென்ன, அவர்கள் பாகரம் இத்த்யாதி— தோற்றுக்கைக்காகவும் என்றது நமக்கெல்லார்க்கும் தோற்றுக்கைக்காகவு மென்ற படி—“வில்லிபுத்தூர் விட்ணு சித்தன் வீரும்பிய” என்று ஸமபிவ்யாஹார தாத்பர் யம் அவ்வூர் இத்த்யாதி வாக்யத்வயமும்—விஷ்ணு; சித்தேயஸ்யஸு; என்று விக்ரஹ

திருப்பல்லாண்டு

நாத்பர்யம் விட்னுசித்தன் இத்யாதி—திருவுள்ளத்தை விடமாட்டாமையா
 ரதது - திருவுள்ளத்தி விசுவகையாலே யென்றபடி—இதுக்கு ப்ரமாணம்
 "சித்தன்" இத்யாதி—இப்பாகரத்தை யென்றது-இப்ப்ரபந்தத்தை யென்ற
 படி—காலத்தைக்கொண்டாடின பேருண்டோவென்ன, "சுஷி" த்யாதி—இப்ப
 டி—விஷயங்களைக்கு உபபத்தி அருளிச்செய்கிறார் கண்டதை இத்யாதி—நமர்
 ஸப்தார்த்தம் அநாதிகாலம் மமேதமென்றத்தைத் தவிருகையும் என்றது—
 ஸாயு என்ததுக்கார்த்தம் தவேதமென்கையும் என்றது—உபயத்தாலும் பலிதம் இத்
 தால்இத்யாதி—விவரணம் யாவதித்யாதி—"பரமேட்டியை" என்ற பதத்தைக்கொட
 ளித்தது, ஆண்டுஎன்று சொல்லக்கூடுமோ என்றஸங்கையைத்திருவுள்ளம்பற்றி பரிபூர
 ரம் காலக்குதேத்யாதி—பரமஸப்தார்த்தம் தனக்குமேலின்றிக்கேயென்றது—ஆந்
 மஸப்ததாத்பர்யம் தன்னை இத்யாதி—இப்பதப்ரயோக தாத்பர்யம் இத்தால் இ
 யாதி—"சூழ்ந்திருந்து" என்றதுக்கு ப்ரமாணபூர்வகமாக ப்ரஸத்தியும் ஸம்பாதி
 நின்றனுகொண்டு, "ஏத்துவர்" என்றதற்கு இத்ததைஹேதுவாக்கி அருளிச்செய்கிறார்
 "நம" இத்யாதி—முறுவல்-ஸ்மிதம்—ஈடுபடுகை-வித்தராகை—நில்லா-நிர்ஈச் செய்
 தே--பிறகுவாளியாவது-தண்டுகைக்கொம்புபோலே வளைந்துதிருப்பிடரியிலே டொ
 ங்குற அஸாதாரணமான ஆபரணவிசேஷம்—சுழியாறுபடுகை-ஆற்றிற் கழி
 கை யென்றும், சுழலுகையைச் சொல்லுகிறது—கால்வாங்குகை-பின்வாங்குகை—
 விளைத்து-ஸம்பாதித்து—இப்பாட்டுக்கு அவ்யம் தர்ஸிப்பிக்கிறார்பலித்திரை
 யாதி—"பல்லாண்டென்று ஏத்துவர்" என்றது அத்யாஹ்நுதபதமாதல், ச. ந. வ. ல. ம. த.
 தாகதமாதல்.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அடிவரவு.—பல் அடி வாழ் ஏடு அண்டம் எந்தை தீ நெர்
 எந்நாள் அல்வழக்குப் பல்லாண்டு வண்ணம்.

ஆதிகூறுதும், அநந்தரம் கூறுமின், அண்டம் என்மின்;
 பாடுதும், தீ உடுத்து எந்நாள் கூறுதும், நெய்யும் அல்லும் கூறுவீ.

திருப்பல்லாண்டு

சீவபுதிவடிதாதுவ்யாவ்யாந அரும்வடிங்கள்

ஸவலிண-ஓடி.

